

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

ANTİK
SANAT
EDEBİYAT
DERGİSİ
aralık 88
64
KDV dahil
500 TL

Demokratik Öğrenci Hareketinde Yeni Ufuklar...

BAŞARDIK...

NÂZİM HİKMET'İN BÜTÜN ŞİİRLERİ

Barış ve Demokrasi İçin Ortak Çaba

(...) Helsinki Konferansına gelinceye dek dünyada barış, savaşın mevcut olmadığı ortam olarak anılmıştır. Oysa yalnız açık şiddetin yani savaşın olmadığı bir ortam eksik bir barıştır. Gerçek, olumlu bir barış adaletini, eşitliğin var olduğu ve kuvvet kullanma olasılığının en aza indirildiği, güveniğin inandırıcı olduğu bir ortamdır. Böyle bir ortamda sadece şiddete, kaba kuvvete değil, BASKI ve SÖMÜR'ü de yer yoktur."

İçinde bulunduğumuz ay, Birleşmiş Milletler'in "Barış Yılı" olarak ilan ettiği 1986'nın son ayı. Kimilerine göre, barış yılı bitiyor... Yukarıdaki alıntıyı ilkin, böylesi yaklaşımlara yanıt olarak düşüncesiyle yaptık. Ama alıntının çok daha geniş bir içeriği var. Alıntı, 1980 yılı Ekim ayından bu yana sürmekte olan Barış Derneği Davası sanıklarından Mahmut Dikerdem'in savunmasının kısa bir bölümünü oluşturuyor. 6 yıldır süren Barış Derneği davası geçtiğimiz ay içinde yeni bir aşamaya geldi. Son duruşmada mahkeme, sanıkların 36 yıla kadar hapis cezası ile cezalandırılmalarını istedi.

Barış Derneği davasının sürdüğü altı yıl boyunca Türkiye'de barış ve demokrasi için ne yapıldı? Aydınlar, bilimadamları, gençler, sanatçılar düşüncelerinden dolayı cezaevlerine doldurulular... Cezaevlerinden karakollara kadar her yerde yaşanan işkence olayına ilişkin kanıtlar, olayın canlı tanıkları tarafından bir bir ortaya çıkarıldı... Silahlanmanın genel bütçe giderleri içindeki payı giderek büyüdü.

Ulusal savaş sanayisinin kurulması konusunda "dev" adımlar atıldı... Topraklarımızı nükleer başlıklı yeni füzelerin yerleştirilmesi pazarlıkları en büyük mutfekimizle sürüyor... Irak'a ve Suriye'ye yönelik "amaçlarımız" olduğu söylenisi günlerce basının gündeminden düşmedi... Amerika'nın dünya denizlerindeki barış elçisi Missouri savaş gemisi limanlarımızı ikinci kez onurlandırdı... Amerika'nın İran'a silah satması olayındaki rolümüz ise merak konusu...

Evet, Türkiye'nin barış ve demokrasi politikasına damgasını vuran olaylar kısaca bunlardı... Türkiye, demokrasi ve barış denizinin derin, mavi ve güneşli sularında, durmadan su alan kâğıt bir kayak gibi dolayla durdu geçen bunca zamanda...

Türkiye, bu denizde onurla dolayan bir beyaz yelkenli oluncaya dek barış ve demokrasi-den yana tüm güçlerin çabası sürecektir,

surmeliştir. Barışa ilişkin sözlerimizi yine Barış Derneği davası sanıklarından Aykut Gökler'in savunmasından yaptığımız aşağıdaki alıntıyla bitirmek istiyoruz:

"(...) Mesele şudur; dünyada kalıcı ve adil bir barışın tesisini isteyen 100 milyonlarca insan var. Bu özlemin, bu isteğin herhangi bir ideolojinin ipoteği altında olmaması, günümüz barış hareketinin en belirgin özelliğidir. Ama bu fikre karşı çıkanların beyinleri hâlâ emperyalizmin ideolojik ipoteği altındadır."

10-17 Kasım tarihleri arasında dünyanın birçok ülkesindeki milyonlarca genç arkadaşımız Dünya Gençlik ve Öğrenci Haftası olarak kutladılar. Spor'dan sanata kadar her alanda şenlikler, konserler, gösteriler düzenlediler, katıldılar. bilimsel toplantılarda dünyanın dört bir yanındaki gelişmeleri tartıştılar. Akademik-demokratik haklarının daha ileri götürülmesi çabalarında yeni hedefler çizdiler. Afrika'dan Ortadoğu'ya, Uzakdoğu'dan Latin Amerika'ya kadar, daha iyi bir gelecek uğraşı içindeki tüm gençlik örgütlerine mesajlar gönderip, kutlama ve dayanışma mesajları aldılar.

Aynı günlerde, Türkiye'de öğrenci gençlik demokratik, sendikal haklar çabalarında verdiği başarılı snayı değerlendiriyordu. Bazı gençler ise böylesi çabalar içinde bulunmanın "sonuç"larına "katlanıyorlardı"...

YARIN ikinci fotoğraf sergisini "İnsan Manzaraları" başlığı ile katılıma açmıştı. "İnsan Manzaraları Fotoğraf Sergisi" 6 Aralık'ta, İstanbul Fotoğraf Günleri Sergi programı içinde açılıyor.

Marbaa, kira, nakliye, kâğıt gibi temel giderlerdeki yüksek maliyet artışı karşılatabilmek için bu sayıdan itibaren satış fiyatımızı 500 liraya çıkarmak zorunda kaldık. YARIN, bu yükü okuyucuları ile paylaşmak için Abone Kampanyası'nı sürdüğü bu günlerde abone ücretini artırmayacak. Aynı amaçla, Yarın Abone Kulübü üyelerine sağlanan olanakları bundan böyle daha da geliştirmeye çalışacağız. Yarın'a abone olan herkesin doğal üyesi olduğu Abone Kulübü'nün üyelerine sunduğu olanakları daha ayrıntılı olarak arka kapak içinde bulabilirsiniz. Tüm okuyucularımızı, abone olmaya, Abone Kulübü'müzün etkinliklerinden yararlanmaya ve YARIN'la dayanışmaya çağırıyoruz... Sevgi ve dostlukla...

Sahibi: **SAMİ ALPTEKİN** • Sorumlu Yazışmaları Yönetmeni: **MUSTAFA OKAN** • Genel Yayın Yönetmeni: **TANER GÜREL** • İnceleme Araştırma Sorumlusu: **YASEMİN ÇONGAR** • Haberler Sorumlusu: **BEYHAN SUNAL-MUSTAFA ÜSTÜN** • İlan-Abone Bürosu: **NESRİN HOCAOĞLU** • Büro ve Temsilcilikler/İsviçre: **GÜRHAN UÇKAN** Box 38045, 10064 Stockholm • F. Almanya: **MEHMET BİLGİN** Vulkan Str. 20, 4000 Düsseldorf 1 • Hollanda: **RAMAZAN EKİNCİ** Postbus 392, 6040 AJ Reormond • İsviçre: **SERDAR ATAMAN** Apollo Str. 8, 8032 Zürich • **SEVGÜL ULUDAĞ** 19 Necmi, Aikiran Sokak Lefkoşa • İzmir: **SEVİL ÇAĞIRAN** B56, Sokak Nur Han 3/502 Konak • İstanbul: **ZEKERİYA AYTEMUR** Divanyolu Hoca Rüstem Sokak Zafar Han 7/14 Çağaloğlu • Adana: **LEVENT AKSEL** Özel Sançak İşhanı Asmakal No: 5 Dörtöylağzı • Trabzon: **HASAN TOMBAK** Maraş Caddesi Onbaşı İşhanı • **Abone Koşulları**/Yurtiçi: Yıllık 3500 Altı Aylık 1800, Yurtdışı: Yıllık 30 Altı Aylık 16 DM. Yurtdışı Tek Satış: 3 DM. • Teknik İşler/Dizgi: **Yeşim** • Basın: **Daily News** • Grafik Düzenleme: **Yarın** • Yönetim Adresi: **Hanımeli Sokak 19/10 Sıhhiye-Ankara** • Yazışma Adresi: **PK 723 Kızılay-Ankara** • Posta Çeki: 164860 • Dağıtım: Etkin 527 60 11 • İlan koşulları/Kapak: Tam Sayfa 100.000, Yarım Sayfa 60.000, Çeyrek Sayfa 30.000 TL • İç Sayfalar: Tam Sayfa 70.000, Yarım Sayfa 35.000, Çeyrek Sayfa 15.000 TL.

ÖĞRENCİ GENÇLİK

YARIN/	3
Orgutlu birleşik güç olarak davranmak	
Demokratik öğrenci hareketinin gücü ilkeli birliğidir	4
SERDAR CAN /Demokratik haklar mücadelesinde yöntem tartışması ve bir eylemin öğrettikleri	6
6 Kasım'a doğru	8
27 Ekim/Oturma eylemi üzerine söyleşiler	9
YASEMİN ÖZTÜRK /Bir yürüyüş eyleyelim	10
6 Kasım/ODTÜ önündeki karşılamadan notlar	13
6 Kasım/Mecclisten notlar	14
6 Kasım/SHP Ankara İl Merkezi'nde neler yaşandı?	15
7 Kasım/Yürüyüş sonrasında ilk basın toplantısı	15
7 Kasım/SBFOD'un düzenlediği açılış oturum	
Emin Bebek: "Bu kampanya demokratik öğrenci hareketinin birlik oluşturmak konusunda aldığı önemli adımların somut göstergesidir"	16
7 Kasım/Açlık görevleri	17
13-14 Kasım/Ankara'da yemek protestosu	18
EMİN BEBEK /Cumhurbaşkanı Kenan Evren'e açık mektup	18
SELİM ÖZEN /Bu filmi daha önce gördük	19
OKAN ÖZDEMİR /Teknoloji demokrasiinin karşısında	20
Basında 44. Madde kampanyası	21
Yürüyüşçü öğrencilerle söyleşi: "Yaşadığımız olay 12 Eylül sonrasında en büyük öğrenci eylemiydi."	22
YAKUP KEPENEK /Bilkent ile amaçlanan nedir?	25

İŞÇİ SENDİKA

Otomobil-İs işçileriyle dayanışmaya çağrı: "Bu grev sendikal ve demokratik mücadelede çok önemli bir kösetas"	26
MUSTAFA OKAN /Netas'ta grev cadını	28
YILDIRIM KOC /Türk-İs'in dün, bugünü ve yarını	29

DİŞ POLİTİKA

NIHAT YILDIZ /Bir uyanışın oykusı: Nikaragua	30
YILMAZ USLU : Hosgelin Missouri	
Kırk yılda birkaç istek	33
TANER GÜREL /Portreler: Pakistan'ın Hacı Fettah	
Muhammed Ziya-ı Hak	34

SANAT-EDEBİYAT

VAHİT ARAS /80. il yillarda "İnsan Manzaraları" sergisi üzerine	35
BERNA YUKSEL /Römmain Rölland	36
Yeni Şiirleriyle: Ali Yüce	37
Vole: Soyinka'dan şiirler/Türkçesi: Gurhan Uçkan	38
Bir devrimcinin anısına iki şiir/Türkçesi: Gurhan Uçkan	39
NESRİN HOCAOĞLU /Liseiler: Çağırışı, pratikten uzak anti-demokratik	40
Sozde "kostebeke" jiralları ve FKO'nun Türkiye'deki geleceği	41
"Yarın Gençlik Gecesi"/Yarın İzmir Bürosu	41
Okuma Nottarı	42

6 yıldır, korkutma ve yalnızlaştırma politikalarıyla dertlerini söyleyemez hale getirilen üniversite gençliği, herhalde ilerde gençlik tarihi ele alınırken altı çizilerek anılacak değerlerde bir çıkış yaptı. Krediler, harçlar ve en çok da ünlü 44. madde üzerinde yoğunlaşan kampanyanın başarısını bütün kamuoyu yakından izledi. Basının, hiçbir demokratik girişimi desteklemesi düşünülmemeyecek, ihmal edilebilir derecede küçük ve etkisiz bir bölümü dışında hemen hemen tamamı, öğrenci istemlerine sempatiyle yaklaştı. Demokrat yazarlar, köşelerinde konuya yer ayırdılar. Demokratik kuruluşlar ve kimi siyasi partiler öğrencileri yalnız bırakmadılar. Kısacası bu eylem, hem öğrenci istemlerinin kamuoyuna mal olması ve üniversitelerin temel sorunu YÖK'ün bir kere daha toplumun gözünden düşmesi bakımından ve hem de öğrencilerin toplumun diğer kesimleri ile olan sıcak bağlarının yeniden dirittilmesi -ki bu çok önemlidir- açısından tartışılmaz bir başarı kazandı. Bununla da kalmadı; iki yıldır harcanan emeklerin boşa gitmediği, dernekleşme fikri etrafında toplanan gücün öğrenci hareketine önderlik edebileceği anlaşıldı. Öğrenci dernekleri, bugün temel sorunlarını oluşturan kitleselleşmede köşe taşı oluşturabilecek bir açılım yaptılar. Kendi doğal tabanlarına güven veren bir pozisyon kazandılar. Bütün bu unsurlar gözönüne alındığında şu söylenilebilir ve abartma olmaz: Türkiye'de öğrenci hareketi artık kampanya öncesi öğrenci hareketi değildir. Burada söz konusu olan sıradan bir gelişme değil, bir sıçramadır. Ve bu başarı tüm öğrencilere aittir, onların bir kazanımıdır.

Evet kazanıldı. Başarıldı. Fakat bir işi, o günün koşulları içinde çizilen sınırlara bağlı olarak başarmış olmak her şey değildir. Ülkemizin siyasi koşulları ve üniversitenin içinde bulunduğu durum dikkate alındığında sözünü ettiğimiz kazanımların kendisi kadar, korumasının ve geliştirilmesinin önem kazandığı görülecektir. "Kafa ezmeye" meraklı dekanlar fakültelerinin başında otururlar. "Ben bu filmi daha önce gördüm" diyenler yine milli eğitimin başındadır. Gençleri zararlı etkilerden (!) korumak için, sorunları çözmek yerine onlara spor yaptırmayı öneren, meseleyi boş vakit bunalımı zanneden dar kafalı yöneticiler ortalıkta cirit atıyorlar. En önemlisi, kitlelerde hak arama bilincini geliştirecek her türlü girişimin karşısına polis gücüyle çıkmayı temel politika edinmiş iktidar yerli yerinde duruyor. Hasminin boşluğunu kollayan ve hiç de yalancı olmayan pehlivanlar takımı, yılların getirdiği büyük bir tecrübeyle ve kıyas kabul etmez üstünlükteki olanaklarıyla, gözlerini yeni filizlenmekte olan öğrenci hareketinin üstüne dikmişlerdir. Gerçekten işin

Örgütlü, Birleşik Bir Güç Olarak Davranmak

YARIN

şakası yoktur.

İlk bakışta ürktücü gözükken bu güçlükler karşısında öğrenci hareketinin elinde tek bir silah vardır: **ÖRGÜTLÜ, BİRLEŞİK BİR GÜÇ OLARAK DAVRANMAK**. Bunu başarmanın, hiç de sanıldığı kadar kolay olmadığını hemen belirtmek gerekir. Her şeyden önce, demokratik öğrenci hareketinde, birbirinden farklı görüşlere sahip gruplaşmaların olduğu biliniyor. Kuşkusuz, siyasi görüş birliğine dayanmayan demokratik kitle örgütlerinde, bu tür gruplaşmaların olmaması düşünülemez. Bir kitle örgütü zaten birbirinden farklı görüşten unsurları, demokratik haklar için mücadele zemininde bir araya getiremezse, kitle örgütü olma vasfını kaybeder ve etkisizleşir. Bu tür örgütlerde sorun, grupların reddedilmesi veya tasfiyesi değil, ortak bir disiplinin benimsenmesidir.

Oysa, demokratik öğrenci hareketinde, ulusal düzeyde örgütlü davranma girişimlerini ısrarla baltalamaya yönelik, dar grupçu politikaların tırmandırıldığı görülüyor. Bu politikaların arkasında temel hastalık, ne pahasına olursa olsun, öğrenci hareketinin önderliğini ele geçirme saplantısıdır. İlk günden bu yana, ulusal düzeyde tüm dernek temsilcilerinin eşit söz ve oy hakkıyla

biraraya geldikleri platformun kararları, bu platformda azınlıkta kalan gruplarca tanınmamaktadır. Bunun birtek açık seçik nedeni vardır o da bu grupların, tüm öğrenci derneklerinin temsilcileri içinde sayıca az olmaları, görüşlerini bu platformda kabul ettirememeleri, yani önderliği ellerinde tutacak güçte olmamalarıdır.

Kayıtsız, şartsız kendilerinin söz sahibi olamayacakları hiçbir girişimi bu gruplar desteklememektedirler. Örneğin bu gruplar sırf kendilerinin azınlıkta kalacağı ve siyasi olarak karşıt oldukları kesimin ağırlıkta olacağı nedeniyle, Türkiye çapında bir öğrenci dergisinin çıkartılması önerisine şiddetle muhalefet etmişlerdir. Oysa önerilen, öğrenci hareketi içinde, yer alan **TÜM GRUPLARIN** gücü oranında yazı kurulunda yer alacağı bir öğrenci dergisi çıkartılmasıydı. Bu dergi ulusal öğrenci hareketinin birleştirici sözcülüğünü üstlenecekti ve her grup gücü oranında bu sözcülüğü paylaşacaktı. Bu öneri "demokratik" bulunmadı. Dergiyi önerenler grupçulukla suçlandılar. Sonuç olarak dergi, onu savunan grupların sorumluluğu altında çıkmak zorunda kaldı. Aynı şekilde, ulusal düzeyde örgütlü, birleşik bir güç oluşturmak için, birlikte tartışıp, birlikte karar almak ve birlikte uygulama ilkesi savunuldu. Azınlıkta kalan

kesim bunu da reddetti. Gerekçe yine aynıydı: "Bu platform demokratik değildi" Bu grupların kendilerinin çoğunlukta olmadığı hiç bir platformu demokratik bulup, onun disiplinini kabul etmeleri düşünülemez. Çünkü demokrasi çığlığının ardında yatan, tam anlamıyla dar grupçuluk, ne olursa olsun yönetimde olmaktır. Bu gruplar, öğrenci hareketinin gözbebeği gibi korunması gereken ilk nüvelerine, dernek yönetim kurullarına ve onların seçtikleri temsilcilere gözükara bir kampanya başlatmışlardır. Ulusal öğrenci birliğinin ilk adımını oluşturan, temsilciler platformunu derme çatma kurulları seçtiği kendinden menkul temsilciler olarak ilan etmişlerdir. Öğrenci hareketinin güncel koşullar içinde yegane birleştirici gücünü oluşturan bu platformu etkisizleştirmek, gözden düşürmek için elden geleni yapmışlardır. Ama işte tam da, o beğenmedikleri, derme çatma diye hakaret ettikleri platform, bugün herkesin ağzının açık kaldığı 44. madde eylemini kararlaştırmış ve başarmıştır.

Evet, Türkiye'de uzun yıllar demokratik kitle örgütlerini, en çok da gençlik hareketini için için kemiren hastalık, bugün yine kimi eğilimlerin bünyesinde aynen yaşamaktadır. Bu hastalık, demokratik kitle örgütlerini siyasi hesaplama alanı olarak görmek, demokratik hedefler için birlikte mücadele yerine, grup rekabetini öne çıkartma hastalığıdır. Öğrenci hareketinde örgütlü birleşik gücün yaratılmasını tehdit altına alan en büyük tehlike de budur. Mücadeleyi ileriye götüren her girişime karşı, kendileri önderlik edemedikleri için, karşı oldukları grubun prestijini artıracığı için aktif muhalefet yolunu seçen eğilimlerin, bugün tek hedefleri öğrenci hareketinin önderliğini yürüten kesimleri yıpratmak, onun gücünü kırmaktır. Bütün enerjilerini, ulusal öğrenci hareketinin önderliğini yürüten kesimlere karşı, dedikodu ve kulis faaliyetine yöneltmiş oldukları görülmektedir. Oysa bu enerjilerini, kitleleri temsil etmediği için demokratik olmadığını iddia ettikleri ulusal platformu güçlendirmek, kitleleştirmek yolunda kullansalardı, öğrenci hareketi onlara çok şey borçlu olurdu.

Yazının başında dedik ki, öğrenci hareketinin önündeki güçlükler karşısında tek bir silahı vardır: **ÖRGÜTLÜ BİRLEŞİK BİR GÜÇ OLARAK DAVRANMAK**. Bunu başarmak ise ancak dar grupçuluğun tahribatını engellemekle mümkün. Grup rekabeti kafasını aşmak ve birlikçi olmakla mümkün Öğrenci Hareketi bunu başaracaktır. Kendinden sonraki kuşaklara kendisinin devralmadığı bir geleneği; ortak yolda birlikte yürüme geleneğini armağan edecektir. Evet buna inanıyoruz ve biz bunun için mücadele edeceğiz.

Geçtiğimiz Kasım ayına dönüp şöyle bir bakınca, kamuoyunu en çok ilgilendiren, basında en çok yeralan konunun öğrenci eylemleri, daha somut belirtmek gerekirse öğrenci derneklerinin YÖK'ün atımlarla ilgili 44. maddesine karşı başlattıkları kampanya ve bu kampanya çevresinde gelişen olay ve tepkiler olduğunu görüyoruz. Gerçekten de, 12 Eylül 1980'den bu yana ilk kez, örgütlü, birleşik, kitlesel bir öğrenci eylemi gerçekleştirilmiş ve bu eylem gerek somut taleplerden kaynaklanıp bu taleplere ilişkin somut sonuçlar elde edilmesi, gerekse herhangi bir derneğin, herhangi bir eğilimin, hatta herhangi bir kentinsınırlarını aşip ülkenin her yanındaki insanlara ulaşması, çok geniş bir kamuoyu ilgisi uyandırması anlamında daha gerçekleştirildiği günlerde çok büyük önem kazanmıştı. Hiç kuşkusuz, üniversite gençliği içinde bu kampanyayla yükselen duyarlılık, altı yıllık bir depolizasyon çabasının baskı ve korkutma araçlarının geçerliliğini, etkisini yitirmeye mahkum olduğunu da gösterdi. Öğrenci gençlik artık susmamayı, konuşmayı, hem de planlı, gündemli, ortak bir sesle konuşmayı seçtiğini söylüyordu. 44. Madde kampanyasına ve bu kampanya çerçevesindeki her türlü etkinliğe emek veren tüm öğrencileri selamlar ve bu güzel başarıyı kutlarken, sayfalarımızı da bu kampanyanın çeşitli aşamalarını söyleşi ve gözlemlerle zenginleştirerek aktarmaya, güncelde capcanlı yaşanan tutum ve seçimleri de biraz daha genel ve kalıcı bir düzeyde tartışmaya ayırdık. Kasım 1986'nın Türkiye öğrenci hareketinin tarihine onurlu bir sayfa olarak ekleneceğini biliyoruz. O tarihte, onurlu, gururlu, yepyeni sayfaların açılacağını da...

DEMOKRATİK HAREKETİNİN BİRLİĞİDİR

Öğrencilerin güncel, kısmi akademik, demokratik hak ve çıkarlarını koruma temelden yükselen dernekleşme süreçleri, ulusal düzeyde geniş öğrenci yığınlarının katılımını sağlayan, kamuoyunun dikkatini öğrenci sorunlarına çeviren ve ilgisini arttıran, varolan yasalarda öğrencilerin yararına olacak değişiklikleri zorlayan girişimleriyle yeni bir aşamaya ulaştı. Başvuru yapabilecek kurucu sayısını tamamlamak için aylarca verilen uğraşlardan, yetmiş aşkın öğrenci derneğine, aynı sorunlarla karşılaşan ilişkilerini sınırlı girişimlerden, ülke düzeyinde eşgüdümü sağlayan bir platforma ve öğrencilerin ortak sesi olan sendikal bir yayına, Öğrenci Postası'na ulaşmak, öğrencilerin örgütlenmek için gösterdikleri kararlılık ve bilinçli çabanın sonucu olarak varılan noktayı belirledi.

Öğrenci derneklerinin kuruluş ve gelişme süreci sadece korku ve tehdit yaratmaya uğraşan propagandanın alı edilmesi ve önüne çıkarılan engellerin aşılmasını içermedi. Aynı zamanda tüm süreci kapsayan geniş bir tartışma içinde sonuca ulaşıldı. Doğrular ile yanlışlar, hatalar ile başarılar tartışmaların sonuçları olarak kendilerini gösterdi. Başlangıcından günümüze baktığımızda tartışmaların hareketin gelişmesine olan etkilerinin açıkça ortaya çıktığını görmekteyiz. Bu tartışmaların kısa da olsa tekrarı, demokratik öğrenci hareketinin geldiği aşamada, kendi içinde yendiği sorunlarını anlamak ve gelişme çizgisini kavramak açısından önemlidir.

Öğrenci dernekleri mi, örgütsüzlük mü?

Öğrencilerin kendi hak ve çıkarlarını koruyup geliştirmek için örgütlenmeleri gerektiği, bunun yolunun da öğrenci derneklerinin kurulmasından geçtiği görüşünün ortaya atılması ile birlikte, ilk başta dar bir kesimde olmak üzere yoğun tartışmalar başladı.

Uzun süreli bir baskı ve korku dalgasının etkileri kendisini gösteriyordu. Bir yandan gençliği, özellikle öğrenci gençliği potansiyel suçlu gösterme politikaları, diğer yandan en küçük yasal hakların kullanılmasına bile gösterilen sert tepki öğrenciler arasında tereddütlerle yaklaşımlara yol açtı. Bu politikaların etkisi altında öğrenci derneklerinin kurulmasına izin verilmeyeceği, kurucuların çeşitli baskılar ile karşılaşacağı, derneklerin kurulması sağlansa bile geniş öğrenci yığınlarını kucaklayamayıp, kurucuların yalnız kalacağı görüldü ortaya çıktı.

Temelde bu görüşler sessizliğin ve dağınıklığın getirdiği yılgınlık ortamında kendi gücüne ve yığınların haklarına sahip çıkma kararlılığına güvensizlikten kaynaklanıyordu.

Oysa bir yandan YÖK'ü eğitim sistemi ve yetersiz kredi, yurt ve beslenme ile, diğer yandan toplumu saran boğucu hava içinde sorunlarla yüklü yüksek

öğrenim gençliğinin hak arama ve genişletme mücadelesinde, güçlerini biraraya getirecek bir örgütlenmeye gereksinimi dayatmaktaydı. Demokratik hakların uğraş verilerek elde edilebileceği ve bunun için gerekli özverinin gösterilmesi gerektiği ortadaydı. Toplumda demokratik dönüşümlerden yana güçlere öğrenci gençliğin gücünü katabilmenin yolu hep örgütlenmeden geçiyordu. Sadece üniversitelerdeki klüp ve kollarda çalışmak, öğrencilerin demokratik, akademik haklarının korunması ve geliştirilmesinin aracı olan sendikal örgütlenmenin yerini tutamazdı.

Öğrenciler ise sanıldığı gibi hareketsiz değildi. Tek ders hakkı için Meclise, Cumhurbaşkanlığına yağırdıkları dilekçeler ile, haklarını aramak için ellerindeki tüm araçları kullanma kararlılığını göstermişlerdi. Öncülere düşen görev, sorumlulukları yüklenip, olası baskıları göze alıp, öğrenci hareketini ete kemiğe büründürecek olan öğrenci derneklerinin kuruluşu için başvuruları yapmaktır.

Bu tartışmalar içinde, kendi durumlarının dernek kurmaya elverişli olmamasından yola çıkarak, derneklerin kurulmaması gerektiği sonucunu çıkaran eğilimlerin varlığı da gözlemlendi. Öğrencilerin sendikal örgütlenmesinin kendini dayattığı ortamda, öznel durumları veri olarak genellemelere gitmenin hatalı bir davranış olduğu ortaya çıktı.

Bir başka görüş ise, varolan politik koşulların sertliği ve yasaların kısıtlayıcılıklarından hareketle, öğrenci derneklerini kurmanın uzlaşmacı bir tavır olacağını savundu. Bu görüş, sendikal örgütlenmenin öncünisi görmezden gelen bir tutum olarak kendisini gösterdi.

Öğrenci derneklerinin kurulma aşamasında yürütülen bu tartışmada, farklı nedenler ileri sürülse bile temelde iki görüş ortaya çıktı. Ya koşulların olumsuzluğu ve olası baskılar temel alınarak ve öğrencilerin örgütlenmesi belirsiz bir zamana ertelenecekti, ya da inanç ve kararlılıkla günün görevleri yerine getirilecekti. Ülkenin çeşitli üniversite ve fakültelerindeki öğrenci öncüler, tüm olumsuz koşullara ve yasal kısıtlılığa karşın, kendi öz örgütlerini yararmak gerektiği bilinci ile başvurularını yaparak, öğrenci derneklerinin ilk tartışma döneminde son verdiler.

Demokratik merkezîyetçilik mi, "yeni tür demokrasi" mi?

Öğrenci derneklerinin dar bir kurucular kurulu çevresinden çıkarak ve yeni yeni üyeler kazanarak genişlemesi ile birlikte dernek içi işleyiş yönteminin tartışılması da hız kazandı.

12 Eylül'ün ağır politik koşulları ve yenilginin şaşkınlığı teoriye karşı güvensizlik havasını yaratmıştı. Baskılara tepkinin bireyler düzeyinde ve bireyin kendisi için gösterilmesi gerektiği görüşü gençlik içinde kısa süre de olsa kendisine yer açmıştı. Dernekleri "bireyin kendisini gerçekleştirme alanı"

ÖĞRENCİ GÜCÜ İLKELİ

olarak gören bu görüş, dernek içi işleyişte her türlü kademeleşmeye ve bağlayıcı kararlar alınmasına karşı çıkıyordu.

“Yeni tür demokrasi”nin karşısında savunulan, mücadeleci örgütlenmenin sınanmış ilkesi, demokratik merkezîyetçilik oldu. Demokratik merkezîyetçilik ilkesi, üyelerin çalışmalarına aktif olarak katıldığı, tabanın söz ve karar sahibi olduğu, örgütlenmenin tabandan aldığı güç ile ve her attığı adımda tabanına hesap veren, seçilmiş bir önderlik eliyle yürütülmesi biçiminde bir işleyiş olanağı sağlıyordu.

Temelde tartışılan örgütlenmenin amacı oldu. Öğrenci dernekleri, öğrencilerin mücadele aracı mı olacaktı, yoksa baskılardan usanmış, tepkici ama bireyci güçlerin bir sığınağı mı? İşte bu sorunun yanısıra dernek işleyişinin biçimindeki ayrışmaları aydınlatıyordu.

Öğrenciler, dernekleri özerk toplulukların matematik toplamı olarak değil, tek tek katılanların güçlerini bir üsî düzeye çıkartan organik bütünlük olarak değerlendirdiler. Örgütlenmenin ancak güçlü bir disiplin içinde başarı kazanacağını gösterdiler.

Demokratik merkezîyetçiliğe saldırı sadece, öğrenci derneklerini demokratik mücadelenin bir parçası değil meşgale alanları olarak görenlerden gelmedi. Demokratik merkezîyetçiliğin savundukları ama “bürokratik”, “tepeden inme” yaklaşımlara karşı çıktıklarını iddia edenler oldu. Kendi grup çıkarları için her ne pahasına saldırıda bulunma düşüncesindeki görüş sahipleri, öğrenci hareketinde tek bir örneğini veremedikleri eleştirileri ile doğru ilkelere karşı güvensizlik yaratma çabasından başka bir sonuç elde edemediler.

Azinlık mı çoğunluğa uyar, çoğunluk mu azinlığa?

Örgütlenme, ortak hedefe ulaşmak için, tek tek etkisiz kalan güçlerin biraraya getirilmesi gereksiniminden doğar. Öğrenci dernekleri de öğrenci olmaktan kaynaklanan sorunların çözümü için yola çıktılar. Öğrenci derneklerinde, öğrencileri biraraya getiren etnen demokratik ve özerk bir üniversitenin yaratılmasının koşullarını hazırlamak oldu. Doğal olarak böyle bir hedefi gerçekleştirmek için biraraya gelen güçler çok çeşitli düşünce ve inanç sahiplerinden oluştu. Öğrenci hareketinin sendikal niteliği de

böylesi bir oluşumu amaç edinmişti. Farklı düşüncelerin var olduğu yerde farklı görüş ve önerilerin ortaya çıkması doğaldır. Tartışmalar sorunlara yeni bakışlar kazandırır, önünü açar.

Tartışmalar karar almak için yapılırdı. Tartışmanın sonucunu belirleyecek ilke örgütlenmenin güçlendirilmesine göre kurulmalıdır. Farklı görüşlerin var olduğu bir tartışmada sonucu belirleyen tartışmaya katılanların çoğunluğudur. Öğrenci derneklerinde de tartışmaya ilişkin temel işleyiş ilkesi budur. Eğer öğrenci derneklerinde farklı görüşlerin varlığı biliniyor, yine gücümüz birliğimizdir denerek biraraya geliniyorsa en demokratik yöntem budur.

Azınlığın çoğunluğa uymasının anti-demokratik olduğu iddiası öğrenci derneklerinde bir tartışma konusu oldu. Çoğunluğun kararına “derme çatma parmak sayısı” denilerek saldırıldı. Oysa anti-demokratiklik azınlığın çoğunluğa karar aldırma girişimlerinden aranmalıdır. Azınlık kendi görüşlerini özgürce açıklayabiliyor, kendisine çoğunluk olma olanağı sağlanıyorsa azınlığa düşen kendi görüşlerini saklı tutmakla beraber çoğunluğun kararına uymaktır. Bu birlikte mücadelenin dayattığı ahlaki bir ilkedir.

Öğrenci yayını mı, yayınsız öğrenci hareketi mi?

Öğrenci derneklerinin sayısının hızla artması öğrenci hareketinin önüne ulusal düzeyde işbirliğini sağlayacak bir platformun yaratılması görevini koydu. Öğrenci dernekleri birimlerinin özgün sorunlarına eğilmekle birlikte, karşılaştıkları sorunlara çözüm bulmanın yolunun ulusal düzeyde hareketin birliğini sağlayacak bir örgütlenmeden geçtiğini saptayarak, Ulusal Öğrenci Birliği’nin yaratılmasını hedef olarak koymuşlardı. Federasyonlaşmaya getirilen yasal sınırlılıklar nedeniyle ulusal düzeyde eşgüdümü sağlayacak bir önbiçim olarak öğrenci yayınının çıkartılması önerisi getirildi.

Öğrenci derneklerinin temsilcilerinin denetimi ve katılımında çıkartılacak sendikal bir yayın, hem tek tek derneklerin yetişemedikleri öğrencilere derneklerin sesini duyuracak, bir propaganda ve örgütlenme aracı olacak, hem de demokratik öğrenci hareketinin ulusal birliğini temsil edecektir.

Öğrenci yayınının çıkartılması tartışması 3 ay gibi uzun bir süreli aldı. Muhalefetin öğrenci yayınına karşı getirdiği eleştiri önceliğin bir yayında değil,

derneklerin kitleleştirilmesinde olduğu biçimindeydi. Öğrenci yayınının çıkartılması ile derneklerin kitleleşmesi karşı karşıya gelebilir miydi. Aksine bir öğrenci yayını yeni kurulan öğrenci derneklerinin görüşlerini geniş bir alana yayarak tanınmalarına ve örgütlenmenin yaygınlaştırılmasına yol açacaktı. Muhalefet, öğrenci yayınına karşı çıkarak kendi çıkarlarıyla demokratik öğrenci hareketinin çıkarlarını bağdaştıramamış, açıkta kalmıştı.

Öğrenci Postası öğrenci derneklerinin seçilmiş temsilcilerinin çoğunluğunun onayını alarak çıktı. Derginin çıkartılmasını üstlenen yazı kurulu aynı temsilcilerin güven bildirimleriyle sorumluluğu üstlendi. Öğrencilerin somut sorunlarının çözümü için çabasıretmekle yükümlü olan dergi, sayfalarını orak mücadele zeminini terketmediği sürece her görüşten öğrenciye açık tutma ilkesini benimsedi. Öğrenciler arasında geniş ilgi uyandıran Öğrenci Postası’nın çıkması ile birlikte, demokratik öğrenci hareketi bir sorunu daha geride bırakmış oldu.

Güçlü ulusal önderlik mi, bölgecilik mi?

Ülke çapında kurulan öğrenci derneklerinin arasında yoğun ilişkilerin kurulması ile dar birim sınırları içerisinde hapsedilmeye çalışılan hareket ulusal düzeyde birliğini fiili olarak sağladı. Öğrenci Postasının çıkışı, ulusal öğrenci birliğine giden yolda atılan önemli bir adım oldu. Bu gelişim sürecinde Öğrenci Postası’nın örgütlenmesine ilişkin iki temel görüş ortaya çıktı.

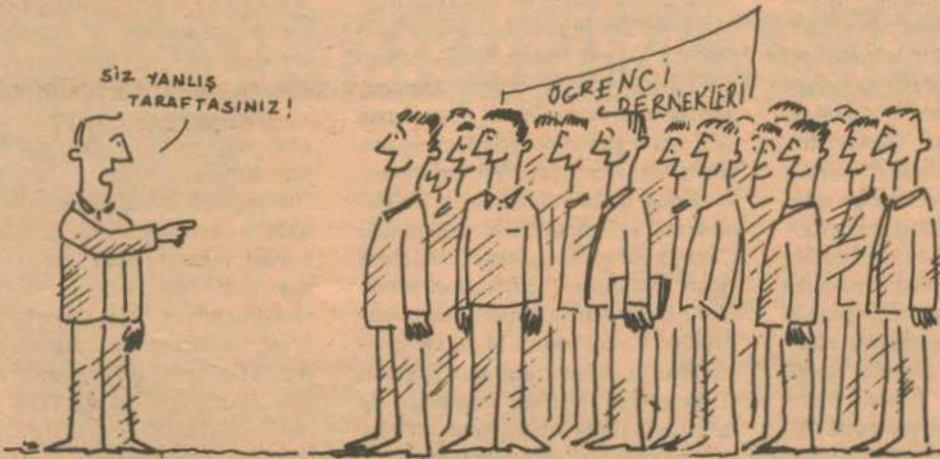
Birincisi tüm birim derneklerinin Öğrenci Postası’nın politikasının belirlenmesine ve yazı kurulunun oluşturulmasına doğrudan katılması, yazı kurulunun ulusal liderlik bilinci ve sorumluluğu ile öğrenci hareketini ilgilendiren tüm alanlarda sorumluluk yüklenmesini, yazı kurulunun kendisine bağlı alt organlar ile desteklenmesini savunuyordu. Öğrenci hareketinin aldığı yol boyunca savunduğu ve uyguladığı ilke buydu.

İkinci görüş ise yazı kurulunun bölgelerden seçilmesine ve her bölge yazı kurulunun biraraya gelerek ulusal yazı kurulunu oluşturmasını savunuyordu.

Demokratik öğrenci hareketi hızlı gelişmesini ve başarısını daha ilk günden ülkedeki tüm güçleri birleştirmesine, uyumlaştırmasına borçluydu. Derneklerin kitleleşmesinden keyfi engellemelere karşı yasal girişimlerde bulunulmasına kadar çeşitli konularda ulusal düzeyde politikaların izlenmesi başarının temel etmeni olmuştu. Bölgecilik önerisi ise ulusal önderliğin etkinliğini azaltarak birim derneklerinin ulusal platforma ve izlenecek politikaların saptanmasına olan etkisini sınırlıyor, öğrenci hareketinin bölgelere göre farklılaşma tehlikesini barındırıyordu. Bölgelere dayalı bir örgütlenme ayrışmaları zorlayan, en önemlisi tüm derneklere karşı sorumlu bir yazı kurulu yerine, bölgelere karşı sorumlu ayı kurulları oluşturarak öğrenci hareketinin ulusal birliğini tehdit ediyordu.

Gücünü tüm öğrenci derneklerinden alan ve yine onlara karşı sorumlu bir önderlik, birim derneklerinin politikalarının saptanmasına ve kararlarının alınmasına doğrudan katılımı son gelişmelerin de gösterdiği gibi güçlü bir öğrenci hareketinin yaratılmasına ve başarı kazanmasına hizmet etmektedir. Öğrenci hareketi elde ettiği tüm başarıları örgütlenmesine ve birliğine borçludur. 2 yıllık Örgütlenme ve mücadele gereği öğrenci hareketinin üzerinde yükselceği ilkeleri tespit etmiş, doğruluğunu yaşamın içinde deneyerek ispat etmiştir. Bundan sonra da öğrenci hareketinin ilkeli birliği başarıların garantisi olacaktır.

Öğrenci hareketinin yolu açık olsun

Öğrenci hareketi, büyük bir başarı kazanan kampanya öncesinde kendi içinde, önemli, bakış farklılıklarını yansıtan bir yöntem tartışması yaşamıştır. Bir görüş, kampanyanın, temelde YÖK'ün varlığını hedef almakla birlikte tek başına YÖK'Ü PROTESTO sloganıyla yetinilmeksizin, öğrencilerin ertelenemez somut sorunları üzerinde yoğunlaştırılması ve kamuoyu önüne çıkarılabilir kısmi istemlerle çıkılmasını savunurken, diğer görüş, bunun "reformist" ve geri bir bakış açısı olduğunu öne sürmüş ve kampanyanın kısmi ve acil istemleri ele almaksızın doğrudan YÖK'ü protesto biçiminde yürütülmesi gerektiğini savunmuştur.

Birinci görüşün sahipleri, kampanya boyunca temel çözümün YÖK'ün tüm kurumlarıyla tasfiyesi ve yerine özerk ve demokratik bir üniversite yapısının oluşturulmasıyla gerçekleştirilebileceği düşüncesini açık açık savunmak gerektiğini, ancak bu hedefin bir günde gerçekleştirilemeyeceğini, bu hedefe giden yolda öğrencilerin ertelenemez acil isteklerinin olduğunu, bunların savunulması gerektiğini, somut sorunların sergilenmesinin daha geniş bir kamuoyu desteği yaratmaya elvereceğini, ayrıca YÖK'ü kamuoyu önünde daha da yıpratacağını, desteklerini zayıflatacağını belirtmişlerdir. Ülke düzeyinde dernek temsilcilerinin çoğunluğunun kabul ettiği görüş de bu olmuş ve kampanyanın, harçlar, krediler ve 44. maddeyle ilişkin somut istemler temelinde YÖK'ü hedef alarak yürütülmesi kararlaştırılmıştır.

Bu durum öğrenci hareketinin temsilcilerinde sağlıklı bir bilincin egemen olduğunu gösteriyor. Radikal heyecanlara seslenerek iş yürütmeye çalışan eğilimin, en azından şimdilik eski parlak günlerini geride bıraktığı görülüyor. Öğrenci hareketinde akıl ve bilinç, heyecana ağır basıyor.

Demokratik öğrenci hareketinde kendini gösteren bu tartışmayı, kimi okurlar, ilk kez bu yazı nedeniyle öğreniyor olabilirler. Hele ki bu tartışmanın, "reformist", "uzlaşmacı" vb. keskin kavramlarla yürütüldüğü göz önünde tutulacak olursa, bir çok okur söz konusu tartışmayı, çocukça ve anlamsız olarak niteleyebilir.

Gerçekten de tartışan tarafların, YÖK'e bütün olarak karşı olma ve onun tasfiyesi amacıyla birleşiyor olmaları, ilk bakışta ayrılıkların önemsiz ve suni olduğu düşüncesini uyandırmaktadır. Oysa amaç kadar ve hatta ondan daha önemli olanı yöntemdir. Eğer secilen yöntem o amaca yaklaştırmıyorsa, elverişsizse, doğru bir amaca sahip olmanın en küçük bir değeri olmadığı çok açıktır. İşte burada özertlediğimiz tartışma da yöntemle ilişkindir ve sıradan bir ayrılık değildir. Bu tartışma esasen tarafların somut bir konuda ipuçlarını veren dünya görüşleri arasındaki önemli farklılıkları yansıtır ve öğrenci hareketinin kaderini doğrudan ilgilendiriyor. Bu nedenle tartışmayı geçiştirmek yerine, üstüne gitmek, doğru olanla yanlış olanı birbirinden ayırmak büyük önem taşıyor.

Konuya biraz yakından bakıldığında, somut öğrenci istemlerine dayalı müca-

Demokratik Haklar Mücadelesinde Yöntem Tartışması ve Bir Eylemin Öğrettikleri

Serdar Can

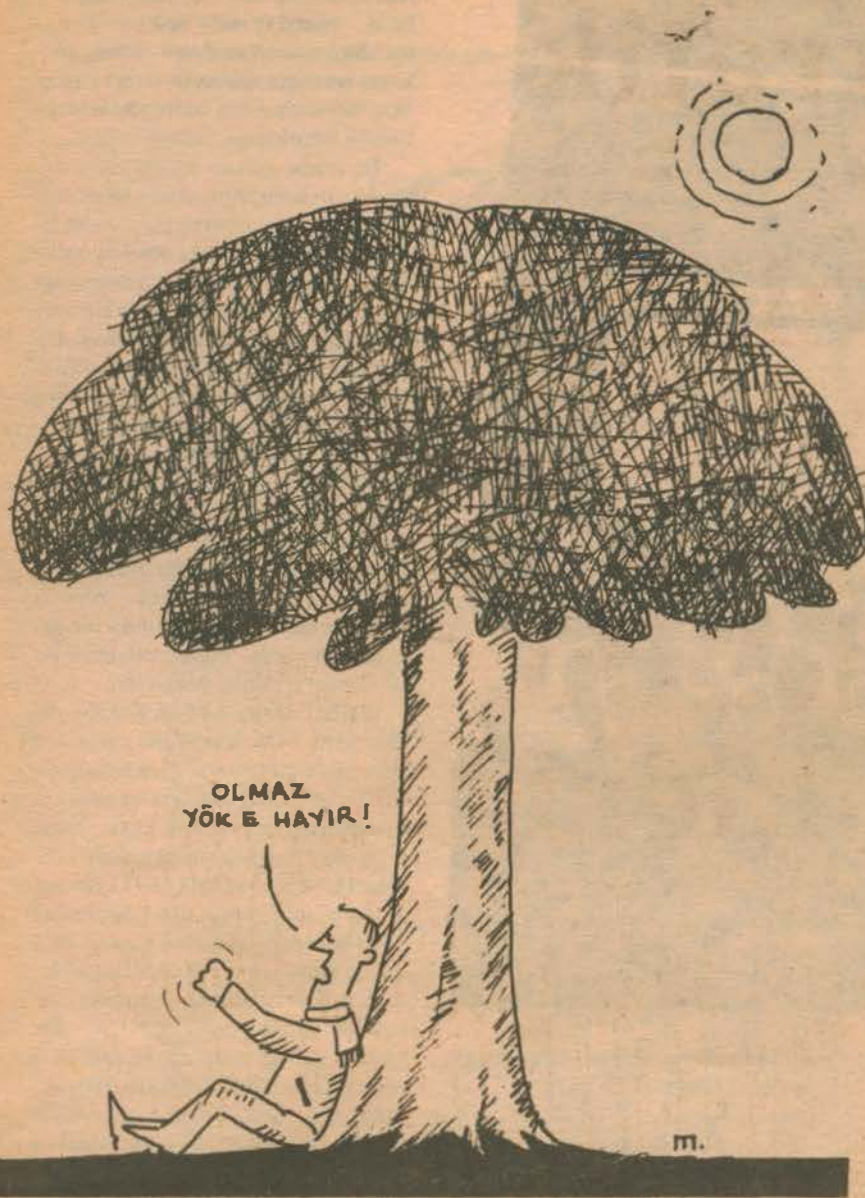
dele yöntemini, geri ve "reformist" bulan muhalif eğilimin, öncelikle öğrenci derneklerinin temel işlevlerini kavrayamamış olduğu görülecektir. Buna bağlı olarak sendikal mücadelenin özellikleri de bu eğilimce anlaşılabilmiş değildir.

Öğrenci dernekleri, öğrencilerin demokratik kitle örgütleridir. Onlar, öğrencilerin günlük yaşamlarının iyileştirilmesine ilişkin mücadele veren bir tür sendikalar ve bunu başarabildikleri ölçüde varolabilirler. İşte söz konusu tartışma, 80' sonrası öğrenci hareketinde hiç kimsenin açıktan itiraz etme cesareti gösteremediği bu ilkelerin ne kadar hazmedilip hazmedilmediğini ele vermektedir.

Sendikal bir örgütlenmenin, "ya hep ya hiç" mantığıyla hareket edemeyeceği, öğrencinin günlük yaşamında önemli yeri bulunan tüm sorunların gerçekten çözümlü için somut alanda mücadele etmesi gerektiği çok açıktır. Öğrenci dernekleri, öğrenci sorunlarının çözümünü YÖK'ün tümüyle tasfiye olacağı ortamın elde edileceği güne kadar erteleyemez. Bir öğrenci sendikası, öğrencilere dönüp, "okullardan atılmak önemli değildir, harçlara karşı istekte bulunmak gericiylik, kredilerle uğraşmak uzlaşmacılıktır, bütün bu sorunlar ancak YÖK'ün kalkmasıyla çözülür bizler YÖK'ün kaldırılması için mücadele ederiz ve o güne kadar hiç bir kısmi sorun çözümünü talep etmeyiz" diyemez.

Bunu söylemek, işçi sendikalarının, fabrikada, işçilerin üretimde söz sahibi olması, yönetime katılması istemini öne sürüp, bu sağlanıncaya kadar ücret artışı, iş güvenliği, sosyal haklar vb. talep etmeyi uzlaşmacılık sayması kadar anlamlıdır ancak. İlk bakışta ne kadar da "devrimci" gözüküyor. Ama bu ancak, sosyal mücadeleleri kendi hayal dünyalarının üstüne inşa edenlerin "devrimciligidir", gerçeklerin değil. Sendikal mücadele elbette uzlaşmalara dayanır. Uzlaşmaları, ama mücadeleyi hep daha ilerilere götüren uzlaşmaları defterden silmiş bir sendikal mücadele yürütmek mümkün müdür? Hiçbir sendikal hareket o günün siyasal dengeleri içinde gerçekleştirilebilir olmayan köklü çözüm hedeflerinin propagandasıyla yetinen bir eylem anlayışına kendisini hapsedemez. Köklü çözümlerin propagandasından vazgeçilemez, fakat bunun yanı sıra o günün dengeleri içinde gerçekleştirilebilir somut istemleri ileri sürmek ve somut tavizler kopartmak her demokratik kitle örgütü için yasadır. Çünkü kitleleri bu örgütlere çeken temel faktör, onların acil, ertelenemez sorunlarına ilişkin haklar kopartabilme yeteneğidir. Ve bu somut başarılar sayesinde ki, demokratik kitle örgütleri gerçekten sıradan insanları da saflarında toplayabilir, geniş yığınları harekete geçirebilecek kitlesel bir güce erişebilir. İşte böylesi bir güç ya-

rattılmaksızın propagandası yapılan daha ileri hedeflere de varmanın zaten imkanı yoktur. İleri hedeflerin propagandası yanı sıra somut güncel tavizler kopartmayı gözetken mücadele anlayışını "geri" bulan eğilimin anlayamadığı şudur: İleri hedeflere ulaşmakta temel sorun bu ileri hedefleri sloganlaştırıp durmadan tekrarlamak değildir, temel sorun kitlelerin doğal örgütlerine ve kendi güçlerine olan güvenini artırmaktır. Bu ise gerçekçi hedeflerden uzaklaşmayan, somut sonuç alma şansı olan mücadele yöntemleriyle gerçekleştirilecektir. Sonuç olarak, gerçekçiliği, gerçek tavizler kopartma anlayışını, bir tarafa bırakmış, sadece köklü çözümlerin propagandasıyla kendini sınırlayan öğrenci dernekleri, gerçek çözümün nerede olduğunu "bilen" ama okuldan atılmayı önemsemeyen, harçları ciddiye almayan, krediyi kendine sorun etmeyen, kendisini büyük davaya adanmış "bilinçliler" kulübüne dönüşür. YÖK'ü devirmeyi henüz gerçekçi bulmayan, fakat, krediler, harçlar ve atılma için kopartılabilecek somut tavizlere büyük değer veren bir öğrenci ise, bu sorunlarını formüleştirmemiş, YÖK'le pazarlığa girmeyi ufkuna bile almamış bir eylem YÖK'e karşı olduğu için belki sempatiyle bakacaktır. Fakat bütün enerjisiyle ortaya çıkmaya da çok istekli olmayacaktır.

Kitlelerle bu düzeyde bağ kuramayan bir "bilinçliler" kulübünü ise, kitlelerin dışına atıp başını ezivermek, meraklıları için herhalde çok da zor olmalıydı.

Kısmi öğrenci sorunları için mücadelenin önemini ve zorunluluğunu kavrayamayan eğilim, somut istemler ileri sürmenin, YÖK'ün bütünü gözden kaçıracağını, hatta onun durumunu güçlendireceğini iddia etmektedir. Bu günün koşullarında, aklı başında hiç kimse bu iddiayı paylaşamaz. Neden paylaşamaz açarak anlatam: Gerçekten sosyal mücadelelerin her alanında (sendikal veya politik) öylesine anlar ortaya çıkar ki, o mücadelenin temel olarak hedef aldığı kurum veya rejimin bütünüyle aşılması olanağı doğar. Mücadelenin ana doğrultusunun hiç bir uzlaşmaya gerek duymaksızın radikal bir çizgide ilerlemesi durumunda, artık o kurum veya rejimin sonunun gelmiş olduğu açık seçik görülmektedir. Bu gibi durumlarda, o kurum veya rejimin savunucuları, bütünü kurtarmak, mücadelenin güçlerini yatıştırmak ve yükselen dalgayı kırmak için önemli tavizlere dayanan manevralara girişirler. Tarihte bunun örnekleri çoktur. İşte bu noktada eğer mücadele eden güçler, temel hedefe giden yolu terk ederek tavizlerle yetinir, uzlaşmalara saparlarsa affedilmez bir yanlış içine

düşerler. Böylesi bir konjonktürün oluşup oluşmadığını anlamak ise, toplumsal belirtilerin ve güçler dengesinin gerçeği, somut bir analizi ile olanaklıdır. Konu aldığımız tartışmaya dönecek olursak, YÖK'ün durumunun ne olduğuna karar verebilmek için, bu tür uzun uzadıya bir analiz tartışmasına gerek bile olmadığını kolayca görürüz. Evet, YÖK, 12 Eylül rejiminin en zayıf, en yıpranmış kurumlarından birisidir ama, üniversitelere ilişkin bir devlet politikasının da ana parçası, temel unsurdur. Bugünkü statükoyu savunan sınıfların ve onların siyasi sözcülerinin, korunmasına öncelik tanıdıkları temel kurumlardan birisidir. Bu yönüyle, demokratik ve özerk üniversitenin yaratılması sorunu, bir bakıma rejim sorununun ve ülkedeki öğrenci hareketinden de öteye genel siyasi güçler dengesine sıktı sıkıya bağlıdır. Konuya bu çerçevede baktığımızda ve öğrenci hareketinin içinde bulunduğu aşama ile toplumsal muhalefetin gücü ele alındığında, demokratik ve özerk üniversite dışındaki hiçbir tavize razı olunmaması, aksi taktirde YÖK'ün tasfiyesi fırsatının elden kaçacağı, YÖK'ün bundan yararlanacağı düşüncesi, "aklına geleni söyle, inandırırın" mantığına dayanmaktadır.

Buraya kadar ele aldığımız anlayış ne kadar yanlışsa, "somut haklar el-

de etmek çok önemlidir, aman şimdi-lik demokratik ve özerk üniversite istemimizi ağızımıza almayalım, bunu bilinmeyen günlere erteleyelim mantığı da o kadar yanlıştır. Ve asıl uzlaşmacılık budur. Böylesi bir uzlaşmacılığın ise sonu yoktur. Bunun en açık örneğini TÜRK-İŞ yönetiminin Anayasa oylaması sırasındaki tavırında gördük. Şevket Yılmaz ve arkadaşları, ilk anayasa taslağında bulunmayan, Check-off vb. bir-iki düzenlemenin sonradan anayasaya konması karşılığında işçi sınıfının tüm temel haklarını silip süpüren Anayasa'ya evet dediklerini açıkladılar. Böylesi işçi sınıfının yararına olduğu bile tartışılır bir iki önemsiz düzenleme karşılığında, tüm hakları süpüren temel bir kuruma, açık veya örtülü destek vermek, ancak sınıl içinde iktidarın bilinçli bir uzantısı olma rolünü benimseyenlere yakışır.

Bugün öğrenci hareketinde hiç kimse somut hakları kopartmayı kolaylaştırma mantığıyla, özerk ve demokratik üniversite isteminin dile getirilmesini ertelemeyi veya bundan vazgeçmeyi savunmuyor ve savunmaz da. İşte bir yandan, henüz YÖK'ün tasfiyesi koşullarının oluşmadığı, diğer yandan, somut istemlerde yoğunlaşan politikanın demokratik ve özerk üniversite amacına dayandığı ve bunu gizlemediği gözönüne alındığında, "somut sorunlarda yoğunlaşan mücadele anlayışının YÖK'ün durumunu güçlendireceği" itirazı, küçük burjuva radikalizminin, alelacele ortaya attığı talihsiz bir gerekçe olarak sınıyor. Kendilerince en ileri sloganları tekralamaktan başka hiç bir sorun hak kopartma mücadelesini "devrimciliklerine" yediremeyen bu unsurlar, hiç olmazsa şu yaşanan eylemi biraz soğukkanlılıkla değerlendirmeyi, ondan sonuçlar çıkartmayı başarabilseler, bundan sonra en azından konuşmadan önce daha fazla düşünme ihtiyacı duyacaklardır.

Bu eylem hangi ölçütlere vurulursa vurulsun başarılıdır. Ve bu başarı, ona önderlik eden anlayışın geçerliliğini, muhalif görüşlerin ise geçersizliğini göstermektedir. Birincisi bu eylem, öğrenci derneklerinin yaşamsal öncelikte olan kitlelere açılım sorunu açısından ciddi bir adımı oluşturmuştur. Bunu yaratan temel faktör, her öğrenci için birinci dereceden önem taşıyan okuldan atılma gibi somut bir sorunun öne çıkartılmış olmasıydı. Yine öğrenci hareketi açısından yaşamsal değer taşıyan diğer toplumsal kesimlerin desteğini kazanma konusunda da umulanın da üstünde bir başarı söz konusudur ve bunda da sorunların son derece açık bir somutlukta ifade edilmesi, atılmalar gibi aileleri de ilgilendiren haklılığı tartışılmaz bir nokta üzerinde yoğunlaşılması büyük rol oynamıştır. Öyle ki, istemin haklılığı ve gördüğü kamuoyu desteği karşısında, demokratik mücadeleleri karşısında tavrı belli olan iktidar güçleri bile girişebilecekleri açık bir saldırının çok altında bir tepki gösterebilmişlerdir. Keza bu eylem,

muhaliflerin iddia ettiği gibi YÖK'ün durumunu güçlendirmemiş, onu kamuoyu ve öğrenci kitleleri önünde bir kere daha "sorun yaratan kurum" olarak gündeme getirmiş biraz daha köşeye sıkıştırmıştır. Sadece 44. maddenin değil, üniversitenin hangi sorununun dibi değilse altından YÖK çıkacaktır ve çıkmaktadır. Bunun kamuoyunun gözünden kaçtığını, kaçırılabilmesine fırsat verildiğini zannetmek, gerçeklerle inatlaşmak anlamına gelir. Biz, Doğramacı ve arkadaşlarının, onu destekleyenlerin, "iyi oldu, bu işi tavizlerle geçiştiririz, iyi ki öğrenci hareketinde, "pasifist, reformist, vb." anlayış ağır basıyor yoksa YÖK elden gitmişti" diye düşünüp sevinebildiklerini zannetmiyoruz.

Ve nihayet bu eylemle birlikte YÖK'ün 44. maddeyi ele aldığı haberleri gazetelerde çıkmıştır. Bu da, YÖK'ü somut bir alanda sıkıştırmanın ne kadar önemli olduğunu göstermektedir. Kolayca tahmin edilebilirki, YÖK, 44. maddede öğrencilerin tüm istekleri yönünde değiştirmeye yanaşmayacaktır. İlk deneyeceği şey, önemsiz bir iki oynamayla öğrencileri oyalamak olacaktır. Ancak, YÖK'ün 44. maddeyi alelacele ele almasının asıl yarattığı önemli sonuç şudur: Öğrenci hareketinde birleşerek hak arama sonunda başarı kazanılacağına dair inancın yayılması. Yani kitlelerde mücadele bilincinin gelişmesi ve kendilerine olan güvenlerinin artması. İşte 12 Eylül'ün yok etmeye çalıştığı duygu da budur. Ve bu anahtar sorundur. Bu anahtar sorun çözülmedükçe YÖK'ün oyalama politikalarının da nasıl boşa çıkacağını hep birlikte göreceğiz.

Artık yeniden sormak gerekiyor: Somut sorunlarda yoğunlaşan mücadele yöntemi başarıyı mı getirmiştir başarısızlığı mı? Mücadele bitince açısından, kitle desteği açısından, YÖK'ün biraz daha yıpranması açısından; yani temel olan bütün ölçütler açısından, ileriye doğru adım atılmıştır, yoksa geriye mi döşülmüştür? Bu düzeyde bir başarı genel bir sloganla, "YÖK'e karşı olma" sloganıyla yetinilerek, 44. madde hiç ileri sürülmeseydi elde edilebilir miydi?

Evet, Türkiye'nin üniversitelerinde safsata değil, bilim üretilcek. Robotlar değil, yaratıcı, her bakımdan kişiliği gelişkin gençler çıkacak Türkiye üniversitelerinden. Özerk ve demokratik üniversite toplumsal yapıdaki onurlu yerini alacak. Bundan zerrece kuşku duyulmasın. Ama bu, ayakları havada, çocukluk hastalıklarıyla malul, sözümona, "radikal" politikaların önderliğiyle değil, gücünü bilimsel dünya görüşünden alan gerçek devrimci politikaların kitleler tarafından benimsenmesiyle olacak. Ve biz, gerçekten toplumda köklü çözümlerden yana olan herkesi, bu yolda, aynı safta görmek istiyoruz. Bunun için hiç bir sektörlüğe düşmeden, dostça bir tartışma ortamı içinde elimizden gelen tüm çabayı sarfedeceğiz.

6 Kasım'a doğru

...Öğrenci dernekleri, geçtiğimiz Mayıs ayında, kendi aralarında kurdukları ilişkiler sonucu YÖK'e karşı bir kampanya başlattılar. Kampanya YÖK'ün aksayan tüm yönlerinin öğrenci yararına değiştirilmesi temel hedefini içeriyordu. Ancak bu yolda adım adım ilerlenecekti.

Üniversite yaşamının tüm sorunları içinde öncelikle, üniversite yaşamının son bulması anlamına gelen "atılmalar" sorunu çözüme kavuşturulmalıydı. Her yıl yaklaşık 40 bin öğrencinin kaydı siliniyordu. Bu öğrencilerin bir bölümü çıkarılan afllarla geri dönseler de bu yeni öğrencilerin atılmayacağı anlamına gelmiyordu. O halde atılmaların neden olan YÖK Yasasının 44. maddesi öğrenciler yararına değiştirilmeliydi. Öğrenci dernekleri önce "atılmalar birimleri" oluşturdular. Birimler, atılmaların nedenlerini incelediler, yaz boyu atılma durumunda olan öğrencilerle, avukatlarla, öğretim üyeleriyle ve diğer derneklerin birimleri ile ilişkiler geliştirildi. Atılmaların nedenini oluşturan 44. maddenin nasıl değiştirilebileceği tartışıldı. Ekim ayı başında öğrenci dernekleri hazırladıkları "44. Madde Değişiklik Önerisini İçeren" bir dilekçeyi Meclis Başkanı Necmettin Karaduman'a sundular.

Dilekçe daha sonra okullarda imzaya açıldı. Ancak dilekçe tüm okullarda aynı hızla ve etkinlikle öğrencilere ulaşmıyordu. Bazı öğrenci dernekleri böyle bir dilekçeyi imzaya açmayacaklarını belirtirken, bir bölüm dernek sorunun yalnızca 44. madde değişikliği olmadığını, sorunun YÖK'ün toptan değişmesi olduğunu ve öğrenci derneklerinin de enerjile-

rini bu yolda harcamaları gerektiğini savunuyorlardı. Dilekçe, sonuçta 33 dernek temsilcisi tarafından kabul

görüldü ve okullarında imzaya açıldı. 15 gün gibi bir sürede 13 binden fazla imza toplandı.

Sorun, bu imzaların Meclis Başkanı'na nasıl iletilcekti. Daha önce de dilekçeler verilmişti. Ancak öğrencilerin kendi girişimleri bu konuda etkili bir kamuoyu yaratmaktan uzak kalmıştı. Tüm derneklerin de girişimiyle, kamuoyunda ses getirecek bir yöntem bulunmalıydı. Bu arada öğrenci dernekleri, bu girişimin dernek-

lerin yasallığını ve meşruluğunu zedelememesi, bazı çevrelerce başlatılacak "anarşi ve terör başlıyor, 12 Eylül öncesine dönmek isteniyor" kampanyasına malzeme verecek nitelikte olmaması için özen göstermeye kararlı olduklarını belirtiyorlardı.

Bu arada gelişen acı bir olay, 44. maddenin değiştirilmesi için başlatılan imza kampanyasının ne denli haklı istemlere dayandığını da gösteriyordu. 23 Ekim günü, 2 dersini veremediği için okuldan atılan Marmara Üniversitesi Hukuk Fakültesi öğrencisi İsa Tanrıverdi intihar ediyordu. İsa Tanrıverdi'nin intiharı üzerine Marmara Üniversitesi Rektörlüğü'nün önüne siyah çelenk koymak isteyen iki öğrencinin gözaltına alınmasını protesto etmek için 27 Ekim günü 500'ü aşkın öğrenci Marmara Üniversitesi Rektörlüğü'nün önünde oturma eylemi gerçekleştiriyordu. Eylem sonrası dilekçelerdeki imza sayısında bir artış gözleniyordu. En anlamlı imza ise İsa Tanrıverdi'nin imzasıydı.

Öğrenci Postası Yayın Kurulu, dilekçelerin YÖK Yasasının yürürlüğe girmesinin yıldönümü olan 6 Kasım'da Meclis Başkanı'na verilmesinin uygun olacağı görüşünde karar kıldı. Dilekçeler Ankara'ya yürüyerek getirilecekti ve Ankara'da ODTÜ önünde karşılama yapılacaktı. Ayrıntılar kararlaştırıldı, işbölümü yapıldı ve 3 Kasım günü İzmir Öğrenci Dernekleri Temsilcileri, imzalarla birlikte Ankara'ya doğru yola çıkular. Bir sonraki gün de İstanbul Öğrenci Dernekleri Temsilcileri. Yürüyüş olayı ayrıntılı ve geniş bir biçimde basında yer alıyordu. Basının yaklaşımı oldukça olumluydu. Öğrencilerin istemleri, hedefleri, dilekçelere atılan imzaların yanı sıra, yürüyüşün başından beri somut biçimde gözlenen polis baskısı ve gözetimi de basında geniş biçimde yer alıyordu. Bir öğrenci velisinin de İzmir'den yola çıkması kamuoyunda önemli bir etki yaratmıştı.

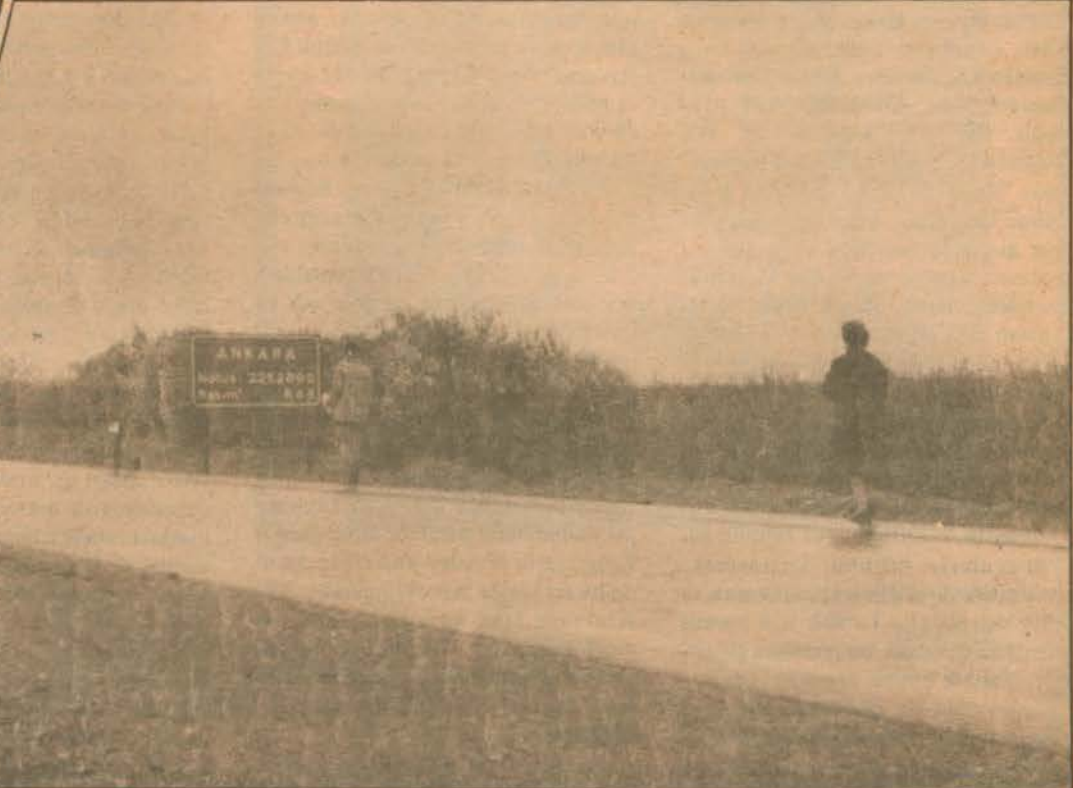
Cumhuriyet

Yasa değişikliği istiyorlar

İzmirli 9 öğrenci Ankara'ya yürüyor

İzmir'deki çeşitli üniversitelerde okuyan 9 öğrenci ve bir veli, 2547 sayılı Yüksek Öğretim Kanunu'nun 44. maddesinin değiştirilmesini istemek için İzmir'den Ankara'ya yürüyüşe...

Yürüyüş
Mühendislik
Derneği Y
Süleyman
Yüksek
Hasan S
renci D
Başkan
Fakülte
tim K
Ziraat
Yük
Me
Ün
me
M
se
ka
M

27 Ekim günü Marmara Üniversitesi Rektörlüğü önündeki oturma eylemine katılan ve öğrencileri temsilen MÜ Rektörü ile görüşmeye giden, MÜ Öğrenci Derneği Geçici Yöne-

tim Kurulu Başkanı Melahat Ünay ve İÜ Hukuk Fakültesi Öğrenci Derneği Geçici Yönetim Kurulu Üyesi Atilla Bahçivan ile yaptığımız kısa söyleşileri sunuyoruz.

27 Ekim 1986

ATILLA BAHÇIVAN “İsa arkadaşın, 44. maddenin çarkları arasında kalarak intihar etmesi, bardağı taşıran son damla oldu.”

YARIN □ Çok değişik fakültelerden beşyüzü aşkın öğrencinin Sultanahmet eylemine katılmasını sağlayan etmen sadece bir arkadaşlarının ölümüne duyulan üzüntü müydü?

ATILLA BAHÇIVAN □ Şüphesiz tek etmen o değil. Sultanahmette 1980 sonrası demokratik öğrenci hareketi için mihenk taşı olacak bir eylem yapıldı. Bu eylemin temel etmeni 1981 yılından bu yana onbinlerce öğrencinin okullarıyla ilişki'nin kesilmesine neden olan, gene yüzbinlerce öğrenciyi büyük bir strese sokan YÖK'ün 44. maddesine duyulan tepki idi. İsa arkadaşın, bu maddenin çarklarında kalarak intihar etmesi bardağı taşıran son damla oldu ve oluşan tepki yüzlerce öğrenci tarafından kararlı bir şekilde dile getirildi. Ayrıca, hemen her fakülteden öğrencilerin orada olması da asıl etmenin salt İsa'nın ölümü olmadığını gösteriyor.

Melahat ÜNAY □ İsa Tanrıverdi arkadaşımıza, özellikle ölüm nedeninden dolayı üzülmüştük. İsa arkadaşımız, öğrenci derneklerinin acil çözülmesi gereken sorun olarak gördükleri, atılmalar nedeniyle intihar etmişti. Dernekler, bu arkadaşımızın ölümünden önce “atılmaları protesto” eylemlerini başlatmışlardı. Atılmaları kapsayan 44. maddenin, öğrenci kırımına son verecek şekilde düzenlenmesinden sonra, yasayı protesto eylemleri'nin bütünlüğü içinde oturma eylemi de yerini aldı.

□ 12 Eylül sonrasında İstanbul'daki ilk kitlesel eylem olması Demokratik öğrenci hareketi açısından nasıl bir önem taşıyor?

□ Demokratik Öğrenci Hareketi açısından önemli bir olaydır. İki açıdan önemlidir. Birincisi kitlesel bir katılımın olması, ikincisi yıllardır topluma yerleştirilmeye çalışılan “öğrenciler terörist” anlayışını öğrencilerin disiplinleri ve provakasyonlara izin vermemeleri ile yıkılmış olmalarıdır. Bu da gösteriyor ki, Demokratik

Öğrenci Hareketi akademik-demokratik hakların elde edilmesi ve korunması savaşımında, provakasyona gelmeyecek disiplinlilik ve kararlılıktır. Amacına da bu kararlılıkla ulaşacaktır.

ÜNAY □ Eylemin önemi, öğrenci derneklerinin bu sorumluluğu yüklenmesinden kaynaklanıyordu. Bilindiği gibi, oturma eylemi gerçekleştirmeden önce de öğrenciler pek çok olaya karşı tepkilerini gösterdiler. Ancak, kendiliğinden gelişen bu eylemler, kamuoyundan gerekli tepkiyi alamamıştı. Böylesi eylemler yine aynı nedenle süreklilik göstermediği gibi çözümü ilişkin program da yoktu. Çünkü yalnızca “ret” manıığı içeriyordu. Bu ayrım noktalarıyla da eylemimiz, demokratik öğrenci hareketi açısından önemlidir.

□ Bu oturma eyleminin, özünde YÖK'e karşı mücadelenin bir parçası olduğunu söylediniz. Bu mücadelenin başarıya ulaşabilmesi için ne gibi şartları öngörüyorsunuz?

Bunun yanıtı ben'e ıck tımcedir. “Kitlesel ve örgütlü bir savaşım.”

MELAHAT ÜNAY “Eylemin önemi, öğrenci derneklerinin bu sorumluluğu yüklenmesinden kaynaklanıyor.”

ÜNAY Demokratik öğrenci hareketi, 1985 yılında Öğrenci derneklerinin kurulmasıyla birlikte başladı. Ancak iktidar bu hareketi engellemek için, kendi koyduğu yasaları bile çiğneme yoluna giderek demokratik öğrenci hareketinin motoru olan öğrenci derneklerinin inşaa zeminini yok etmeye çalıştı. İki yıllık çaba sonucunda öğrenci dernekleri, istenmeyen meşruluklarını kamuoyuna eylemleriyle birlikte kabul ettirdiler.

Demokrasi güçlerinin tam desteğini alan eylemler, öğrenci derneklerinin ayağının yere bastığını ve kararlılığının açık bir göstergesidir.

Sonuç olarak Kasım ayında canlanan Demokratik Öğrenci Hareketi'nin bundan sonra varacağı nokta ne olacak? Öğrenci kitlesinin bu konudaki beklentileri neler?

□ Artık doğrudan birim derneklerin güçlenmesine ve alternatif bir üniversite reform tasarısı hazırlanmasına çalışmak gerekiyor. Bunun içinde Demokratik-özerk üniversitenin ne olduğu, nasıl bir yapılanma gerektirdiği ıarışılmalı, kitlelere demokratik-özerk üniversitenin bileşenleri anlatılmalı. Ancak bu, tek tek birim derneklerin değil de, tüm öğrenci derneklerinin birlikte yürüteceği bir çalışma olmalıdır. Çünkü öğrenci gençlik kazanımlarını, ancak öğrenci kesiminin öz örgülleri olan öğrenci dernekleri'nin birleşik gücüyle elde edebilirler.

ÜNAY □ Demokratik öğrenci hareketinin zemini ve aracı durumunda olan Öğrenci Postası'nın güçlendirilmesi ve bu gücün tirettiği politikaların yol göstericiliğinin öğrenci dernekleri tarafından benimsenmesi demokratik öğrenci hareketinin önünü daha da açacaktır.

□ Olayla ilgili olarak gözaltına alınanlardan biri de sizsiniz. Siyasi şubede nasıl karşılandınız? Size neler soruldu?

□ Siyasi şubede olayla ilgili olarak sorular sordular, ifademi aldılar. Ayrıca işlemek için gerekli fotoğraf, imza gibi şeyleri de aldılar. Dört saat kadar şubede tutuktan sonra serbest bırakıldılar.

“bir yürüyüş eyleyelim

4 Kasım / İstanbul'dan uğurlama. Serhat'ın yeğeni Deniz'in ismi daha sonraki gün gazetelerde yürüyüşçülerin isimleriyle birlikte yer alacak. Saat: 10.00

4 Kasım / Ankara'ya doğru ilk adımlar...

Kaç gündür okullarımızda büyük bir hızla yürüttüğümüz, “44. Madde Değişsin”, “Atımlara Son” “Harçlara Hayır”, “Krediler Yükseltsin” dilekçe kampanyamız, bir yürüyüşle sonuçlanacak, belki de yeni başlayacaktı. Öğrenciler dilekçe metnine büyük ilgi gösterdiler, farklı görüşler de ortaya çıktı tabi. Kampanya başlamadan önce istemlerimizi geri bulan kimi öğrenciler vardı, kampanya başladıktan sonra bu istemleri fazla ileri bulanlar oldu, dilekçe metnindeki imla hataları ve anlam bozukluklarını bulup imzalamayanlar oldu, imzalarla bir şey halledilmez diyenler oldu ve sonuçta TBMM'ye 13000'i aşkın imza verildi Serhat dilekçelerin altında eziliyordu nerdeyse.

Yürüyüş olayını hepimiz benimsemiştik, ne kadar haklı da olsak, ne kadar çok da olsa sayımız, kamuoyunun ilgisi ve istemimizin acilliği için en iyi yol “bir uzun yürüyüş”tü. Pek çok soru işareti vardı kafamızda. Sürekli yürüyecekmiyiz, otobüse nerelerde binilecek, yasal çerçeve... vb. Tüm bu sorular kafamızda çözüldükten sonra bile, yürüyüşe başlamadan önceki son iki gün geceleri uykusuz ve bekleyiş içinde gündüzleri telaşlı geçirdik.

Ve 4.11.1986 günü, saat 9.30'da Söğütlüçeşme

istasyonu altındaki durakta buluştuğumuzdaki an gerçekten görülmeye değerdi. Tam bir şenlik havası vardı; Türkiye'deki gazete sayısından çok gazeteci bizi bekliyordu, veliler, öğrenciler gelmişti. Serhat'ın yeğeni bir anda ortamı sıcaklaştırdı, dayısını uğurlamaya gelmişti 1.5 yaşındaki Deniz. Hepimiz pantolonlarımızı, botlarımızı giymiş, en kalın kazaklarımızı çekmiştik üzerine.

Basına verilen açıklamadan sonra başlayacaktık yürüyüşe. O esnada Siyasi Şube Müdürü Vedat Cem ile arkadaşımız Fatma İnci arasında ilginç bir konuşma geçti.

- Niye yürüyerek gidiyorsunuz?
- Bazısının parası var uçakla gidiyor, bizim yok, yürüyoruz.
- Zor olmayacakmı?

- Bilmiyoruz, yardımcı olursanız kolay olur.
- Olur, götürürüz.

Gerçektende Ankara'ya kadar götürdüler bizi.

Saat 10.00'da tek sıra halinde yürüyüşe başladık. Biraz düzensiz ve epeyce keyifliydik. Basın mensuplarının yoğun ilgisinden başka, videolu bir görevli dehepimizetek tek gerçekten büyük ilgi (!) gösteriyordu. Bu sıcak ilgi peşimizi hiç bırakmayacaktı.

Otobüsümüz hareket etmeden önce Vedat Cem bir isteğimiz olup olmadığını soruyor. Otobüs hareket ettiğinde hepimiz gülüyorduk. Evet, artık başlamıştık.

Tam 16 öğrenciydik otobüste, elimizde 4000'i aşkın imza vardı. Koca otobüste bizden başka bir

4 Kasım / İzmit girişinde ilk karşılayanlar polistirdi...

4 Kasım / Adapazarı'nda kucak dolusu çıktı... "Güvenlik güçleri nerede?"

4 Kasım / İzmit güzel bir şehir, yürüyüş yormadı bizi.

Yarın muhabiri, bir de Cumhuriyet gazetesinden Halil Nebiler var. Halil yol boyunca bize çok yardımcı oldu, bizimle beraber yürüdü, türkü söyledi, sıramız bozulduğunda uyardı. Otobüste hemen bir yürüyüş sırası yaptık. Şöförün kasetlerini gözümüz tutmadı, aksi gibi kimsede de kaset yok. Ha, bu arada yakın takipteyiz.

Saat 12.00'de İzmit'e geldiğimiz SHP'lilerce değil ama görevlilerce karşılandık. Serhat ve ben hemen inip yürümeye başlamıştık ki, sert bir şekilde otobüse geri sokulduk. Görevliler gelecekti, onları beklememiz lazımdı. Nitekim gelen görevlilerce kimliklerimiz alındı, adres tespiti yapıldı, tutanak tutuldu. Yürüyecektik, kararlıydık. Onlarsa, "bir arkadaşınız intihar etmiş, ne olmuş yani. Akıllı adam intihar eder mi" gibi laflar ediyorlardı. Bir görevli imzaların fotokopisini istedi, vermedik. Sonuçta tek ve açık aralıklı olarak, yürüyüş izlenimi bırakmamak kaydıyla yürümemiz söylendi. En ufak bir toparlanma olmayacaktı. Yola koyulduk, istikamet SHP.

Yürüyorduk, ama gerçekten yürüdüğümüz anlaşılmıyordu, aramız epey açıktı, tek tek yürüyor-

5 Kasım / Eskişehir'deyiz... "İzmitliler gelmiş..." Eskişehir'de buluşmanın coşkusunu anlatmak zor... İ. Tanrıverdi'nin köyü ise terk edilmiş gibi. Mezarı bile zor buluyoruz. "Gözyaşları ile yaşadıklarımızın gerçeğini, yaptığımız işin doğruluğunu anlatıyor."

duk. İzmit güzel bir şehir, yürüyüş yormadı bizi. Yolda sora sora SHP'yi bulduk ama, onların da bizi şehrin girişindeki benzin istasyonunda beklediğini gördük. Ve bundan sonra SHP'lilerle aramızda adeta kovalamaca başladı; tek sıra halinde benzin istasyonlarını dolaşıyoruz, yoklar. Bizi yalnız bırakan ırlı yarı görevliler epeyce yorulmuşlar. Bir tanesi, "ya ağırlarım geçmişti, yeniden başladı" derken bir diğeri "gördünüz mü, düşenin dostu olmaz" diyor. Arabayı kullanan emniyet görevlisi önce yürüyüşçülerden İzmirli Cem'le, sonrada Malatyalı Atilla'yla hemşeri çıkıyor, amacı imzaların fotokopisini almak. Bu arada çay içiyoruz, kızıyoruz bu düzensizliğe. Sonuçta telefon ediliyor ve tekrar SHP'ye dönüp İl Başkanıyla görüşüyoruz. İl Başkanı "demokrasiye inanan bir parti olarak bu tavrınızı destekliyoruz" diyor. Çaylarımızı içiyor, Adapazarı SHP'yi telefonla arıyor ve otobüsümüze dönüyoruz. Yolda Cemal'le Halil bir kasetçiye dalıp iki kaset alıyorlar.

Sivil görevliler gidişimize çok seviniyorlar. Öyle ki saat 16.00'da otobüsümüz hareket ettiğinde el sallıyorlar bize. Derin bir oh çektiklerine eminim.

Herkes çok keyifli, artık müzik işini de hallettik, Faranduri'yle beraber "Karlı Kayın Ormanı"nı söylüyoruz. İzmit'teki uğurlama hepimizin çok hoşuna gitti, ama hâlâ peşimizdeler. Öyle banız bir şekilde izliyorlar ki, "hiç film seyretmemişler" diyor biri. Ama bilinçli olarak yapıyorlar bunu, eminiz.

Evet, saat 17.00'de Adapazarı girişinde yine SHP'lilerce değil, bu sefer polis minübüsleri ve görevlilerce karşılanıyoruz. Epey kalabalıklar. Serhat görüşüyor, "İzmit'te yürüdünüz, burda yürüyemeyeceksiniz" diyorlar. Tek sıra ve aralıklı olarak Adapazarı Yeni Camii önünde inip yürümeye başlıyoruz. Mesafemiz kısa bu sefer. Mübalağsız hepimize bir sivil görevli düşüyor, benim yanımdaki 35 yaşlarında, saçları hafif dökük. Önde sıra iyi ama arka sohbet ediyor. Birbirimizi uyarıyoruz, yavaş yürü, arayı aç, SHP'liler yolda karşılıyor bizi.

Adapazarı İl Başkanıyla görüşüyoruz, susuzluğumuzu gideriyor, çay içiyoruz.

Vakit ilerledikçe sohbet koyulaşüyor, kahkahalarla kesiliyor yer yer; YÖK 44. madde, Adapazarı emniyeti. Bir arkadaş herkese "ya benimki nerede, çok almıştım" deyip duruyor. Kastettiği yanında yürüyen takipçisi. Sakarya Mühendislikten arkadaşlarla konuşuyoruz, sorunlar ortak, hiç değişmiyor.

Bir ara 4 kişi üst kattaki DYP ile görüşüyoruz. İstemlerimizi önce çok fazla ve ek süreleri çok uzun bulan İl Başkanının İ.Ü. Hukuk Fakültesini 8 yılda bitirdiğini öğreniyoruz. Çapa Tıp'dan Levent "Ülkede tüm koşullar sağlanmış ve öğrenciye yalnızca okumak kalsaydı, 4 yılda okulunu bitirebilirdi. Oysa öğrencinin yurt sorunu, para sorunu var. Koşullar 4 yılda bitirmeye elvermediği için ek süreler tanınmalı" diyor. Uzun tartışmalardan sonra DYP İl Başkanı "Sakarya il teşkilatı olarak yanınızdayız, destekliyoruz" diyor.

SHP'de köfte, ekmek, meyveden oluşan akşam yemeğimizi yedikten sonra otele gidiyoruz. Yetkili şaşırıyor, sayımız fazla. Adapazarı'nda 3 kişi daha katıldı bize. İTÜ Elektrikten Sait atılmış bir öğrenci olan Yüksel ve Yeni Gündem muhabiri Ercan Yaşa. Yine kimlikler alındı, okullar yazıldı. İ.Ü. Cerrahpaşa Tıp'da okuyan Cem, otel kayıtlarına İTÜ Cerrahpaşa Tıp öğrencisi olarak geçiveriyor. Telefonlar ediliyor, haberler veriliyor. Akşam lobi de biraz televizyon seyredip çay içiyoruz. Daha sonra odalara çekiliyoruz, herkes yorgun, sabah erken kalkacağız. Biz uyurken dışarda iki araba bekliyor bizi.

Sabah 7.30'da tek tek çıkıyoruz otelden, sivil arabalar peşimizde. Emniyet Müdürü bile bekliyor bizi. Güzel bir yürüyüş oluyor, aralıklarla uzun bir kortej, yaklaşık 40 dakika yürüyoruz.

Otobüse bindiğimizde ilk işimiz Sakarya'lı arkadaşların kahvaltısı için aldığı poğçaları yemek ve sonra da gazetelere bakmak oluyor. Hemen hemen tüm gazeteleri aldık, basının ilgisi umulandan fazla. Siyasi partilerin ve köşe yazarlarının yorumunu ilgiyle okuyoruz. Yeni Haber, "anarşi böyle başlamıştı" diye başlık atmış. İnsanın en haklı istemlerini, en meşru zeminde savunmasının yorumu. Ama o an bu habere hepimiz gülüyoruz, gazeteler elden ele geziyor. 1.5 yaşındaki Deniz'in adını yürüyüşçülerin arasına yazmışlar, isimlerin çoğu

yanlış, eksik. Ama hepimiz basın olaya etkisinden memnunuz, 1-2 gazete dışında olayı hiçbir kalamamış, yorumların çoğu olumlu.

Evet, Bilecik'e gidiyoruz. Yol boş ve harika bir hava. Bilecik'te nasıl karşılanacağız acaba? Yeni Gundem muhabirinin dediğine göre, Bilecik polisi akşam yolda ateşler yakarak beklemiş bizi, hadi hayırlısı. Bu arada otobüsün mikrofonunu keşsettik, artık sesi güzel olanlar mikrofondan başlatıyor türküyü, şiirler okunuyor. Arkamızda vine 2 araba artık şaşırmıyoruz bile.

Saat 10.00'da Bilecik'teyiz. Bu sefer karşılayanlar arasında gazeteciler de var. 5 dakikalık bir yürüyüşten sonra SHP'deyiz. Odanın ortasında gürül gürül yanan bir soba, üşümüşüz. SHP'lilerle el sıkışıyoruz, onlara istemlerimizi anlatıyoruz. Eğitimde fırsat eşitliği ilkesine ters düşen harçların kaldırılması, kredilerin öğrencilerin barınma, beslenme, kitap ihtiyaçlarını karşılayacak bir düzeye çıkarılması, 44. maddenin değiştirilmesi. SHP Bilecik İl Başkanı Mustafa Yılmaz yaptığı basın açıklamasında şöyle diyor:

"Üniversiteler ve Yüksek Öğrenim Kurumları ÖZERK olmalıdır. YÖK bunu engelliyor.

SHP bu engeli, YÖK'ü kaldıracaktır. Üniversiteler, Yüksek Öğrenim Kurumları, Yönetmelik ve bilimsel özerkliği olan kuruluşlar olarak çalışmalıdır. Bilimsel yaratıcılık özerk kurumlarda yeşerir, gelişir.

Öğrenciler üniversitelerde yönetime katılmalıdır ki, yönetmeyi öğrensinler. Gençliğe kültür olanakları sağlayacağız ki, dünyaya aydınlık baksınlar.

Demokratik eğitim mücadelesinde başarılı olacağımıza inanıyoruz."

Bilecik'ten ellerimizde SHP'nin armağanı olan kırmızı karanfillerle çıkıyoruz. İnsanlar merakla bakıyorlar bize. Garajdaki otobüsümüze binerken resmi giyimli bir polis fotoğraflarımızı çekiyor, Yeni Gundem ve Yarın muhabiri de onun. Gülüyor polis, arkasını dönüyor.

Saat 11.00'de Eskişehir'e doğru yola çıkıyoruz. İzmir'li arkadaşlarla Eskişehir'de buluşma saatimiz bu. geç kaldık. Hepimiz heyecanlıyız, İzmir'lilerle buluşacağız. Eskişehir yolunda uzun bir askeri konvoyla karşılaşıyoruz. Eskişehir bayağı sıkı olacak" diyor gülerek Cumhuriyet muhabiri Halil. Askerlere el sallıyoruz.

Toparlanıyoruz. yaklaştık Eskişehir'e. Melahat Eskişehir'li. önde yürüyüp bize yol gösterecek. İnmemize yakın durduruluyoruz. Sivil görevli gazetecilerin fotoğraflarını çekmelerine bozuluyor. "fotoğraf çekmekten hoşlanmam" diyor. Ya biz? Yine kimlik kontrolü yapılıyor ve yine uyarılıyor. "dağınık, vatandaş gibi yürüyün" Sanki tüm vatandaşların fotoğrafı-filmi ve fişlemesi ek-

necek. Anadolu Üniversitesi önünde inip başlıyoruz yürümeye, ellerimizde karanfiller. Eskişehir büyük ve kalabalık bir şehir, insanlar merakla bize bakıyorlar. Bu sefer bayağı sıkı bir denetim var. Adapazarı'nda olduğu gibi adam başı bir kişi düşme de, şehir polis kaynıyor. SHP'ye yaklaştığımızda pencereden bakan İzmir'li arkadaşları görüyoruz, "İzmir'liler gelmiş" haberi en arkaya kadar yayılıyor, gülümsüyoruz, el sallıyoruz İzmir'lilere.

Ve saat 12.00 Eskişehir'deki buluşmanın coşkusunu anlatmak zor. Herkes sarılıyor birbirine, karanfillerimizi Aysel hanıma veriyoruz. 5 dakikada anlatıyoruz birbirimize olup biteni. Eskişehir'li arkadaşlar sarıyor etrafımızı, flaşlar birbir ardına patlıyor. Hemen orda yürüyüşçüler adına bir basın açıklaması yapılıyor. Öğrencilerin taleplerine yer verildikten sonra şöyle devam ediyor açıklama:

"Yukarıda sözünü ettiğimiz talepler kuşkusuz ki yüksek öğretim sorununun çok az bir kısmını oluşturmaktadır. Gerçek çözüm özerk ve demokratik üniversitedir. Bu ise ülkeye demokrasinin gelmesine bağlıdır. Ancak biz yukarıdaki taleplerimizin kısa vadede de gerçekleştirilebileceğini düşünüyoruz." İzmir'liler minübüsü yolluyorlar, bizim otobüsle Bolu'dan gelen arkadaş ve basın mensupları hep beraber gideceğiz. Nitekim saat

14.00'e doğru İsa Tanrıverdi'nin mezarına doğru bu şekilde yola çıkıyoruz. Eskişehir'li öğrenciler iki otobüsle önde. Köye yaklaşıyoruz, terk edilmiş gibi, anlaşılan bir gün önce ziyaret edilmiş köy. Mezarı bile zor buluyoruz ve mezarın başında İ.U. Hukuk Fakültesinden Atilla'nın yaptığı konuşmadan sonra bir dakika saygı duruşunda bulunuyoruz. Gencecik yaşta toprağa giren İsa'nın mezarını çiçeklerle süslüyoruz. Binbir umutla bu yoksul köyden İstanbul'a giden, geri dönemeyen İsa'nın durumunu daha bir kavıyoruz. Başsağlığı dilediğimiz anası hâlâ ağıt yakıyor, babası çökmüş, ihtiyarlamış. Bu yürüyüş, yeni İsa'lar olmasın diye...

SHP yetkilileri çok yardımcı oluyorlar bize. Otelimiz Özbek, son derece rahat, kaliteli. Aysel hanım kimsenin dışarı çıkmasını istemiyor, bu uzun yürüyüşe oğluyla beraber katılan Aysel hanım, herkese analık ediyor, kolluyor yol boyunca. Yemek yiyoruz, bir grup arkadaş yanlarında sivil bir görevliyle meşhur Eskişehir hamamını ziyaret ediyor, yorgunluk çıkarmanın en iyi yolu. "Yürümeye mi çıktı buğlar, eğlenmeye mi geldi" diyor görevlinin biri. Akşam herkes heyecanlı, yarın Ankara'dayız. Bazıları lobide polislerle maç seyretmeyi tercih ederken, Eskişehir, Bolu-İstanbul ve İzmirli küçük gruplar halinde sohbet ediyorlar, odalarda çaylar içiliyor. İmza sayısı gerçekten fazla, bu hepimizi sevindiriyor.

Sabah 6.30'da yola çıkıyoruz, Ankara'ya varmamıza az kaldı artık. "Karlı Kayın Ormanı"nı tüm otobüs hep beraber söylüyoruz. Kimse yorgun değil ama herkes heyecanlı. Arkamızda yol boyu eksilmeyen arabalar doğaldı artık bizim için. Ancak Ankara girişinde üç helikopterle karşılanmayı beklemiyorduk. Aklıma Girgin'in ve Öğrenci Postası'nın baş sayfasındaki karikatür geliyor; dört yanı askerlerle, polislerle, tanklarla kuşatılmış gençliğe söylenen "tahriklere kapılmayın" sözü.

Evet, bu son durak artık. ODTÜ girişine doğru inerek ve tabi sertçe uyarıldığı gibi tek sıra ve aralıklı olarak yürümeye başladık. Aysel Hanım en önde. Aralıklara çok dikkat ediyoruz. Tek tek fotoğraflarımız çekiliyor, arabalar çok yakından izliyorlar bizi. Hava hafif yağmurlu, yol çamur içinde, ama sağlam basıyoruz adımlarımızı. Yolda çalışan işçiler "bravo size" diyorlar, gülüyoruz. Uzun bir yürüyüşten sonra tüm yorgunluklara rağmen bir şekilde 1500 öğrenci karşılıyor bizi, ellerimizi sıkıyor, çiçekler atıyorlar bize, herkesin yüzünde o önemli bir işi hakkını vererek sonuçlandırdıranın mutluluğu var. Artık TBMM'ye verilen dilekçelerle sonuçlanacak bu kampanya. Bir son değil, bir başlangıç olacak. Kampanyaya katılan, imza toplayan, destekleyen tüm arkadaşlara selam olsun. Ha, bu arada bizi yalnız bırakmayan emniyet görevlilerine de teşekkür ederiz (!)

6 KASIM

ODTÜ

karşılama önündeki notlar...

6 Kasım / Evet, gerçekten görülmeye değer şeydi. ODTÜ'nün Ankara-Eskişehir karayolu üzerindeki giriş kapısından öteye büyük bir kalabalık uzanmıştı.

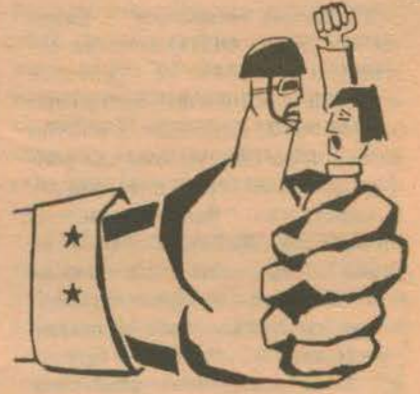

6 Kasım / ODTÜ önündeki öğrenciler sarılıp öperek, çiçek vererek ve 3000 elle alkışlayarak "Merhaba" deyince "bir uzun yürüyüşün başansı anlattı".

... Evet, gerçekten de görülmeye değer şeydi. Ortadoğu Teknik Üniversitesi'nin Ankara-Eskişehir karayolu üzerindeki giriş kapısından öteye bir kalabalık uzanmıştı. Öyle 10-20 metre öteden fotoğraf makinelerinin objektifine sığdıramayan bir kalabalık... Ankara'daki hemen tüm fakültelerden, Sivas Cumhuriyet Üniversitesi'nden gelen öğrenciler, kimi veliler, kimi öğretim üyeleri, özellikle 1402'likler, basın mensupları... 1500 kişinin son derece düzgün, disiplinli gruplar halinde birarada, coşku ve sabırsızlıkla beklediklerini görenler, hele ellerdeki papatya, gül, karanfil demetlerini farkedendenler görkemli bir karşılama töreni olacağını hissetmiş olmalı ki, bir gazeteci şöyle demekten alıkoymadı kendini: "Ankara'ya gelişinde böyle karşılanmak, herhalde bir tek Atatürk'e kismet olmuştur. O da 27 Aralık'ta..."

... Karşılama görkemli oldu. Hacettepe Üniversitesi kampüsüne hergün binlerce öğrenci taşıyan Beytepe Köprüsü önünde otobüslerinden inen yürüyüşçü öğrenciler ODTÜ'ye doğru ilerlerken kendilerinin neyi beklediğini merak ediyorlarmış. Tepelerindeki helikopterler, kırmızı karanfilleri pek anımsatmıyormuş onlara. Ancak ODTÜ önünde öğrenciler sarılıp öperek, çiçek vererek ve 3000 elle alkışlayarak "Merhaba" deyince "bir uzun yürüyüşün başarısı"ni anlamışlar. Bunlar yürüyüşçü arkadaşların anlattıkları... ODTÜ önünde bizim duyumsadığımız sevinç ise kimilerimizin belki hiç yaşamadığı bir toplu coşku olarak kazındı bellegimize...

... Bu toplu coşku emniyet görevlilerine de çekici gelmiş olmalı ki, kalabalığın içinde yer almak istediler. ODTÜ'lülerden sonra en kalabalık grup olan SBF grubunun içinde birden kimselerin tanımadığı bir sima belirdi. Bu sima kendisine "biz seni tanımıyoruz arkadaşım, hangi bölümdensiniz?" diye sorulduğunda, büyük bir pişkinlikle "ekonomi" yanıtını verdi. Oysa AÜ SBF'de "iktisat" ve "çalışma ekonomisi" bölümlerinden sözedilebilirdi en fazla. Henüz "ekonomi" diye anılan bir bölüm yoktu. Sonuçta bu tanınmadık sima, SBF grubunun isteğiyle kalabalıktan ayrılmak zorunda kaldı. Karşılama

izlemek üzere, yolun karşı tarafında arabaların içinde ve çevresinde bekleyen kimileri "kot takımlar giymiş" arkadaşlarının yanına gitti.

... Üniformalı polisler, sivil polisler, askerler... Video kameraları, fotoğraf makineleri... 1500 kişilik grubun kimbilir kaç fotoğrafı çekildi, yakın pozlara kimbilir neden gerek duyuldu? Bu soru kendisine yöneltildiğinde, "albüm yapacağız, onun için fotoğraf biriktiriyoruz" diyen bir görevli ertesi gün gazetelere geçecekti. Tabi, kahverengi Renault'un içinden küfür edip, el kol hareketi yapmayı ihmal etmeyen görevlilerde.

... Gazetelerde-hem de fotoğraflı biçimde-yeralan bir başka kişi, öğrencilerin İstanbul ve İzmir'den arkadaşlarıyla birlikte düzenli biçimde TBMM'ye kadar yürümelerini engelleyengörevli albaydı. Albay, yürümeye izin vermedi ve "dağılmasını" istedi. 1500 kişi Ankara-Eskişehir karayolu üzerinde dağılıversindi... Öğrenci arkadaşlar albaydan kente dönülmesi için araç sağlanmasını, yoksa kendilerinin araç sağlaması için beklenmesini istediler. Albay, "nasıl toplandıysanız öyle dağılın" dedi.

... 1500 genç insanın böylesi çöküşü bir an'ı paylaşmak için biraraya gelmiş olmaları ve bir de silahları, film makineleriyle, aralara girip konuşmaları dinleme çabalarıyla onlarca polis varlığı, gerçekte birtakim tepkisel çıkışların, düzeni bozucu, birlikten kopucu davranışların oluşması için uygun bir zemindi. Grubun disiplini bozulabilir, her türlü nesnel koşulun hazırlanmaya çalışıldığı bir ortamda deyim yerindeyse "provokasyona" gelinebilirdi.

Böyle olmadı... 1500 kişi içindeki büyük çoğunluk, gruplarına önderlik etmekte büyük ustalık gösteren öğrenci derneği yöneticilerinin çabasıyla hep birlikte ve en uygun biçimde davranmayı seçti. Gruptan kopuş, kendi başının çaresine bakma, ya da planlanmamış, örgütlü olmayanyeni ve anlık çıkışlara dayalı eylem biçimleri geliştirme yönündeki eğilimlerin hatalı olduğu orada bulunanların büyük çoğunluğu tarafından saptandı ve böylesi eğilimlerin gerçekleşmesine meydan verilmedi. Öğrenciler ilk büyük sınavı, 12 Eylül sonrası ilk kitlesel eylem deneyimini ne denli "duyarlı ve dikkatli" yaşadıklarını davranışlarıyla kanıtladılar...

... "Kavşak operasyonu"... Emniyet Müdürlüğü ODTÜ'nden öğrencileri TBMM'ye götürürken minibüsleri durdurup, kimilerinin içinden birkaç kişiyi alan, kimilerini de doğrudan Emniyet binasına gönderen polislerin yaptığı ertesi günüşyle niteleyecekti. "Bunun öğrencilerle bir ilgisi yok. Biz kavşak operasyonu yaptık", "öğrencileri tahrik etmek isteyecek unsurlar olduğunu saptadık, bunun için Ankara içinde bir operasyon düzenledik", "aldığımız öğrenciler zaten aranıyordu, üzerlerinde kimlikleri yoktu" türünden ne birbiriyle, ne de gerçekte bağdaşmayan açıklamalar yapılacaktı. Önce 225 öğrenci Emniyet'e götürüldü, kimlikler kontrol edilip fotoğraflar çekildikten sonra aynı gün içinde önce 190 sonra 210 kadarı serbest bırakıldı. En doğal istemlerini, en düzenli biçimde savunan, hiçbir yasaya aykırı düşmeksizin çiçekler ve alkışla arkadaşlarını karşıları öğrencilerin Emniyet'e götürülmesi, beş-altı arkadaşın geceyi orada geçirmek ve küfür dayak gibi davranışlara hedef olmak durumunda kalmaları kuşkusuz tüm öğrenciler ve "demokrasi"miz için son derece üzücüydü.

6 Kasım / Evet, bu fotoğraf TBMM'de verildi. Fotoğrafın çekilmesinin bir anlamı var, ya video çekiminin?

6 Kasım, meclis'ten

notlar

SHP Zonguldak Milletvekili Muhtesem Vasıf Yücel, TBMM levhali otosu ile ODTÜ önüne geldiğinde, "yürüyüşçüler" karşılanıyor ve TBMM'ne doğru yürüyüşlerine başlanıyordu. Meclise giden yolda düzenli aralıklarla polis otoları ve minibüsleri göze çarpıyordu. Muhtesem Vasıf Yücel, ODTÜ önünde hiç durmadan, öğrencilerin yolu üzerindeki ilk polis otosunun yanında yer aldı ve yürüyen öğrencileri beklemeye başladı. Daha sonra basın mensupları ile birlikte yürüyen öğrencilere katıldı. Bu sırada SHP Ankara İl Merkezi'ne ait bir otoda yürüyen öğrencilerin yanına geldi ve SHP mensupları da yürüyen öğrencilere katıldılar. Ancak SHP üyesi Fatih Gümüş, geçirdiği bir kaza sonucu Trafik Hastanesi'ne kaldırıldı. Durmak üzere olan bir taksinin hafifçe çarpması sonucu da olsa kazanın izi bulundu. yürüyüşün heyecanına katılıyor.

Öğrencilerin meclise yürüyüşleri, milletvekilinin de katılımıyla sakin geçiyordu. Basın mensuplarının bir bölümü yürüyen öğrencilerle meclise kadar yürümeyi yeğlerken bir bölümü de meclis önündeki karşılanma için yerlerini alıyorlardı. Bu sırada ODTÜ'nden de haberler geliyordu. Basın, yürümek isteyen öğrencileri engellemeye çalışıp ve topluluğun dağılmasını istediği haberi geldiğinde Muhtesem Vasıf Yücel, yürüyüş öğrencilere katılımları

6 Kasım / SHP'li Fikri Sağlar "çeğdaş, kucaklayıcı ve demokratik" bir üniversite diyor.

engellenmeye çalışıldığını, yürüyen topluluk meclise ulaştığında polislerin de öğrencileri bırakacağını belirtiyordu. Bu arada ODTÜ'nden ayrılan bir grup öğrencinin yürüyen öğrencilerin yanından geçerken, otobüsün açık pencere ve kapılarında alkışlamaları yenibir heyecan yaratıyordu. Aynı heyecan, yürüyen öğrencileri bir an bile yalnız bırakmayan sivil giysili polislerin bulunduğu otoda da göze çarpıyordu.

Meclise yaklaşıldığında polis memurlarının sayısında bir artış gözleniyordu. Ayrıca polis memurları içinde video, fotoğraf makineleri kullananların sayısındaki artış da dikkati çekiyordu. Sivil otodan öğrencilere aralıklı yürümeleri yeniden anımsatıldı. Yaklaşık 2m. aralıklı yürüyen öğrencilerin meclis önündeki kavşaktan geçmeleri bir hayli uzun sürüyor ve trafikte kısa bir süre yürüyen öğrencilerin geçmesini bekliyordu. Meclisin ziyaretçiler kapısında Fikri Sağlar ve Muhtesem Vasıf Yücel öğrencileri karşıladılar. Öğrenciler yürüyüşlerini tamamlamış olmanın sevinç ve heyecanı içinde basın mensuplarına açıklamalar yapıyorlardı. Dilekçeler havaya kalkıyor, ilaflar patlıyordu. Basma açıklamaları biten öğrenciler Necmettin Karaduman'ın yanına çıkmak için kapıya kimliklerini bırakıyorlar. Kalabalık bir gazeteci topluluğu ve milletvekilleriyle birlikte Meclise giren öğrencilerin bir bölümü SHP gurubuna götürüldüler. Serhat Şimşek, Nejat Yenitürk ve Annesi

Turkan Yenitürk, Karaduman'ın odasına alındılar. Bu arada öğrencilerin uyarısı üzerine basın kartı olmayan basın mensupları Karaduman'ın odasına alınmadılar. Karaduman gazetecilere kısa bir açıklama yaptıktan sonra öğrencilerle yalnız görüştü. Görüşmeden sonra Serhat Şimşek, Karaduman'ın isteklerinin bazılarına makul karşıladığını bazılarına ise olumlu bulmadığını belirttiğini ve öğrencilere bir an önce okullarını bitirmelerini tavsiye ettiğini belirtti. Daha sonra öğrenciler SHP gurubuna alındılar. SHP Milletvekili Fikri Sağlar öğrencilerle kısa bir konuşma yaptı ve SHP'nin YÖK konusundaki tavrını açıkladı. Konuşmasında "çeğdaş, kucaklayıcı ve demokratik" bir üniversitenin SHP'nin de hedefi olduğunu belirten Fikri Sağlar'ın konuşmasından sonra ODTÜ'nden gelen bir öğrenci polislin öğrencilere sert davranıldığını ve bazı öğrencileri gözaltına aldığını belirtti. Bunun üzerine Fikri Sağlar gerekenin yapılacağını, anti-demokrat davranışlara izin veremeyeceklerini açıkladı.

SHP gurubundan çıkan öğrenciler DYP gurubuna geldiklerinde, tüm öğrencilerin içeri alınmayacağı, yalnızca seçilecek bir grubun görüşmeye katılabileceği belirtildi.

Basın mensuplarından da parlamento muhabiri olmayanlar, görüşmeye katılamadılar. DYP ve ANAP guruplarında görüşmelerini sürdüren öğrenciler daha sonra SHP Ankara İl Merkezi'ne geldiler.

6 Kasım SHP Ankara İl Merkezi'nde neler yaşandı?

ODTÜ'den TBMM'ye kavşak operasyonuna uğramadan gelmeyi başaran ilk grup, yürüyüşçü arkadaşlarla birlikte, ellerinde 13 bin imza ile karşılaşan diktan sonra görüşmelerine başlamışlardı. Gene operasyona uğramayan diğer bir şanslı grup ise meclisin yan kapısı önünde, resmi-sivil polis otoları ve görevlileri tarafından çevrilmiş bir halde bekliyordu. Sivil görevlilerden bazıları, konuşan üç-beş arkadaşın arasına karışıp, onlarla sanki bir başka fakülteden öğrenciymiş gibi konuşma yolunu denediler. Bir basın mensubu, arkadaşının koluna girdiği düşüncesiyle bir yanlışlık sonucu sivil bir polisin koluna girdi (!) Şimdi okurken, anımsarken gülümsediğimiz bu olaylar aslında TBMM binası önünde bile polisin nasıl bir davranış içinde bulunabildiğini gösteriyor ki "parlamentar-demokratik olduğu söylenen bir sistemde, parlamento kapısındaki gençlerin anti-demokratik baskıyı böylesine yoğun yaşamalarından daha güçlü bir paradoksu düşünmüyoruz. Belki biraz daha güçlüsü, TBMM binası içinde, evet parlamento binasının içinde, polisin milletvekilleriyle görüşmeye gelen öğrencilerin video filmini çekmesi olabilir.

Dışarıda bekleyen ve içeri girmelelerine TBMM kapısındaki görevliler tarafından izin verilmeyen kalabalıkta kimi öğrencilerin eksikliği göze çarpıyordu. ODTÜ dolmuşlarının durağına gidilip konuşulması sonucu, öğrencilerin TBMM'ye gelmek üzere bindikleri dolmuşların dönmediği öğrenilince işin içyüzü biraz anlaşıldı. TBMM'deki görüşmelerini tamamlayan bir grup öğrencinin de dışarı çıkmasıyla, polislerin yakın takibinde 150 kişilik bir öğrenci grubu SHP'li bazı yöneticilerle birlikte Bakanlıklar'dan Kızılay'a kadar yürüdü ve SHP'nin Yüksel Caddesi'ndeki Ankara İl Merkezi binasına gelindi. Artık emniyete götürüldükleri anlaşılan arkadaşların en kısa zamanda dışarı çıkmalarının sağlanması, bunun için gerekli tüm yerlere haber verilmesi, hukukçuların, basın, milletvekillerinin dikkatinin çekilmesi için yoğun bir çaba başlıyordu. Cumhuriyet, ANKA, Anadolu

Ajansı, GÜNEŞ, YARIN ve ÖĞRENCİ POSTASI çalışanları da katılımlarını göstermek, öğrencilerin ucurumuna ilişkin bilgi almak için SHP Ankara İl Merkezi'ne gelmişlerdi. Bu arada, YARIN'ın Hanımeli sokaktaki bürosuna gelen polislerin, ODTÜ önündeki karşılamayı izledikten sonra büroya dönmüş iki muhabiri alıp götürdükleri öğreniliyordu. SHP'lielerin yardımları ve orada bulunan yuzu aşkın öğrencinin hemen hepsinin yoğun ilgi ve çabasıyla, gözaltına alınan kişilerin adları saptanıyor, gerekli tüm telefonlar ediliyor ve DYP'nin, ANAP'ta da haberdar edilmesiyle siyasi partilerin "hiçbir yasal gerekçe olmaksızın" götürülen öğrencilerin "bir an önce bırakılması için" baskı yapmaları sağlanıyordu. SHP Ankara İl Merkezi'nde biraraya gelen öğrenciler büyük bir disiplin içinde başarıyla gerçekleştirdikleri eylemlerinin son anda, bir müdahaleyle "lekelenmemesi" için de ortak ve onurlu bir çaba gösterdiler. Nitekim alınan öğrencilerden çok büyük bir bölümü (215'i) birkaç saat içinde bırakıldılar. Bırakılan arkadaşlar da SHP İl Merkezi'ne gelerek eylemlerine, arkadaşlarına sahip çıkma uğraşına katıldılar.

O saatleri yerinde yaşamayan okurlarımız için iki ilginç noktayı özellikle vurgulamak istiyoruz. Birincisi, basının 44. madde kampanyasına başından beri gösterdiği ilgi ve demokrat yazarların sağladığı açık destek, orada da somutlanıyor, basın mensupları bu "haksız gözaltı" karşısında basın ahlak ve onurunun gerektirdiği nesnellikle tavır alıyorlardı. İkinci dikkat çeken nokta ise, tüm bu arama-haber verme çabasının önce loşlukta, sonra yarı karanlıkta yürütölmek zorunda kalmasıydı. SHP Ankara İl Merkezi'nin elektrikleri her nedense (!) kesilmişti. Hem de sağdaki, soldaki, karşıdaki en yakın binaların tümü ışıltı ışıltıydı. Orada bulunan hiçkimse emniyet görevlilerinin ana muhalefet partisinin Ankara İl Merkezi binasına yönelik bir sabotaj girişiminde bulunabileceğini düşünmek istemiyordu.

7 Kasım / Cem Gönenç "Atılmalara son kampanyası da göstermiştir ki, biz de demokratik öğrenci hareketi olarak yalnız değiliz."

7 Kasım 1986, yürüyüş sonrası ilk basın toplantısı

Yarın'ın Hanımeli sokaktaki bürosu erkenden açıldı. Çalışanların yanı sıra, bir gün önce ODTÜ önündeki karşılamaya katılmış pekçok öğrenci arkadaş da büroya geldiler. Bir yandan halen gözaltında bulunanların adlarından oluşan listeleri okuyup karşılaştırıyor, bir yandan da gazetelerin hemen hepsinde yer alan haberleri okuyoruz. ODTÜ önündeki çiçekli, alkışlı ve bol polisli karşılamaların fotoğraflarına bakıyoruz. İstanbul'dan, İzmir'den, Muğla'dan, Bolu'dan, Sivas'tan uzun bir yürüyüş sonrasında gelen ve Ankara'dakilere eklenince 13 bini aşan imzalar artık TBMM'de. ANAP'lı, SHP'li, DYP'li milletvekilleri dilekçedeki istemleri inceleyeceklerini söylediler. Ülkenin dört yanındaki analar, babalar, yetkililer, ilgililer ve üniversite gençliğinin çok büyük bir bölümü, son derece kısa bir sürede gerçekleştirilen kampanyadan haberdar oldular. Bu kampanyaya destek veren bir kamuoyu oluştu. Öğrencilerin 12 Eylül sonrası bu ilk geniş, birleşik ve somut amaçlı eylemi başarıya ulaştı. Ancak son bilgilere göre, 30 arkadaşımız halen içerideydi. Bir gün önce, Emniyet'e, partilere, meclise, basına, avukatlara edilen yüzlerce telefon, yapılan bir sürü ziyaret Emniyet'e arkadaşlarımızın hiçbir geçerli gerekçe olmaksızın alıkonmasına razı olmadığımızı ve bunu önlemek için tüm yasal yolları kullanmaya kararlı olduğumuzu göstermiş olmalı ki 190 öğrenci ilk üç saat içinde serbest bırakıldı. Şimdi henüz serbest olmayanların çıkması için çalışmak zorundaydık. Herşeyden önce

bir durum değerlendirmesi yapılmalıydı.

SHP Ankara İl Merkezi'nde düzenlenen basın toplantısı bu değerlendirme için elverişli bir zemin oluşturdu. Saat 11'de Merkeze basın mensupları, öğrenciler ve yürüyüşçü arkadaşlar oluşan kalabalık bir grubun katılımıyla yapılan toplantıda açıklamalar yapan Cerrahpaşa Üniversitesi Tıp Fakültesi Öğrenci Derneği'nden Cem Gönenç özetle şunları söyledi:

"YÖK'ün atılmalar sorunuyla ilgili 44. maddesinin değiştirilmesi için, alternatif yasa önerimizi de sunarak başlattığınız imza kampanyası 13 binden fazla imzanın meclis'e verilmesi ile sonuçlandı. Biz kamuoyunun kampanya üzerindeki ilgisini yoğunlaştırmak için İstanbul'dan, İzmir'den diğer kentlerden yürüyerek imzalı dilekçeleri Ankara'ya getirdik. Bu en doğal hakkımızı kullanırken de bir yandan geniş bir kamuoyu desteği, bir yandan da emniyet görevlilerinin aktif ya da pasif baskısıyla karşılaştık. Yol boyunca İzmir'te, Adana'da, Bilecik'te, Eskişehir'de görüştüğümüz SHP ve DYP yetkilileri bizi bütünüyle desteklediklerini belirttiler. Olayları çarpıtan aşırı sağcının etkisinde kalmadıklarını ve bundan sonraki haklı taleplerimizde de yanımızda olacaklarını gösterdiler. Dün TBMM'de ANAP grubuyla görüştüğümüzde bile, genel bir olumluluk havası vardı. Kısaca belirtmek gerekirse, "Atılmalara Son" kampanyası da göstermiştir ki, biz demokratik öğrenci hareketi olarak yalnız değiliz. Demokratik öğrenci hareketi ülke bütününde verilen demokrasi mücadelesinin bir parçasıdır. Öğrenci gençliğin sorunları, ülkenin bütününde-

ki sorunlardan farklı değildir. Tüm demokrasi güçlerinin talepleri 12 Eylül'le bütünleşmiş siyasi ve ekonomik yapının değiştirilmesine iliskindir. Bu anlamda, kamuoyunun kampanyamıza gösterdiği ilgi ve destek özel bir anlam taşıyor.

Ancak biz yol boyunca ve Ankara'ya geldiğimizde yalnız destekle karşılaşmadık. Yolda polis hep yanımızdaydı. Videoya filmlerimiz çekildi. Ankara'da üzerimizden helikopterler uçtu. Çerçel Hasan Celal Güzel'in açıklamaları, gerekse aşırı sağcı basındaki bazı yorumlar da ilginç: Bizim en haklı istemimizi en meşru yoldan dile getirmemizi, "gençliği tahrik ediyorlar, onları sokağa dökmek istiyorlar, eyleme geçecekler, militanlar gözaltına vb." saptırmalarla yansıtıyorlar. Anarşinin ve terörün gençliğin bu tür yasal eylemlerinden doğduğunu sanısını yaratmak istiyorlar. Oysa Türkiyeli'nin yaşadıkları bunun böyle olmadığını göstermiştir. Vedat Demircioğlu'nu öldürenler öğrenciler değildi. Kanlı Pazar'ı gerçekleştirenler öğrenciler değildi. "İti kurda kırdırıyoruz" diyen işçileri Bakan öğrenci değildi. Failleri hâlâ bulunamayan 1 Mayıs 1977 katliamını düzenleyenler de öğrenciler değildi. Bahçelievler'de 7 öğrenciyi bir gece yarısı katledenler, Kahramanmaraş katliamını yapanların öğrenci olduklarını da hiç sanmıyoruz.

Dün ODTÜ önünde bizi çiçeklerle karşılamaya gelen arkadaşlarımızın bir bölümü de gözaltına alındı. Bunlardan halen içeride olanlar var. Emniyet, yaptığı açıklamada, bunun bir "kavşak operasyonu" olduğunu ve yakalananların ya önceden aranan kişiler, ya da üzerinde kimlikleri bulunmayanlar olduğunu belirtmiştir. Biz bu açıklamayı, ciddiyetle bağdaşmadığını düşünülüyorduk. Arkadaşlarımız ne haklarında soruşturma olan kişilerdir, ne de kimliksiz gezmektedirler. Bizi karşılamaya gelen öğrenciler kente dönerken minibüslerden indirilip alındılar. Emniyet, şimdi bu olayı saptırmaya çalışıyor. Polis, bir kez daha demokratik hakların koruyucusu değil, kısıtlayıcısı olduğunu göstermiştir. İçerideki arkadaşlarımızı çıkarma çabamız sürüyor. En son öğrenci serbest olana değin de sürecektir."

Cem Göncü konuşmasını tamamlayıp, soruları yanıladıktan sonra basın toplantısında bulunan ve AÜ BYYO, DTCF ile Gazi Üniversitesi öğrenci derneklerinde görev alan dört öğrenci bir açıklık grevi başlatacaklarını açıkladılar.

Gerçekten de, gazetelere yansıyan "sapırlmış açıklamalar" haksız gözaltı olayını "haklı" göstermeye hiçbir şekilde yetmemişti. Basın toplantısında hazır bulunan, yazışları yönetmenimiz Mustafa Okan da gazetecilere yaptığı açıklamada, bir gün önce YARIN bürosuna gelen polislerin iki muhabir arkadaşı nızı götürmelerini ve bir süre Emniyet'te tutulmalarını kınadı. Okan özellikle "Bu tür ileri-demokratik basınla yönelik bir baskı olarak nitelendiriyoruz. Şu anda, SBF ve Hukuk Fakültelerinde öğrenen olan, aynı zamanda YARIN dergisi stajyer muhabirliği yapan iki arkadaşımız daha gözaltındadır. Tüm basın kuruluşlarını bu haksız gözaltına karşı tepkili olmaya çağırıyoruz" şeklinde konuştu.

Aralarında stajyer muhabirlerimizin de bulunduğu bir grup öğrenci 7 Kasım akşamı serbest bırakıldı. Tüm öğrenciler serbest bırakılmaları için ise öğrencilerin ve genelde kamuoyunun tepkileriyle dolu birkaç günün daha geçmesi gerekecekti. Ancak baskılar ve "kavşak operasyonu" sürüyordu.

SBFÖD'ün düzenlediği açıkoturum...

7 Kasım

Öğrenci Postası yazı işleri müdürü Emin Bebek:

"Bu kampanya demokratik öğrenci hareketinin birlik oluşturmak konusunda attığı önemli adımların somut göstergesidir"...

SHYP Ankara II Merkezi'nde düzenlenen basın toplantısında 7 Kasım sabahı, İstanbul ve İzmir'den yitürerek gelen öğrencilerin sözcüsü olarak konuşan CÜTFÖD üyesi Cem Göncü, gözaltına alınma olaylarıyla ilgili olarak "polis; bir kez daha demokratik hakların koruyucusu değil, kısıtlayıcısı olduğunu göstermiştir" diyordu. Aynı gün, dokuz kişinin halen içeride olduğu saptanmış ve basın, avukatlar, SHP yetkilileri aracılığıyla Emniyet Müdürlüğü ile ilişkiye geçilip, arkadaşlarımızın durumuna ilişkin bilgi alma çalışmaları yoğun biçimde sürüyordu. Bu arada, Ankara'daki hemen tüm fakültelerin kantinlerinde bir gün önce gerçekleştirilen eylem konuşuluyordu. TBMM'de yapılan görüşmelerde doğan olumlu hava ve gerek kamuoyunun ilgisini toplamak, gerekse öğrencilerin istemini gür bir sese dönüştürmek açısından eylemin tartışma götürmez bir başarıyla sonuçlanması demokratik öğrenci hareketinin güçlenmesini isteyen herkesi gururlandırmıştı. Hükümetin, böylesi bir güçlenmeden ne denli çekindiğini gösteren, polis baskısının öğrencilerin ve kimi basın kuruluşlarının ısrarlı çaba ve uğraşları ile geriletilmiş olduğu da bir gerçektir. Ancak içeride kalan ve Emniyet görevlilerinin iddia ettiklerinin aksine haklarında kovuşturma olmayan dokuz arkadaşımızın da dışarı çıkması, bu eylemi destekleyen tüm öğrencilerin ortak istemiydi.

İşte böyle bir ortamda, 7 Kasım günü saat 14'de Ankara Üniversitesi Siyasal Bilgiler Fakültesi Öğrenci Derneği

tarafından düzenlenen "Öğrenci Atılmaları" konulu açıkoturum başladı. Ankara Sanat Tiyatrosu salonunda yapılan açıkoturumu izlemeye çoğunluğu SBF'lilerin oluşturduğu yüzlerce öğrenci gelmişti. Konuşmacılar, 1402 ile üniversiteden uzaklaştırılan Prof. Dr. Yakup Kepenek ile Prof. Dr. Cevat Geray, SBFÖD üyesi Mahmut Üstün ve SBFÖD kurucusu, Öğrenci Postası yazışları Müdürü Emin Bebek idi. Açıkoturumu, SBFÖD GYK üyesi Hakan Eken yönetiyordu. Dinleyiciler arasında eski öğretim üyeleri, polisler, bir de "yürtüyüşçe arkadaşlar" göze çarpıyordu.

Açıkoturuma 23 Ekim günü intihar eden MÜ Hukuk Fakültesi öğrencisi İsa Tanrıverdi için bir dakikalık saygı duruşu yapılarak başlandı. İki yönden büyük önem taşıyordu bu açıkoturum. Birincisi, 12 Eylül sonrasında ilk kez bir öğrenci derneği böylesine bir etkinlik düzenliyordu. İkincisi ise, 6 Kasım eylemi henüz bunca tazeyken, öğrencilere "Atılmaları Son" kampanyasını ve bu çerçevede, eylemi bir kez daha gündeme getirip tartışma olanağı sunuyordu.

İlk konuşmacı olan Yakup Kepenek, sözlerine "Türkiye'nin çok ilginç bir dönemde yaşadığını" belirterek başladı: "Öyle ilginç bir dönem ki, SBF gibi bir yüksekokulun dekanı dergi satışını yasaklayabiliyor. Oysa SBF'nin hep yayınları, dergileri olmuştur geçmişte. Bugünkü anlayış, kitap düşmanlığıdır. Türkiye üniversitelerini çökenken faşizan bir anlayıştır." Kepenek, daha sonra

Türkiye'de üniversitenin geçmişini de özetleyerek, "60'lı yılları toplumsal bilimlerde atılım dönemi", 1970 sonrasında "üniversite için çöküntü yılları" olarak niteledi. Kepenek, YÖK sistemini eleştirdiği konuşmasının son bölümünde kısaca şunları söyledi: "YÖK 2000 öğretim üyesinin işine son verdi. Bu en azından, ülke ekonomisine milyarlarca liralık bir kayıp demektir. Bugün üniversite adına varolan 27 tane okuldur. Bunlara üniversite demek için epeyce taniş ister. Böyle üniversite olmaz. Bugün Bilkent'te çalışan öğretim üyeleri, aynı konularda SBF'de ya da ODTÜ'de eğitim verenlerin beş katı ücret almaktadır. Bu sömürge anlayışıdır. Bu bilim düşmanlığının, aydın düşmanlığının, çağdaşlık düşmanlığının somut bir örneğidir. Zengin, az sayıda seçkin bir grubun ülkeyi yöneteceği sürece hazırlanıyor. Bugün Bilkent'in kasasında devletin eli ne kadardır, Doğan'ın eli ne kadardır, belli değil. Biz, bu sürece toplumca hayır diyoruz. Bilimsel üretim ancak özgürlük ortamında olur. Bu da toplumdaki demokratikleşme süreciyle doğrudan bağlantılıdır."

Daha sonra söz alan Prof. Dr. Cevat Geray ise, "Öğrenci Derneği başkanlığı yapmış bir Mülkiyeli olarak sorunlarımızı ele almaktan mutluluk duyuyorum" diyerek başladığı konuşmasında, SBF Dekanlığı'nın "halkoyunları çalışmaları, karikatür sergisine izin vermediğini" anımsatarak, şunları söyledi: "Bu, sivil bir sıkıyönetimin ürdüğünü gösteriyor. Ankara'da da sıkıyönetim sivil biçimiyle sürüyor

Topluma sınırsız bir elbise giydirilmiş- tir. 44. madde de bu anlayışın bir sonu- cudur. Rejimin öğrencilere, Türk insanına nasıl baktığı olayıyla yakından ilgilidir. Biz, bu sözleri Türkiye'yi sev- diğimiz, aydın görevi kabul ettiğimiz için söylüyoruz. Türk insanının hakkıdır bunları söylemek. Yök sistemi yalnızca insan istemektedir, biz buna karşıyız."

Üçüncü konuşmacı Mahmut Üstün- du. Üstün, "üniversite gençlik kendini toplumun tüm kesimlerindeki aksaklı- ğı giderici unsur olarak görür" sözleriyle konuşmasına başladı. Atılmalar sorunu üzerine pek durmayan SBFÖD üyesi, din derslerinden, kılık kıyafet yönetme- liğine, üniversitelerdeki eğitimin içeriği- ne ilişkin çeşitli konularda görüşlerini açıkladı ve örnekler verdi.

Açıkoturum sürerken, yaşanan en coşkulu anlar da konuşmalar arasında Hakan Eken'in okuduğu mesajlara gös- terilen tepkiydi. Çoğunluğunu İstanbul- dakilerin oluşturduğu pek çok öğrenci derneği açıkoturuma gönderdiği mesaj- da, "dayanışma, gelişkin bir demokra- si için birlik ve demokratik öğrenci hareketinin büyük başarısı" sözleriyle "Atılmalara son" kampanyasını kutlu- yordu. Ayrıca İnsan Hakları Derneği, Çağdaş Gazeteciler Derneği, İzmir Öğ- renci Dernekleri Birimleri, Yarın, Gün ve Bilim ve Sanat dergileri de açıkotu- ruma birer mesaj göndermişlerdi.

"Öğrenci dernekleri artık paneller, açıkoturumlar, kampanyalar düzenleye- biliyor. Somut hedefler belirleyip, bu he- defleri somut çalışmalara yansıtabili- yor" Bu sözler, açıkoturumun son ko- nuşmacısı Emin Bebek'e aitti. Bebek, konuşmasını 44. madde değişiklik öne- risiyle başlatılan "Atılmalara son" ka- mpanyasının aşamalarına, demokrasinin öğrenci hareketinin temel özelliklerine ve Tanrıverdi'nin intiharıyla hızlanan süreçte gerçekleştirilen eylemlerin bir özeti olarak ayırmıştı. Yök sisteminin "12 Ey- lül felsefesiyle tamamıyla bütünlüştüğü" olarak nitelleyen Emin Bebek, "Bu an- lamda YÖK; merkezi, anti-demokratik, askeri eğitim anlayışının sivilleştirilmiş biçimidir. Biz, bu askeri sisteme karşı öğrenci derneklerini kurduk ve bu sis- temi aşmak için yola çıktık. Bu süreç- te, çok şey yapılmıştır. Demokratik öğrenci hareketi, kendisine dayatılan öğ- renci tipini kırmıştır. Şu anda yürütü- lüğümüz ve başarıyla sonuçlandırdığımız kampanya, bunun en somut göstergesi- dir." şeklinde konuştu.

"Sesimizi duyurmanın, kendi varlı- ğımızı hissettirmenin olanağının, en gün- cel, en yakıcı sorunlarımıza sahip çıkmakla gerçekleşeceğine inandığımız için biz böyle bir kampanya başlattık. Kampanyamızda geline nokta gösteri- yor ki, demokratik öğrenci hareketi bir- lik oluşturmak konusunda çok önemli adımlar atmıştır" diyen Öğrenci Postası Yazışmaları Yönetmeni Emin Bebek, da- ha sonra İstanbul ve İzmir'den gelen yit- rüyüşçe öğrenciler için düzenlenen karşılama törenine "çiçeklerle" gidildi- ğini, "yürütüşçülere" alkışlarla hoşgel- diniz denildiğini" anımsattı ve emniyet görevlilerinin olay yerindeki tutumuyla, daha sonra araçlardan öğrencileri indir-erek gözaltına almaları olayını sert bir dille kınadı. Bebek, öğrencilerin disiplinli, düzenli ve barışçı bir eylem gerçek- leştirdiklerini vurguladı ve gelen bir soru üzerine, "biz hepimiz orada doğru ola- nı yapmaya çalıştık. Ve en doğru olanı yaptığımıza inanıyorum" dedi.

İkinci tur konuşmalar zaman kal- madığı için, konuşmacıların dilek ve me- sajlarıyla sona eren açıkoturum coşkulu alkışlarla kapandı.

8 Kasım / Marmara Üniversitesi BYYO OD bürosunun kapatılmasından sonra öğrenciler Bilgesu Erenus'un evinde sürdürdüler grevi.. 9 Kasım / Grev, İstanbul Üniversitesi önünde sürüyor...

7 Kasım açlık grevleri

...7 Kasım Cuma günü, yürüyüş- çü öğrenciler bir basın toplantısı dü- zenlediler ve yürüyüş ve sonrası hakkında bilgi verdiler. Basın top- lantısında ayrıca, Ankara Öğrenci Der- neklerinden 4 kişinin gözaltına alın- alınanlar serbest bırakılana kadar aç- lık grevi yapacaklarını duyuruldu. Benzer biçimde İstanbul'da da Mar- mara Üniversitesi Basın Yayın Yük- sek Okulu Öğrenci Derneği merkezin- de 15 kişi açlık grevine başlıyordu. Bu arkadaşlara Yarın İstanbul temsilcisi Zekeriye Aytemur da katılmıştı.

İstanbul'daki grevciler amaçlarını şöyle açıklıyorlardı: "İki dersini ve- remedi diye okuldan atılın ca çözümü canına kıymakta bulan yeni İsa'lar ol- masın diye açlık grevine başladık.

"Asgari ücretle geçinen anne ve babaların üç dört aylık çocuklarını

okutmak için ayır masınlar diye aç- lık grevine başladık".

"YÖK s'sisteminin kurbanı olarak okullarından atılan arkadaşlarımızın geri alınmasını sağlamak ve yeni atıl- maları önleyecek yasa ve sistem de ği- şikliklerinin artık elzem hale geldiğini, bıçağın kemiğe dayandığını duyurmak için açlık grevine başladık. 44. mad- de değişiklik önerisini TBMM'ye sun- mak üzere yürüyen arkadaşlarla aynı talepleri paylaşıyor, bu doğrultuda ge- lişen yasal hareketlerimizle yönelmiş baskıları kınıyoruz."

Ankaralı grevciler ise önce gözaltı- na alınan arkadaşlarının serbest bı- rakılması için başladıkları grevlerinin amacını daha sonra YÖK'e karşı bir protestoya dönüştürmek istediklerini belirtiyorlardı. Greve katılım daha çok öğrencilerden geliyordu. Grevci öğrenciler yabancı bir haber ajansı muhabirinin "neden açlık grevini tüm Türkiye'deki derneklerle birlikte baş-

latmayı düşünmediniz de yalnız An- karalı derneklerin bir bölümü olarak böyle bir karar aldınız?" sorusuna "Öğrenci arkadaşlarımızın gözaltına alınması hepimizi çok üzdü. Kişisel bir karar olarak açlık grevi ortaya çıktı. Ancak biz bu olayı derneklere mal et-meyi düşündük ve tüm derneklerin desteğiyle sürdürüyoruz" yanıtını ve- riyorlardı.

Ankara'da Yalçın Küçük'ün Karaku- sunlar'daki evindesüren açlık grevi, son aşamasında 12 öğrencinin katılımına erişmişti. Grevin beşinci gününde yapı- lan basın açıklamasında şu sözler yera- liyordu:

"Ortak sorunlarımıza karşı ortak du- yarlılıktan kaynaklanan ve birbirinden habersiz başlayan İstanbul'daki arka- daşlarımızın açlık grevini destekliyor ve şunu açıklıyoruz ki; son arkadaşımızın salıverilmesine dek sürececek açlık grevi- miz tüm arkadaşların dayanışmasına ve katılımına açıktır.

... İstanbul ve İzmir'den yürüyen öğrencilerin Ankara öğrencileri ile buluşup Türkiye düzeyinde toplanan 13 bini aşkın imzayı TBMM'ye ulaştırmalarının hemen ardından İstanbul'da çeşitli derneklerden öğrencilerin 7 Kasım tarihinde başlattıkları açık grevi başarı ile sonuçlandırılıyordu.

Ancak, açık grevi demokrasi karşıtı güçlerin gerektiğinde ne tür yöntemlere başvurabileceklerini de bir kez daha öğrencilere öğretiyordu. Gerçekten bu yöntemler Marmara Üniversitesi BYYO Öğrenci Derneğinin keyfi biçimde kapatılmasına kadar vardırdı. Kitleselliğin, birlikteliğin gerçek aracı, ortak istemlerde güçbirliğinin, öğrenci dayanışmasının gerçek zemini bir derneğin kapatılmasına...

Anti demokratik bir uygulamaya elbette sessiz kalmamazdı. Öğrenciler, kitle örgütlerinin ellerinden alınarak yalnızlaştırma sürecinin tekrar başlatılmak istenmesine elbette izin vermezlerdi.

Nitekim Ankara'da 24 saat içerisinde toplanan 400'e yakın imza sonucu öğrenciler aşağıda alıntılar yaptığımız bir basın açıklaması yaptılar:

"Baskıların en son ve canalıcı örneği İstanbul'da yaşandı. Marmara Üniversitesi BYYO Öğrenci Derneği Merkezi, İstanbul Valiliği tarafından kapatıldı. Bizler, öğrenci derneklerini bir bakıma öğrencilerin sendikaları olarak değerlendiriyoruz. Onlara öz örgütlerimiz olarak büyük değer biçiyoruz. Başta Anayasa ve Dernekler Yasasından kaynaklanan tüm anti-demokratik sınırlamalara rağmen derneklerimizden vazgeçemeyiz. İki yıldır akla hayale gelmeyen keyfi engellerle boğuşarak oluşturduğumuz derneklerimizin, yine keyfi bir tasarrufla kapatılmasına seyirci kalamayız.

"Demokrasinin vazgeçilmez unsuru olan dernekleri anarşi ve terörün kaynağı gibi göstermeye çalışan malum propaganda artık barutunu yitirmiştir. Bizler hak aramayı olanaksızlaştırmayı amaçlayan bugünkü hukuki yapıyı anti-demokratik buluyor ve değiştirilmesini istiyoruz. Ancak mücadelemizi yasa dışı göstermeye büyük gayret sarfeden güçler karşısında ilan ediyoruz ki, bizleri meşru olmayan zeminlere itmeyi başaramayacaklar.

"Bu anlayış çerçevesinde, aşağıda imzaları olan bizler, İstanbul Valiliğinin Marmara Üniversitesi BYYO Öğrenci Derneğini keyfi biçimde kapatma kararını protesto ediyor ve bugün ve yarın okuduğumuz okullarda yemek yemeyeceğimizi tüm öğrenci arkadaşlarımıza ve kamuoyuna duyuruyoruz. En basit bir hakkı, dernekleşme hakkımızı korumak onuruyla aldığımız bu karar kişiseldir. Arkadaşlarımızın bizi yalnız bırakmayacağını umuyoruz.

"Bizler bu basın açıklamasına im-

CUMHURBAŞKANI KENAN EVREN'E AÇIK MEKTUP

Öğrenci dernekleri, YÖK'e karşı başlattıkları kampanyada ilk adımlarını başarıyla attılar. "44. Madde Değiştirilmelidir" kampanyasıyla, ayaklarını yere ne kadar sağlam bastıklarını kanıtladılar. 6 yıllık bir suskunluk döneminden sonra, örgütlü birleşik güçlerinin hak arama çabalarındaki önemini ve akademik demokratik haklarını aramanın tek ve en meşru, en yasal aracı olan öğrenci derneklerinin önemini bir kez daha kanıtladılar. Sanıldığının ve beklenildiğinin tersine, sokaklara dökülmeye niyetlerinin olmadığını, haklarını yasal ve meşru zeminlerde arayacaklarını tüm kamuoyuna kanıtladılar.

Öğrenci derneklerinin bu tavrı, başta ülkenin demokrat kesimleri olmak üzere geniş bir kesimin desteğini kazandı. Tüm bu kesimlerin üzerinde birleştiği bir nokta vardı: Öğrencilerin istemleri haklıdır ve dinlenilmelidirler. Öğrenciler istemlerini yasal ve meşru yollarla dile getirmektedirler. Bu kesimlerin üzerinde birleştiği bir başka nokta da, öğrencilerin güvenliğini korumaktan söz eden güvenlik güçlerinin aslında öğrencilerin güvenliğini tehdit eder bir tavır içinde olduğuydu.

Bizler gözlendik, işlendik, dinlendik. Yürüyen arkadaşlarımızı karşılamaya gittiğimizde orada öğrenciden çok polis olduğunu gördük. Helikopterler, telsizler, video kameraları, fotoğraflar makineleri... hepsi bize birer gözdağı niteliğindeydi. Arkadaşlarımız gözaltına alındılar. Hiç bir suçu olmayan arkadaşlarımız, bazı yayın organlarında terörist, anarşist, gizli örgüt üyesi olarak gösterilmeye çalışıldılar. Bu yayın organları, öğrenci derneklerinin masum isteklerinden yola çıkarak ülkeyi anarşi ve terör ortamına sürükleyeceklerini açıkça söyleyebiliyorlardı.

Dernekleşme hareketine yönelik tüm baskıların, derneklerin ardında sürekli gizli örgüt arama çabalarının bir izlenimi. Derneklerin killeleşmelerine engel olmak, öğrencilerin diğer demokrasi güçleriyle bağlarını zayıflatmak, dolayısıyla öğrencilerin hak arama çabalarına ket vurmaktır. Ancak dernekleşme hareketi, şimdiye kadar olduğu gibi bundan sonra da keyfi engelleri aşmayı bilecektir. Keyfi engellerin karşısına örgütlü ve birleşik gücüyle çıkacaktır. Öğrenci dernekleri yasalarda belirtilen amaçları doğrultusunda çalışmalarını sürdüreceklerdir ve killeleşeceklerdir.

Bizler bugüne kadar sorunlarımızı çok çeşitli biçimlerde dile getirdik; okul yönetimleriyle ilişkiye geçmeye, sorunlarımızı anlatmaya çalıştık. Dilekçeler verdik, milletvekilleriyle görüştük. Sorunlarımız konusunda kamuoyu yaratmaya çalıştık. Ancak sorunlarımıza birlikte çözüm bulmak yerine bizlere ceza verildi. Baskıyla, suçlamayla karşılaştık. Sorunlarımızı dile getirmenin ve okul yönetimine katılmanın bir aracı ola-

rak öğrenci derneklerimizi kurmaya çalıştık. Keyfi uygulamalarla karşılaştık. Kurucu arkadaşlarımız gözaltına alındılar, televizyonda örgüt üyesi olarak gösterilmeye çalışıldılar.

YÖK Yasası şimdiye kadar pek çok kez değişikliğe uğradı, bugün de değiştiriliyor. Köklü bir değişiklik getirilmedikçe sorunlar sürecektir, değişiklikler bir yenisini gerektirecektir. Tüm bunlar bizim istemlerimizde ne kadar haklı olduğumuzu göstermektedir. Sizin de Eskişehir Anadolu Üniversitesi Açık Öğretim Fakültesi'nin açılışında belirttiğiniz gibi, öğrenci gençlik içinde bunalımlar, intiharlar artmaktadır. Yüksek öğrenim gençliğinin sorunlarına bir an önce çözüm bulunmalıdır. Ve yine bizler, sizin de konuşmanızda belirttiğiniz gibi çözümün öğrenci dernekleri aracılığıyla sorunlarımızı duyurmaktan ve okul yönetimine katılmamızın mekanizmalarının, oluşturulmasından geçtiğini düşünüyoruz.

Tüm bu gelişmelerden sonra, Eskişehir Anadolu Üniversitesi Açık Öğretim Fakültesi'nin açılışında, öğrenci eylemleri konusundaki açıklamalarınızda demokrasi adına kaygı verici yaklaşımlar görüyoruz. Bizler Kasım ayı içinde gerçekleştirdiğimiz eylemlerimizle, sesimizi duyurabilmenin yollarını bulabildiğimizi ve "12 Eylül öncesine dönmek istiyorlar" suçlamalarını hak etmediğimizi düşünüyoruz. Bizler sesimizi duyurmanın tüm yollarının kapandığı, yöneticilerin sorunlarımızı dikkate almadıkları bir ortamda bunun mekanizmalarını yaratmaya çalışırken baskıyla karşılaşıyoruz. Seçtiğimiz yöntemlerin, sesimizi duyurmanın en doğal yolu olduğunu düşünüyoruz. Bu durumda da uyarılması gereken bizler değil, haklı istemlerimizin üstüne baskıyla gelen devletin güvenlik güçlerinin olduğunu düşünüyoruz. Devletin güvenlik güçleri, yürüyen öğrencileri karşılamaya giden arkadaşlarımızı hiçbir gerekçe göstermeden gözaltına almışlardır. Baskını ve kamuoyunu bu konuda yanıltmaya çalışmışlardır. Gözaltına alınanların aranan ve suçlu öğrenciler olduklarını belirtmişlerdir. Oysa gözaltına alınanlar arasında, aralarında yayın kurulu üyemiz de olmak üzere suçlu, aranan ya da arama sırasında kimliksiz bulunan öğrenci olmadığı daha sonra anlaşılmıştır.

Öğrenci dernekleri üzerindeki baskıları ve kamuoyunun yanıltılmaya çalışılmasını kınıyor ve Cumhurbaşkanı olarak bu konuda gerekli duyarlılığı göstereceğinize inanıyoruz.

Saygılarımızla.

Emin Bebek
Öğrenci Postası Dergisi
Yazı İşleri Müdürü
26.11.1986

za atmakten en küçük bir endişe duymuyoruz. Yolumuz meşrudur. Çünkü, her öğrencinin okulunda yemekhaneye gidip gitmemekte, yemek yiyip yememekte serbest olduğuna inanıyoruz. Yemek yememeyi yasak altına alan, öğrencileri yemekhaneye gitmeye zorlayan bir yasa veya yönetmelik buyurulmuş değildir. Ve derneklerimiz sahihsiz değildir."

Bu karara Ankara'da çeşitli okullardan binlerce öğrenci daha katıldı ve 13-14 Kasım Perşembe ve Cuma günleri örneğin ODTÜ'de yabancı uyrukular dışında hemen hemen hiç kimse yemekhanede yemek yemedi. "Komü-

nistlerin işi" türünden hedef şaşırtmaya yönelik söylencelere rağmen SBF'de de karara katılım özellikle Cuma günü doruğa ulaştı. Dekan ise ANKA muhabirinin sorusuna verdiği yanıtta olayı "gereksiz bir eylem" olarak niteliyordu.

İki gün boyunca sıraya girmeyip yemekhane çevresinde sessizce bekleyen öğrenciler ise, basın açıklamasına imza atanların "hiç bir yasal dayanağı olmayan bu davranışların sadece sindirme ve yıldırma amacıyla yönelik olduğunu her geçen gün daha geniş kitleler anlamakta ve tepki duymaktadır." sözlerini kanıtlıyorlardı.

Bu filmi daha önce görmüştük... 'İçişleri Bakanı Yıldırım Akbulut'un öğrencilerin YÖK'nun 44. maddesinin değiştirilmesi amacıyla İstanbul ve İzmir'den Ankara'ya yaptıkları yürüyüşe ilişkin olarak yaptığı yorum bu sözlerle başlıyor. Anlatılmak istenen, bu eylemin "anarşi ve terör"ün habercisi veya başlangıcı olduğu. Yetkililerin çoğunun paylaştığı bu yorum Cumhurbaşkanı Kenan Evren tarafından daha net bir biçimde dile getirildi.

Doğrusunu isterseniz, bu filmi biz de gördük. Dahası bu film dünyanın bir çok ülkesinde gösterimde bulunuyor. Filmin adı: Demokrasi. Bu filmde bu tür eylemlerin yanı sıra sendika ve grev hakkı, düşünce ve inanç özgürlükleri, örgütlenme özgürlüğü, toplantı ve gösteri yürüyüşü, basın ve yayın özgürlükleri vs bulunuyor. Kimileri bu tür filmlerden hoşlanmayabilir, kimileri için korku filmi yerine geçebilir ama bu filmin adı 'demokrasi'dir ve dünyanın birçok ülkesinde gösterimde.

Ülkemizde ise altı yıldır bu film gösterimden kartılmış durumdadır. Yerine gösterime sokulan filmin adı ise "12 Eylül"dür ve tekellerin, holdinglerin büyük beğenisini toplamıştır. Ne ki bu filmde de işçiler, emekçiler, aydınlar ve gençlik pek haz etmemiştir. Bu kesimlerin haz etmedikleri filmlerin uzun süre gösterimde kalabildiği nerede görülmüştü?..

Aslında 6 Kasım seçimlerinden bu yana sinemanın dışına "demokrasi" filminin afişleri asılmış bulunuyor. İçerde ise kıyasıya bir didişme var. 12 Eylül ilminden "huzur ve güven" duygusuna boğulanlar, dışarıda o afiş dursun, biz içerde yine aynı filmi oynatalım diyorlar. Bu arada diğer filmin sahnelerinden bin, örneğin bir yürüyüş sahnesi perdeye yansırsa heyecana, telaşa kapılıyor, veryansın ediyorlar. Ya yine sendikacılar, gençler, sosyalistler sahneye gelirse kaygısını yaşıyorlar. Önceki filmin kendilerine yakın buldukları şişman kahramanını bile sırf önceki filmi anımsatıyor gerekçesiyle görmeye dayanamıyorlar.

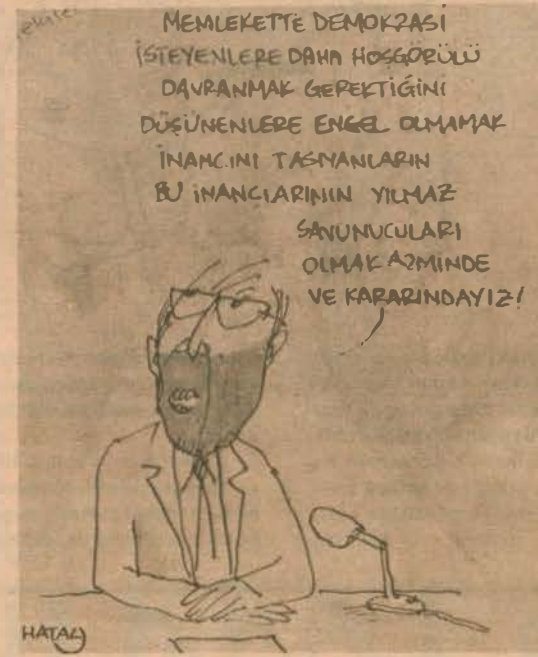
1982 Anayasası ve diğer temel yasalarla yasal çerçevesi çizilen 12 Eylül sonrası dönemde demokratik hak ve özgürlüklere son derece sınırlı ve yetersiz biçimde yer verilmişti. Anayasanın yürürlüğe girmesi ve seçimlerin yapılması demokratik hak ve özgürlüklerin sınırlılığını bir yana bırakırsak, hiç olmazsa her şeyin yasal çerçevede cereyan edeceği, keyfilğin olmayacağını düşündürüyordu. Oysa görüldü ki, Anayasa'nın kırıntılar halinde hak ve özgürlük içeren maddeleri bile uygulanmak istenmiyor, görevleri Anayasa ve yasaları uygulamak olan kamu yetkilileri, her türlü yöntemi kullanarak hak ve özgürlüklerin kullanılmasını engellemek istiyorlardı.

Engelleme yöntemlerinin en somutu, öğrenci derneklerinin kuruluşu aşamasında yaşandı, hâlâ da yaşanıyor. Başlangıçta derneklere tüzel kişilik kazandırmamaya yönelik engellemeler, verilen uğraşlar sonucu bu sürecin atlatılmasıyla şimdi de derneklere genel kurul yaptırmamaya yönelmiş durumda. Mülki Amirler Anayasa'ya, Dernekler Yasası'na, İdari yargı kararlarına itibar etmiyorlar. İtibar ettikleri bir tek YÖK'nun 59. maddesi. Nedeni, diğerlerinin dernek kurma hakkına olanak tanıması, YÖK'nun 59 ncu maddesinin ise bu hakkın kullanılabilmesine engel olması. Sayın valiler hiçbir yasal dayanağı olmamasına, hiçbir yasa maddesi (YÖK 59 da dahil) kendilerine bu yetkiyi vermemesine karşın, kuruluş belgelerini kabul etmemeye kadar ileri gittiler.

Yasaların keyfi olarak uygulanmalarına-ya da uygulanmalarına-bir başka örneği de gözaltına almalar ve tutuklamalar oluşturuyor. Bu alanda da Anayasa'nın, Polis Vazife ve Selahiyetleri Yasasının, Ceza Muhakemeleri Usul Yasasının pek kıymetli harbiyesi yok. Geçerli olan olağanüstü dönem geleneği. Son günlerde keyfi gözaltına almaları ve

Bu Film Daha Önce Gördük...

Selim Özen

DEMOKRASİ MÜCADELESİ...

tutuklamaları sıkça yaşar olduk. Örnek mi: sosyalist parti tartışmalarına katılanların tutuklanması. Örnek mi, İzmir'den ve İstanbul'dan yürüyen öğrencileri Ankara'dan karşılayanların göz altına alınması.

Güncei olması ve öğrenci gençliği yakından ilgilendirdiği için ikinci örnek üzerinde biraz durmak istiyoruz. Bilindiği gibi yürüyüşçü öğrencileri karşılayan öğrencilerin büyük bölümü yolları kesilerek emniyete götürüldü, birkaç saat gözaltında tutulduktan sonra birkaç hariç serbest bırakıldı, olaydan birkaç gün sonra da iki öğrenci gözaltına alındı.

Hukuk dilinde gözaltına alınmaya 'yakalama' deniyor ve 'yakalama' işlemi çeşitli kurallara bağlı bulunuyor. Son değişikliklerle polise oldukça serbesti tanınmış olmasına karşın, yine de polisin bu alandaki yetkileri sınırsız değil. Örneğin, Polis Vazife ve Selahiyetleri Kanununun 13 ncü maddesinde çok özel durumlar için öngörülmüş nedenler dışında iki yakalama nedeni öngörülmemiştir. Bunlardan birincisi, halkın huzur ve sükununu bozanlardan, yapılan uyarılara rağmen bu hareketlerine devam edenlerle, başkalarına saldırıya yeltenenleri, yakalamaya olanak vermektedir. İkincisine göre ise; suçüstü halinde veya gecikmesinde sakınca bulunan hallerde suç işlendiğine veya suça teşebbüs edildiğine dair haklarında iz ve delil bulunan sanıklar yakalanabilir.

Şimdi sayın İçişleri Bakanına soruyoruz: Öğrenciler halkın huzur ve sükununu bozacak davranışlarda bulunmuş ya da kavga çıkarmışlar mıdır? Polislerin öğrencileri gözaltına aldıkları sırada, öğ-

renciler suçüstü halinde midirler? Öğrencilerin suç işlediklerine ya da işleyeceklerine ilişkin yasanın yakalama için aradığı "kuvvetli iz ve delil" var mıdır, varsa nedir? Böyle kesin iz ve delil vardı ise öğrenciler neden kısa sürede serbest bırakılmış? Bunların hiç biri yoksa neden yüzlerce öğrenci itilip kakılarak gözaltına alınmıştır?

Yine aynı maddeye göre, soruşturma konusunun açığa çıkması bakımından kesin bir sakınca doğumuyorsa, yakalanan kişilerin ailesine bilgi verilmesi gerekmektedir. Oysa yasanın bu yükümlülüğüne uyulmadığı gibi, diğer öğrencilerle salverilmeyen ve sonradan gözaltına alınan öğrencilerin emniyette olup olmadığı sorulduğunda, avukatlarına yanlış bilgiler verilmiştir.

Ayrıca bu beş öğrenci günlerce gözaltında tutulmuştur. Bu öğrencilerin diğerlerinden farklı işlem görmesinin nedeni de belli değildir. Gazetelerde çıkan gülünç polis ifadelerini bu farklılığın nedeni olarak göremiyoruz. Bu öğrencilerin 48 saatten fazla gözaltında tutulabilmesi için gerekli olan savcılık ya da mahkeme kararının olup olmadığı, varsa neye dayandığı da merak edilecek noktalar arasında.

Gözaltına alma ve tutuklama, yasal kullanılabilirlik alanları dışında, yurttaşları demokratik hak ve özgürlüklerini kullanmadan caydırma, yıldırma ve sindirme araçları olarak kullanılır hale getirilmiştir. Başka bir deyişle devlet yurttaşlarına Anayasa ve yasalarla tanıdığı hakları kullanmamaları için tehdit etmekte; tehdit aracı olarak da gözaltına almayı, tutuklamayı kullanmaktadır. "Bu filmi gördük...", "Zaten hep böyle başlar...", "masum öğrenci hareketleri gibi görünse de..." teraneleri de bu tehditlerin sözle anlatımı olmaktadır.

ANAP'ın doğuşu ve iktidar oluşu demokratik olmayan koşullarda olmuştur. Bu nedenle demokratik kuralların asgari ölçüde de olsa işleyebileceği koşullarda ANAP'ın değil iktidarını sürdürmesi, varlığını koruyabilmesi bile, hayaldir. Varlığını demokrasinin 'askıya alınmasına' borçlu olan bu partiye mensup yöneticilerin demokratik ilkeleri bir türlü benimseyememesini doğal karşılıyoruz. Kendileri toplumun daha demokratikleşmesi istemlerine karşı çıkabilirler. Ancak hangi makam ve mevkide olursa olsun her birey varolan hukuksal çerçeveye uymak zorundadır. Bugünkü yasal çerçeve bile sırf böyle bir çerçevenin varolması nedeniyle iktidarın sınırsızlığını engellemektedir. Örneğin bir Başbakan Anayasa'nın maddelerini dilediği zaman yürürlüğe koyup, dilediği zaman kaldıramaz. Bir İçişleri Bakanı ANAP milletvekili olarak olaylar hakkında dilediği yorumu yapabilir ama, bakan olarak elindeki somut kanıtlara, nesnel verilere göre konuşmak zorundadır, benzetmelere, sanılara dayanarak konuşamaz. Devletin çeşitli kademelerinde bulunan ve tarafsız olması gereken yöneticiler, görevliler, olur olmaz yerde bir siyasi parti yetkilisi gibi konuşamaz, konuşmamalıdır. Bunlar yapılsa, imam-cemaat ilişkisi sonucu, örneğin emniyet teşkilatı, Anayasa ve yasa kurallarını, emniyetin kapısından içeri sokmayabilir, valilikler dernek kurdurtmamaya yemin etmiş gibi dernekler yasasını askıya alabilirler.

Ülkemiz demokratikleşecekse -ki demokratikleşecektir- iktidarın keyfi eylem ve işlemlerinin sona erdirilmesi; ülkeyi demokratik olmayan kurallarla yönetmeye alışmış olanların, zor da olsa demokratik işleyişi benimsemeye çalışmaları gerekmektedir. Bu, onların siyasi geleceği için önemlidir. Ülkemizin demokratikleşmesini isteyenler ce çıkarları gelişkin demokraside olanlar ise iktidarını yasadışı gözdağlarından yılmamalı, yasal hak ve özgürlüklerine kıskançlıkla sahip çıkarak, onları sonuna dek kullanmalıdırlar. Çünkü tehdit, gözdağı karşısında haklardan vazgeçmenin sonu yoktur. Önümüzdeki dönemde hangi filmin gösterimde kalacağını belirleyecek olan da, hak ve özgürlüklerimize sahip çıkış derecemiz olacaktır.

DEMOKRASİNİN

KARŞISINDA

TEKNOLOJİ

Son altı yıldır Türkiye'nin taşını toprağını saran imar hareketi dev adımlarla ilerlemeyi sürdürüyor. An amblemlili ANAP iktidarı Türkiye'yi koca bir şantiyeye çevirmenin haklı gururunu yaşıyor. Bir yandan bu koca şantiyenin tozu-dumanı arasından özel teşebbüsümüzün çok özel holdingleri yükselirken, diğer yandan ülkeyi 12 Eylül'e getirenler hakettikleri gibi cezaevlerine dolduruluyorlar.

Vatan hainleri idam sehpalarında, sorgu odalarında, hücrelerde yaptıklarını bir bir öderken vatanseverler yeni hainlere karşı gereken önlemleri almak için fedakarca çalışıyorlar. Herkesin anımsayacağı gibi, yozlaşmış emniyet teşkilatı kısa sürede derlenip toparlanmış askeri bir disiplinle gerçek benliğine kavuşturulmuştu. Ancak vatanseverler, disiplinin tek başına yeterli olmaya çağını biliyorlardı. Rejimin teminatı güvenlik güçleri disiplin ve yüksek bir moralin yanında ileri bir teknolojik donanımına da sahip olmalıydılar.

Yetkililer bu amaçla hemen kolları sıvadılar. Klasik polis miğferlerinin yerini çelik kasklar aldı önce. Çelik miğferli çevik kuvvetler, uzun çizmeleriyle uyumlu uzun coplarla donatıldılar daha sonra. İleri teknoloji bir kez kapıdan içeri girmişti artık, arkası gelmeliydi. Her yenilik "vatan hainleri"nin tipik özelliklerine göre düşünülüyordu. "Hain"lerin tipik özelliklerinden biri de müthiş yalançı oluşlarıydı. Bu tür insanlar kaşla göz arasında yalanın binbir tür-lüsünü uydurup emniyet güçlerini kandırıyorlar, dahası pekçok "hain"i de gizliyorlardı böylece. Artık buna dur demenin zamanıydı. Demokrasinin eşiği, bilimin beşiği ABD'den bu konuda da büyük yardım görüyorduk. Amerikalı uzmanlar denetiminde "yalan makineleri" geldiğinde, "hain"lerin yürekleri hop hop atmaya başlamıştı. Bu bilim harikası makineler en dürüst yetkililerimiz, en masum yalanlarını bile yakalayarak kendilerini bir kez de Türk kamuoyuna kanıtlamakta gecikmediler.

Aylar geçiyor, Türkiye kalkınıyor ancak "vatan hainleri" uslanmıyordu. Üniversite öğrencileri yine masum istekler maskesi altında dernek kurma çalışmalarına başlamışlardı. Yine aynı günlerde-belki de öğrencilerden daha "hain" olan- aydınlar da biraraya geliyorlardı. Bu kişiler, vatani dış güçlere satma oyununun bir parçası olarak yalan ve iftira dolu dilekçeler veriyorlar, paneller, açık oturumlar düzenliyorlardı. Bunlar o kadar çoktular ki, tümünü sorgulamak, cezaevlerine koymak olanaksızdı. Ancak birbir hepsi tanınmıyordu. İşte burada kameralar devreye girdi. Her toplantı, her panel, hatta cenaze törenleri bile video kayıtlara alındı. Kanundan kim kaçabilirdi ki? Kameralar güvenlik güçlerinin gözü, minik mikrofonlar da kulağıydı. Gözler görüyor, kulaklar duyuyordu kimin nerede neler tezgahladığını. Öğrenci dernekleri ise bu çok yönlü hizmetin her türlü olanağından yararlandılar. Ege Tıp Öğrenci Derneği bürosuna bir masanın altına "özenle" yerleştirilen küçük dinleme cihazı, öğrenciler tarafından basına gösterildikten sonra, aynı gece birdenbire yokoluvermişti. Ama hiçbir yetkili bu başarılı girişimi sahiplenmiyor, düzenlemenin tümüyle öğrencilere ait olduğunu iddia ediyorlardı. Güvenlik güçleri dinleme sistemleri konusunda yeni araştırmalara dalmışlardı ki, öğrenciler bu kez de binlerce imzalı dilekçeleriyle İzmir ve İstanbul'dan yollara düştüler. İleri teknoloji yürüyüş

boyunca öğrencileri yalnız bırakmadı. Yola ilk koyuldukları andan, Ankara'ya ulaşmaya kadar türlü pozlarda filmleri çekildi. Yürüyüşün son kilometrelerinde ise ileri teknolojik donatımın son örnekleri helikopterler de ortaya çıktı.

Artık vatan yerden ve gökten korumaya alınmıştı. İşçilerin grev hakkı is-

temesinden, öğrencilerin daha iyi eğitim koşulları istemesinden, işsizlerin iş istemelerinden rahatsız olanlar korumaya alınmıştı.

Ancak Kasım ayının ilk haftasında gazetelerde yer alan bir haber, atılımların henüz tamamlanmadığını gösteriyordu. Söz konusu haberde, emniyet teşkilatı-

nın 500 adet elektrikli cop alınmasına ilişkin uluslararası bir ihale açtığı belirtiliyordu. Elektrikli cop, kuşkusuz elektriksizine göre çok daha etkilidir. Elektriksiz copun marifetlerini tanımış binlerce kişinin yaşadığı Türkiye, yeni teknolojik gelişmelere de gebe görünüyor.

Evet, iktidar Türkiye'nin koca bir şantiyeye dönüştürüldüğünü övünçle söylüyor. Ancak görünen o ki, bu şantiyenin tozu-dumanı içinden yükselecek olan demokrasi değil. Çünkü demokrasi, şantiyenin ilk kazalarıyla toprak altına itilmişti.

Bu Yağmur Sürerse Böyle

Bu yağmur sürerse böyle, şiir yazamam ben
Kendisi şiir olur herşey ve dışlar beni
Çıkıp gitmek kalır yalnız, yalnızca çıkıp gitmek
Ve yumruklamak kapını geceyarısı deliler gibi.

Bu yağmur sürerse böyle, şiir yazamam ben
Bu yağmur çatıya tırmanırken öldürtür beni
Yığılır kalırım telörgülere delik deşik gövdemle
Silerler sayım defterinden yoksul ismimi.

Bu yağmur sürerse böyle, şiir yazamam ben
Paralarım kendimi camlarda şaşkın serçeler gibi
Kanla bezenir gömleğim ve gülerim yine
Şiir yazamam, unuturum bütün bildiklerimi.

Bu yağmur sürerse böyle, şiir yazamam ben
Bir film şeridi... Kanatır bir yerleri
Dağlar devrilir birden, çağırırlar çünkü
Ve morartır kelepçeler ince bileklerimi.

Bu yağmur sürerse böyle, şiir yazamam ben
Bu yağmur sürerse böyle
Bu yağmur...
Bağışla beni!

Muharrem Ender Öndeş

Üniversiteler, İzmir'den yola çıktı, İstanbul'dan hareket bugün DERT YÜRÜYÜŞÜ

**Öğretim üyeleri
Barnesi kurulu**
**YÖK'zedeler
örgütlendi**

Ege ve 9 Eylül Üniversitelerinden bir grup öğrenci, "harcaların kalınması ve okullardan atılmaları önlenmesi amacıyla Ankara ya doğru yola çıktı. İstanbul'daki üniversitelerin temsilcisi bir başka grup da bugün yola çıkıyor.

SHP, "öğrencilerin yürüyüşünü desteklediğini" açıklarken, siyasi şube müdürü uyardı: "Aralıklı olarak yürüyüşün dokümanı. Yürüyüş toplu bir havaya bürünürse müdahale ederim. Daha önce yürüyüşler yapılmıyordu."

Meclis Başkanlığı'na dilekçe
Öğrenciler ne istiyor?

1. Sürekli okudanın stajı koruması yok edilmeli
2. Büyük maddi yük olan öğrencinin harçları kaldırılmalı
3. Denizlere devam etme zorunluluğu kaldırılmalı
4. Yalnız uygulamalı derslerde yüzde 70 olamamı aramalı
5. Ara sınavlara katılıp katılmamak isteğe bağlı olmalı
6. Yıl sonunda yapılan final sınavlarında yüzde 50 başarı sağlamak yeterli sayılmalı

Ana-öğüt birlikte yürüyor. Ege ve 9 Eylül Üniversitelerinden 15 öğrenci, dün sabah İzmir'den Ankara'ya yola çıktı. Ege Üniversitesi Öğrenci Danışmanı Nejat Yentürk, yürüyüşün amacı Aysel Yentürk'ün ölümlü olduğunu, Ankara'ya kadar birlikte yürüyüşlerini açıklıyor. (Gazeteci İsmail TOSMAN-İZMİR)

Yök imana geç
Öğrenci kesimindeki huzursuzluk, ulusal bir boyuta Prof. Doğanmaz Yök'ün öğrencilerinde yunusuna geçmesiyle daha da alevlendi.

Cumhu

63. Yıl Sayı: 22343 Kurucusu: YAKUP KUTLU

AKT AÇLIK GREVİ - İstanbul'da açlık grevi ve yabancılara karşı 15 öğrenci YÖK'ün 44. maddesini değiştirmek için, İstanbul ve İzmir'den Ankara'ya yürüyüşe çıktılar. (Gazeteci İsmail TOSMAN-İZMİR)

Üniversitede açlık grevi

Ankara'da bir grup öğrenci, YÖK uygulamalarını protesto etmek ve yasanan 44. maddenin değiştirilmesini sağlamak amacıyla açlık grevine başladı.

Ankara'da ise, öğrenci dernekleri temsilcileri, çağlarına alınan arkadaşları serbest bırakılana kadar açlık grevi yapacaklarını açıkladılar.

ANKARA / İSTANBUL, (Ankara) - İstanbul ve İzmir'den Ankara'ya yürüyüşe çıkan öğrenciler, üniversitede açlık grevine başladı. Öğrenciler, gıda maddelerini tüketmeden, açlık grevine başladı. Öğrenciler, gıda maddelerini tüketmeden, açlık grevine başladı. Öğrenciler, gıda maddelerini tüketmeden, açlık grevine başladı.

Hürriyet

YÖK Kanunu'nda değişiklik isteyen öğrenciler için partilerin caba göstermesi istendi...

Karaduman'dan öğrencilere destek

Meclis Başkanı Karaduman, partilerin bir araya gelip YÖK Kanunu'nun akayan yönlerinin düzenlenmesi konusunda caba göstermesini isteyecek, "Uzlaşma olmazsa devreye girerim" dedi.

İstanbul ve İzmir'den yola çıkan Ankara'ya yürüyüşe çıkan öğrenciler, Meclis Başkanı Karaduman'a destek veriyor. Karaduman, öğrencilerin taleplerini dinleyecek ve uzlaşma olmazsa devreye girerim dedi.

ZAMAN

Yürüyüş öğrenciler Ankara

Öğrenciler ve veliler SHP, DYP gruplarını, Karaduman'ı ziyaret ettiler. Polislin videoya kaydettiği ziyaretten sonra otuz öğrenci gözaltında.

SHP'li Sağlar, öğrencilerin yanında olduklarını, YÖK yasasının değişmesini istediklerini söyledi.

YÖK'ün 44. maddesinin değiştirilmesini istemek amacıyla İstanbul'dan yürüyüşe çıkan öğrenciler, dün SHP Genel Sekreteri Fikri Sağlar'la görüştüler. (Gazeteci İsmail TOSMAN-İZMİR)

İstanbul'da açlık grevi
İstanbul'da açlık grevi yapan öğrenciler, 15. öğrenci YÖK'ün 44. maddesini değiştirmek için, İstanbul ve İzmir'den Ankara'ya yürüyüşe çıktılar. (Gazeteci İsmail TOSMAN-İZMİR)

Yürüyüş Meclis'te bitti

Devlet Bakanı Güzel Konya'da konuştu

Polis, öğrencileri karşılayarak yürüyüşte gö

Devlet Bakanı Güzel Konya'da konuştu

YARIN □ İlk sorumuz eylem biçimine ilişkin, neden yürümeyi seçtiniz?

CEM GÖNENÇ □ En genel biçimde, bu konuda bize destek sağlayacak kamuoyu baskısını yetkililere nispettirmektir. YÖK'e hissettirmekti.

AHMET CAN □ 15 Ekim'de TBMM başkanlığına aynı konuyu içeren bir dilekçe verdik. 34-35 öğrenci derneği ortak biçimde bir dilekçenin altına imza atıyorlar ve bunu TBMM Başkanlığı'na veriyorlar. Ayrıca, SHP-DYP ve ANAP grup başkan vekilleri ile ayrı ayrı görüşüyorlar. Bu büyük bir olaydı. Ama biz gördük ki, öğrenciler için böylesine önemli olan bir olayı basın yeterince önemsemedi. Yürüyerek götürürsek basın sayfalarını bize açar, kamuoyu bilgilenir diye düşündük. Dilekçenin öğrencilerin imzasına açılması, öğrenci derneklerinin tabanının kanıtı ve buna basın ve kamuoyu desteğinin katılması amacıyla yönelikti.

LEVENT ÖZBAY □ Daha önce bizler dilekçeler veriyorduk. Bu yalnızca öğrenci dernekleri olarak değil, bireyler tarafından, tek tek öğrenciler tarafından da meclise götürülüyordu. Çünkü YÖK istemlerinize yanıt vermek bir yana konuşmuyordu, dinlemiyordu bile. O zaman isteklerimizi dinleteceğimiz ilgili makam YÖK değil. Meclis oluyordu. Böylesi sorunlarla karşılaşan öğrenciler, özel sorunlarını dile getiren dilekçelerle Meclis'e gidiyorlardı. Sorun, öğrencilerin özel sorunlarıyla sınırlanıyordu. Oysa sorun, yasanın çarpıklığından kaynaklanıyordu. Öğrenci dernekleri olarak sesimizi duyuracak bir biçimde kamuoyu yaratmak amacıyla, ilgili makam olarak Meclis'e dilekçelerimizi sunduk. Duyarsızlaştırılmaya çalışılmış, bir ölçüde duyarsızlaştırılmış bir öğrenci kitlesi var. Bu yürüyüşümüzle, onları kendi sorunlarına sahip çıkmaya, sorunlarının farkına varmaya çağırdık. Bunun haber değeri taşıması açısından da eylemimiz, yürüyüş biçiminde gerçekleşti. YÖK düşünmeyen bir gençlik yarattı derken, Türkiye gibi genç bir ülkede bunun ne denli önemli olduğu biliniyordu, biz de YÖK'e karşı çıkarken bunun öneminin farkındayız. YÖK'ün kaldırılmasını sadece eğitim öğretim olayıyla sınırlı görmüyoruz. Bunu daha gelişkin bir demokrasi için, daha demokratik bir Türkiye için yapıyoruz. Bu nedenle istiyoruz.

FATİH □ 12 Eylül'den sonra ilk kez öğrenci dernekleri kendi adlarına açık oturum düzenleyebildiler. Bu konularda bundan sonra neler yapabileceğimize ilişkin önemli ipuçları edindik.

SERHAT ŞİMŞEK □ 44. maddenin kaldırılması dışında çalışmalarımızı sürdüreceğiz. Harçların kaldırılması, kredilerin, öğrencilerin barınma, beslenme ve eğitim masraflarını karşılayacak düzeye getirilmesi için çalışmalarımız sürecektir. Eğitimde fırsat eşitliğini zedeleyen durumların kaldırılması için öneriler hazırlayacağız.

ATILLA BAHÇIVAN □ Ben de arkadaşların söyledikleri Türkiye genelindeki kampanyalara ek olarak derneklerin kitleselleşmesinden söz edeceğim. Derneklerin en önemli sorunlarından biri de güncel sorunlarla ilgilenebilmek. Birim derneklerin kendi okullarında olan sorunları dile getirmeleri, derneklerin kitleselleşme sürecinde büyük öneme sahip. Dernekler süren kampanyalarla birlikte kendi okullarındaki sorunlara da çözüm bulmak durumundalar. Çünkü şu son kampanya da gösterdi ki yalnızca konuşmayla derneğin propagandasını yapmakla ideal anlamda kitleselleşmek olanaklı değil. Bu tür çalışmalar kitleselleşmenin önünü açan şeyler. Bu şekilde birim derneklerde yapılacak çalışmalar ise anfi sorunlarının çözülmesi gibi özel sorunlara çözüm bulmak da kitleselleşmeye yol açacaktır.

YASEMİN ÖZTÜRK □ Gerçekten de bu kampanya Türkiye düzeyinde kotarılmış bir kampanya. Hem hemen tüm derneklerin katılımıyla, kotarılmış bir kampanya. Bundan sonra tüm derneklerin önündeki acil görev birim derneklerde, öğrenci derneğini yaşama geçirmek, üye kaydına geçilmeyen okullarda üye kaydetmek ve bu kampanyadan güç alarak gerçekten sağlıklı bir işleyiş bütün derneklerde

yürüyüşçü öğrencilerle söyleşi

“Yaşadığımız olay 12 Eylül sonrasının en büyük öğrenci eylemiydi...”

İstanbul'dan başlayan yürüyüşe katılan öğrencilerden bir kısmı ile söyleşi yapma olanağı bulduk. Söyleşiye katılan öğrencilerin adları ve öğrenim gördükleri okullar şöyle:

CEM GÖNENÇ: İstanbul Üniversitesi Cerrahpaşa Tıp Fakültesi Öğrenci Derneği

SERHAT ŞİMŞEK: İstanbul Üniversitesi Makina Mühendisliği Geçici Yönetim kurulu (GYK) Başkanı

ATILLA BAHÇIVAN: İstanbul Üniversitesi Hukuk Fakültesi Öğrenci Derneği GYK Üyesi

YASEMİN ÖZTÜRK: İstanbul Üniversitesi İktisat Fakültesi Öğrenci Derneği GYK Üyesi

LEVENT ÖZBAY: İstanbul Üniversitesi Tıp Fakültesi Öğrenci Derneği GYK Üyesi

FATMA İNCİ: İstanbul Üniversitesi Diş Hekimliği Fakültesi

MELAHAT UNAY: Marmara Üniversitesi Öğrenci Derneği GYK Başkanı

FATİH TOMBULOĞLU: İstanbul Üniversitesi Basın Yayın Yüksekokulu

AHMET CAN: İstanbul Üniversitesi Siyasal Bilgiler Fakültesi Öğrenci Derneği

oturtmak olmalıdır.

YARIN □ Yürüyüş boyunca bir engellemeyle karşılaştınız mı? Ankara'ya girişiniz sırasında gelişen olaylar konusunda ne düşünüyorsunuz?

FATMA □ Söğütözü'nden yola çıkmamızdan başlayarak siyasi şube bizimle birlikteydi. Engellemeyle çalıştılar. Siyasi Şube Müdür Muavini, "Böyle bir harekete neden kalkıştınız, niye yürüyerek götürüyorsunuz?" falan gibi sorular sordu. Yol boyunca bizimle birlikte yürüyüp, bol bol videoya filmler çektiler. Başka bir davranışla karşılaşmadık. Yürüyüşün yasal hakkımız olduğunu belirttik sürekli. Yollar da geri dönün çağrıları yapıldı, tek tek yürümemiz, dağınık yürümemiz belirtildi. Özellikle İzmit'te üçünüz, beşiniz bir araya gelerseniz toplanız dediler. Adapazarı'nda biraz daha sertleştiler, bir arkadaşımızı götürmeye çalıştılar. Kaba davrandılar.

Eskişehir'de girişinde 3 helikopter peşimize takıldı. Ankara girişinde, tatsız olaylar oldu. Ankara'da arkadaşların karşılama töreni çok güzeldi. Gerçekten çok güzeldi çiçeklerle karşıladılar bizi. Oldukça disiplinli davrandılar. Ancak daha sonra öğrendiğimize göre, biz yürümeye devam ettikten sonra arkadaşlarımızın yürüme istekleri geri çevrilmiş ve dağılma esnasında minibüslerle arkadaşlarımızı Emniyet'e götürmüşler, gerçekten üzücü. Ama yürüyüşümüz genel anlamıyla başarılıydı. İstediklerimiz etkiyi yarattık.

YASEMİN □ Adapazarı'nda yürürken her öğrenciye bir polis düşüyordu. Bizi koruduklarını söylüyorlardı ancak sanki halkı bizden korur gibi bir halleri vardı.

ATILLA □ Yol boyunca olağanüstü bir şeyle karşılaşmadık, çünkü artık polisiye önlemler bizim için kanksanır bir durum oldu. Bu anlamda olağanüstü bir şey olmadı diyoruz. Polatlı'da helikopterleri görünce Ankara'da panzerleri falan göreceğimizi düşünüyorduk. Bunlarla da karşılaşmadık. Ama Ankara'da arkadaşlarımızla karşılaşmaları için ben de teşekkür ediyordum.

YASEMİN □ Aslında yapmak istedikleri bir korku, tedirginlik havası estirmekti. Sürekli, hiç gizlen- Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

meye gerek görmeden izlediler. Ankara'daki olay da bu anlayışın sonucu. 200 kişiyi emniyete götürdüler,

CEM □ Demokratik ülkelerde önceden izin almaksızın gösteri yürüyüşü yapılabilir. Polis resim çekmesi, videoya alması, göstericileri tedirgin etmesi olası değildir, kaldı ki bizimkisi gösteri yürüyüşü değildi, insanlar tek tek yasalara uygun bir biçimde yürüyorlardı. Bu örnek ülkemizin ne ölçüde demokrasiye geçtiğinin güzel bir göstergesi bu olayın bir diğer boyutu var. Güvenlik güçlerinden bu kadar ilgiyi çok az insan görebilir. Gerçekten yollarında bir ilden çıkışta güvenlik görevlileri bizi karşılıyordu. Onlara bu açıdan teşekkür etmek istiyoruz.

FATİH □ Yol boyunca yanımdan yoremizden geçen insanların bize bakış biçimleri oldukça sevinçliydi, "bu kadar baskı yaparlarsa, olacağı buydu" şeklinde yorumlar yapıyorlardı. Bu destek, kuşkusuz bu insanların YÖK'ü, dernekleri, atılma sorununu vb. çok iyi bildiklerinden değildi. 12 Eylül rejiminin yaşamını derinden etkilemediği, evine, mutfağına girmedikleri tek bir insanın kalmamış olmasının ve buna karşı oluşan tepkinin doğal sonucuydu.

ATILLA □ Ben İsa Tanrıverdi'nin köyüne gidişimizi aktarmak istiyorum. Eskişehir'den 35 km. uzaklıktaki Yahnipan köyüne geldiğimizde her yer, sokaklar, çevre bomboştu. Terkedilmiş gibiydi. Bir süre mezarlığın nerede olduğunu soracak insan bulamadık. Jandarma oraya bizden önce gitmişti. Yolda yalnızca 4 jandarma ile hindiler gördük. Mezarlığa gidip son görevimizi yaptığımız zaman ve İsa'nın ailesiyle konuşurken de kimse yanımıza yanaşmadı. En sonunda biz köyden ayrılırken birkaç kişi dışarı çıkma cesaretini gösterdi ve bize sevecenlikle el salladılar. Tüm yürüyüş boyunca halktan sıcak ilgi gördük. Bir yol onarım çalışması yapıyordu. Vincin üstündeki işçiler bize "helal olsun size aslanlar" diye bağırıyorlardı. Olayı gazetelerden öğrenmişlerdi. Güzellikler halktan geliyordu.

MELAHAT UNAY □ Tedirginlik yaratan bir başka olay da Meclis binası içinde polis tarafından videoya çekilişimizdi. Bu Türkiye açısından korkunç bir olay. TRT olaya nasıl ilgisiz kaldıysa, polis de öyle

ilgi gösterdi.

YARIN □ Gerçekten de yürüyüş, sizin vurguladığınız amaca ulaştı. Kamuoyu ve basın tarafından büyük ilgi ile karşılandı. Bu ilgiyi nasıl değerlendiriyorsunuz? Özellikle yürüyüş sırasında bir velinin de katılması; iki ayrı şehirden çıkılması, Ankara'da çiçeklerle karşılama yapılması gibi farklı unsurları da gözönünde bulundurarak, bu liginin daha önce yaşananlardan daha coşkulu olmasının nedeni ve sonuçlarını değerlendirir misiniz?

CEM □ Sanıyorum sempatiyle karşılanmasının nedeni YÖK'ün ne denli aksayan bir kurum olduğunun tüm boyutları ile ortaya çıkmış olmasıdır. Bir çok öğretim görevlisi altıldı ya da ayrılmak zorunda bırakıldı. Onbinlerce öğrenci okullarından atıldı. Bir kısmı

iki yılda bir çıkarılan aforlarla geri döndü. Anfilerde oturacak yer bulunamaz oldu. Paralı öğretim YÖK döneminde yasallaştı. YÖK'ün eğitim sorununu çözemediği, Demokrat öğretim görevlilerini ve öğrenci gençliği sindirmeye yönelik bir kurum olduğu, artık tüm çıplaklığı ile toplumun gözüne çarptı. Bugün YÖK'ü savunmaya fanatik denebilecek az sayıda insan cesaret edebiliyor. İlginin nedeni ise, 12 Eylül sonrası öğrenci gençlik en çok saldırılan kesimlerden biri oldu. 12 Eylül öncesindeki terörün kaynaklarından birisi olarak gösterildi. Oysa yasaların bize verdiği hakkı ve güvenceyi kullanarak yürüdük. Anarşi ve terörle hiçbir ilişkimiz olmadığını kanıtladık.

SERHAT □ 12 binin üzerinde öğrenci ÖD'lere temsil yetkisi verdi. Bu yetkiyi ÖD'ler biraraya gelerek en iyi biçimde sonuçlandırmak üzere İstanbul ve İzmir'den yürüyerek yola çıktı. Daha önce öğrencilerin çeşitli biçimlerde sorunlarını duyurmak için yaptıkları girişimler dikkate alınmamıştı. ÖD'lerin temsilcileri seslerini duyurabilmek için yürüyerek Ankara'ya geldiler. Kamuoyundaki ilginin nedeni, öğrencileri, istemlerini dernekleri aracılığı ile yansıtmalarıydı. Kendileri sorunlarına sahip çıkabileceklerini, bunu barış havası içinde sonuçlandırabileceklerini gösterdiler.

FATMA İNCİ □ Kamuoyundaki tepkiyi ikiye ayırabiliriz. Demokrat basın ve SHP destek verirken, gerici basın ve ANAP içindeki aşırı sağcı güçler bunu pek hoşnutsuzlukla karşılamadılar. Örneğin anarşi hortluyor gibi başlıklar atıldı. Anap başkanlık divanından, "Öğrencilerin bu eylemleri 12.Eylül öncesi bazı kötü olayların başlangıcını işaret ediyor gibi demeler verildi. Onların kaygılanmaları doğaldır tabii. Altı yıldır susturulan öğrenci gençlik, artık haklarına sahip çıkıp, en yaşamsal hakları, sorunları için mücadele etmesi gerektiğini gösteriyordu.

ATILLA □ Örgütlü bir yapının böyle bir eylemi kotarabileceğini ispatlaması ve hele hele sürekli olarak eleştirilen, kendisine güvenilmeyen öğrencilerin kotardığı bir eylem olmasının etkisi var. Ek olarak atıl-

maların kaynağı olan 44. madde ile birlikte bir bütün olan YÖK'ün sorunlara çözüm getiremeyecek bir yapı olduğu görüldü.

Yürümekteki amaç, etkinin daha yaygın olacağından kaynaklandı. Kamuoyundaki etki oldukça olumluydu. 12 Eylül sonrasıdaki altı yıllık eğitim süresinde öğrencilerin çok büyük baskı altında olmasından gelen bir eğilim kamuoyunun ilgisini üzerimize topladı.

YARIN □ Sizler İstanbul ve İzmir'den yürüdünüz. Ancak diğer illerden imza kampanyasına katılım ve yürüyüşe ilgi nasıldı?

MELAHAT □ Birlikte bir tavır gelişmeye başlamıştı. O birlikteliğe katılmak için öğrencilerde de bir istek oldu. Katılmak istekleri kendiliğinden ortaya çıktı. İsa Tanrıverdi olayında, oturma eyleminde de kendiliğinden yani öğrencilerin kendi istemleri olduğunu, dernekleri sorunlarını çözmeye zorlamalarını açıkça görüyorum.

AHMET □ Bolu'dan katılan arkadaşlar çok kısa bir sürede, 4 gün gibi bir sürede yüzde 60'a varan bir oranda 500 kişilik bir okulda 300 imza toplamışlar. Bu da öğrencilerin gerçekten büyük bir desteği olduğunu gösteriyor.

ATILLA □ Ayrıca kampanyanın bu şekilde gelişmesi hem kamuoyunda etkili oldu, hem de öğrenciler üzerinde etki yarattı. Meclise verilen ilk dilekçeyi hatırlarsınız 33 veya 34 dernek imzalamışken, bu kampanyaya salt İstanbul'dan ve İzmir'den 30 dernek katılıyordu. Bunun yanı sıra Ankara, Çukurova, Sivas ve Bolu'dan da katılım oldu. Bu bile kampanyanın öğrenciler nezdinde değerinin arttığını gösteriyor.

En başından sonuna tüm demokratik dernek öğrenci hareketine karşı çıkan veya belli eleştiriler getiren kesimlere de, kişilere de cevap bu şekilde verilmiş oldu. Çünkü eylem başından sonuna dek bir birleşik kampanya anlayışıyla götürüldü. 12 bin imzanın toplanmasında ÖD'lerin işlevini yerine getirmesi anlamında önemlidir.

CEM □ Bende bu konuda bir şeyler eklemek isti-

yorum. Arkadaşlar gerçekten çok güzel bir noktaya değindiler. ÖD'in birlikteliği günlerce uzun bir tartışma sürecinden geçerek geldi. Başlangıçta dernekler bir araya gelip karar alır mı almaz mı bu tartışılıyordu. Şu andaki temsilcilerin demokratik temsilciler olmadığı, kitle temsilcileri olmadığı hatta ve hatta naylon temsilciler olduğu söyleniyordu. Bu eleştiriler tutmadı. ÖD'ler ezici bir çoğunlukla böylesi bir görüşe karşı çıktılar. Ancak bu birlikteliği kırmak için kimi bireysel çıkışlar yapıldı. Gördüğüm kadarıyla bu tür çıkışlar son derece etkisiz kaldı. Bundan sonra iyice etkisizleşecektir. Kampanyanın gösterdiği bir başka sonuçta bu.

YARIN □ 44. maddenin değiştirilmesi atılmalara sorununa ne ölçüde çözüm getirecek? Bu sorunun çözülmesinin genel sorunun çözülmesine katkısı nasıl olabilir?

YASEMİN □ Tüm Türkiye dernekleri olarak biz toplandığımızda derneklerin en önemli, en acil sorunu olarak kitleleşme sorunu olduğunu koymuştuk. Bu sorunun gündemde olduğu bir dönemde yasalдық ve meşruiyet, yaşam içinde meşruiyet.

Ancak Kamuoyu önünde meşruiyet olayının açılması için derneklerin kitleleşebilmesi gerekiyordu. Bunun için öğrencilerin en temel, en pratik sorunlarına somut bir takım yanıtlar getirilmesi gerekiyordu. Ve Eylül ayında bir değerlendirme yaptığımızda şunu saptadık. Bugün en önemli, en acil sorun, en can alıcı, en yakıcı sorun atılmalar sorunu. Çünkü binlerce öğrenci okullarından atılıyor, dahası atılma korkusu öğrenciler üzerinde çok değişik bir baskı yaratıyor. Bunu içinde neler yapabiliriz diye oturup konuştuk. Atılmalar neden olan 44. maddenin değiştirilmesi konusunda bir fikir birliğine vardık gerçi sorun YÖK'ten kaynaklanıyor. YÖK değişmedikçe ne 44.maddenin kaldırılmasıyla, geçici bir takım düzenlemelerle tüm sorunlar çözülmemeyecek hiçbir zaman bitmeyecek. Fakat atılmalar gündemimizde çok can alıcı bir sorun olarak durduğundan 44. maddenin değiştirilmesi konusunda bir kampanya başlattık.

44. madde önerisinde öncelikle şu anki vize olayının tamamıyla içinin boşaltılması şeklini önerdik. Yani şu anki anlamıyla bir vize olayı yok. Vize nedir? Bir geçiş iznidir. Yüzde 40 tutturacaksınız, izin alacaksınız ki finale girebilesiniz. Halbuki biz ara sınav uygulaması ve arasınava girmenin zorunlu olmasını istedik. Bu öğrencilerin üzerindeki sürekli sınava girme baskısından dolayı, ders çalış ve derslerden kafanı kaldırma psikolojik baskısını ortadan kaldıracak ve ara sınavdan 70 tutturan geçecekti. Öğrencilerin böyle bir şansı ve ders seçme şansı olacaktı. Final için ara sınavdan 40 almak zorunluluğu olmayacaktı ve bütünlükten sonra bir ek sınav hakkı daha tanınacaktı. Böylece de öğrenciler 4 yıllık bir süre içinde okullarını bitirebileceklerdi. Bunun yanı sıra ek süreler önerdik. Bu ek süreleri tamamlamadan okulla öğrencinin ilişkisi kesilemeyecekti. Bu bağlamda 44. madde için bizim önerdiğimiz değişiklikleri kabul edilirse atılmaların çok büyük ölçüde önüne geçeceğine inanıyoruz.

FATMA □ Ben neden 44. maddeyi seçtiğimizi anlatmak istiyorum. Bugün gerek YÖK konusunda konuşmalar, çeşitli alanlarda çıkardığı hoşnutsuzluklar sergileniyor. Fakat rahatsızlık, mantıksızlık, çelişkiler o denli büyük ki, öyle yoğun ki yani bir ucundan tutup çekmek gerekiyor. Sorunun özünü yakalamak gerekiyor. Bu 44. madde öğrencinin duyarsızlaştırılmasıyla da ilgilidir. Öğrencinin sosyal hayatından yoksun bırakılmasıyla da ilgilidir. Yani bize düşen görev bir dernekler olarak gündemdeki en acil sorunu saptamak öğrenci kitlelerinin sorunlarını dile getirmektir. YÖK'ün doldur boşalt sistemi, kontenjanların artırılıp, düşürülmesi, atılmalar, genelde 44. madde de somutlanıyordu. Bu anlamda 44. maddeyi acil sorun olarak seçtik.

Bu kampanyada 44. maddeyi seçtik. Tartışmalar sırasında bize bir takım eleştiriler gelmişti "Niye 44. maddeyle uğraşıyoruz. YÖK'e toptan hayır denmelidir". O anlamda vizelerin içeriğinin değiştirilmesi şeklinde ara sınav uygulanması getirmek öğrencile-

ri depolitize etmek, sınav makinesine çevirmektir. Vizelere de toptan hayır demeliyiz vb." eleştiriler geldi. Biz şunu diyorduk, YÖK'e hayır diyoruz. Bugün aklı başında herkes YÖK'e hayır diyor. Öğrenci dernekleri önlerine koydukları bir takım hedeflere ulaşabilecek güce sahip değillerse, boş hayal peşinde koşup prestij kaybedeceklerdir. Onun yerine ana hedefi gözden kaybetmeden ulaşabileceğimiz bir takım talepler ortaya koymak ve şu anda sahip olduğumuz örgütlü diyoruz ama çok taze, çok yeni henüz güçle bu taleplere ulaşmak ve elbette bu kazanımlarla daha ileriye yönelmek, bu başarıları birer basamak yapıp daha ilerilere yol almak gerektiğini söyledik. Çünkü demokratik hak ve özgürlükleri kazanmak yalnızca hak ve istemlerle çıkmakla olmuyor. Bu istemlere ulaşabilecek güçle de sahip olmak gerekiyor. Bizim ÖD'ler hırız önce dediğim gibi çok taze, çok yeni.

CEM GÖNENÇ Derneklerde bir yandan kendine daha uzun vadede hedefler koyarlarken bir yandan da kitlenin sonu, güncel çıkarları için mücadele etmesinibilmeli. Bazı arkadaşları "44. maddenin değiştirilmesi hiçbir şey sağlamıyacaktır, YÖK kaldırılmalıdır diyorlar. Kuşkusuz bu böyledir ama sadece uzun vadeli hedeflere dayanarak mücadele edilmez. Kitlelere önderlik edebilmek kolay bir iş değildir. Kitleleri kazanabilmek kolay bir iş değildir. Bunun için uzun bir yol gerekir ve bu yol sadece sloganlarla katedilemez.

FATİH Derneklerin bu zamana kadar yaptığı tüm çalışmalar genel olarak özerk ve demokratik bir üniversite istemi çerçevesinde, yürütülmektedir ki bundan sonra da bu paralelde yürütülecektir. Şu anki kampanyanın ana nedeni 44. madde olacaktır. Dernekler olarak öğrenci arkadaşlarımıza gittiğimizde dernekleri duymamış olmalarına karşın atılmaları o denli yüzyüze olmaları nedeniyle YÖK denildiğinde onlar atılımları akıllarına getiriyorlar. YÖK'ü onların bilinçlerinde billurlaştırın şey atılma sorunu. Üniversitelerde yığınsallaşmak derneklerin, özerk ve demokratik üniversitenin gerçekleştirilmesinde gerektiği başlıca unsurlardan birisi. Bu da doğal olarak YÖK'ü öğrenci arkadaşların bilincinde billurlaştırın atılmalar sorunuyla, bundan hareketle öğrenci arkadaşlarınıza gitmemizi gerektirdi. Bu kampanya da bu yol da yapılmış bir çalışma olarak değerlendirilmelidir.

ATILLA Cem biraz değişti, demokratik kitle örgütlerinin en büyük görevi ve bunu politik örgütlerden ayıran noktalardan biri de temsil ettikleri kitlenin güncel ve acil sorunlarına çözüm bulabilmek, bu doğrultuda çalışmalar yapmak. İşte atılmalar da ÖD'lerin temsil ettiği öğrencilerin en büyük, en güncel ve acil sorununu temsil ediyor. Çünkü geçen yıl 40 bin kişi atılmıştı. Bu yıl gene ona yaklaşık rakam

ortaya çıkacak. ÖD'leri öncelikle çözüm bulması gereken konulardan olduğu için önce YÖK değil 44. maddeye ağırlık verdik.

YASEMİN Ben birşey söylemek istiyorum. Bugün 44. maddeye hayır diyoruz. fakat alternatifimiz var, yani insanlara bir 44. madde önerisi sunup altına imza topluyoruz. Bugün YÖK'e hayır diyebilirdik, ama bu çok anlamlı olmayacaktı. Çünkü bir alternatifiniz yoktu. Yani 1988'de sonuçlanmasını düşündüğümüz eğitim reform tasarısı şeklinde bir programımız var. Biz o zaman bir alternatifini koyarak daha geniş çaplı bir kampanya başlatacağız. Ama alternatifimizi koyacağız. Bugün gerek basın da, gerek demokratik kitle örgütlerinde 44. madde ile beraber YÖK'de gündeme gelmiştir. Yani bir anlamda amacımıza ulaşmış bulunuyoruz.

YASEMİN Şimdi 44. maddenin istemlerimize göre değişmesiyle elbette üniversiteler günlük güneşlik yerler olmayacaklar. Yani bütün sorunlara çözüm bulamayacağız. Ama bununla beraber şunları önleyecektir: En azından şimdiye kadar atılmış arkadaşlarınızın geri dönmesini sağlayacaktır. Sınavlar eğitimi öğretimimizi başarısını artırmak. eğitimin kalitesini artırmak için yapıyorsa biz şunu diyoruz, istemlerimizde sınavların, yapılıp yapılmayacağına, nasıl yapılacağına ve şekline ana bilim dalınca karar verilir, çünkü eğitim ve öğretimin kalitesini artırmak ancak bu şekilde mümkün olur. Sınavlar proje şeklinde mi olur, ara sınav vize şeklinde mi olur yoksa uygulamalar araştırmalar şekline mi olur o şekilde yapılmalıdır diyoruz. Ve öğrenciler buna girip girmek konusunda serbest olmalıdır diye düşünüyoruz. Bir diğer konu da şu, biz daha önceki yıllarda ek sınav yapılması için de, al çıkarılması için de kampanyalarda bulunduk: 1983 yılından beri defalarca dilekçeler verdik, Bugün 44. maddenin değiştirilmesi için dilekçe topluyoruz. iki yıl önce dilekçe toplasaydık bu denli başarıya ulaşamazdık. Yani daha önce yaptığınız çalışmalar bugün 44. madde ile ilgili istemlerimizin başarıyla sonuçlanmasına yol açtı.

YARIN 44. madde ile ilgili kampanyayı izleyecek etkinliklere ilişkin biraz daha bilgi verirmisiniz?

MELAHAT YÖK gibi bir kurumun demokratikleştirilmesi istemimiz, alternatif bir eğitim programını getirmemiz ile olanaklı olacaktır. Dernekler çalışma programlarında bu dönem başında eğitim dönemi başında çalışmalarımıza girmiştir. Bu konuda iki yıllık bir hedef saptadık. Bu hedef sonrasında etkin taban katılımı ve bilimadamlarımızın, avukatların aracılığı ile araştırmalar yapılarak, bütün öğrencilerin istemleri doğrultusunda bilimsel bir program ortaya çıkacaktır. Reform tasarımız tüm öğrenci derneklerinin katılımı ile kamuoyuna çeşitli etkinliklerle duyurulacaktır.

CEM Belirli bir alanda mücadele edilirse hedefler de çok iyi bir şekilde belirlenmeli aynı zamanda sadece yıkmak değil yerine aynı zamanda yerine çok daha iyisini koymak, tarihi gelişmenin zorunluluğudur. YÖK'ün değiştirilmesi varolan eğitim sisteminin yerine bilimsel olmanın konulmasıdır. Özerk ve demokratik üniversiteden yoksun bırakıldığımızı biliyoruz. Ama sorun bunları kitleye genişletebilmek. Bu çalışmanın tüm öğrencilerin görüşlerini alan bir çalışma olmasına dikkat edeceğiz. Ayrıca bu çalışma için düşünülen modelde tasarı üç bölümde olacak: üniversite geneli, branş, fakülte. Şu anda kesinleşmedi ama muhtemel bu şekilde olacak. Üniversitenin geneline ilişkin istemlerde var. Örneğin Tıp Fakültesi öğrencileri bir araya gelip, tıp eğitiminin nasıl olması gerektiği üzerine bir taslak hazırlayacaklardır. Diğer dallarda, teknik dallarda eğitim yapan arkadaşlarımız teknik eğitim üzerine bir çalışma yapacaklar. Böyle bir şeyi kotarabilmenin kolay bir iş olmadığını bilincindeyiz.

AHMET Şu anda derneklerin alternatif program konusunda kesin ortak kararı yok. Kişisel olarak şunu söyleyebilirim: Özerk ve demokratik bir üniversite istemimiz var. Her üniversitenin her bran-

şın her fakültenin kendine özgü koşulları gözönüne alınarak alternatif programlar yapılması, ardından demokratik özelliğini sağlanması gerekir. Üniversitenin demokratikliğinin sağlanması bir bütün olarak üniversitenin öğretim üyeleri, öğrenciler, çalışanların yönetime katılmaları ile olanaklı olacaktır. Dernek olarak bunları genel bir toplantıda tartışmaya sunacağız.

YARIN Gerek eğitimde reform tasarısı, gerek bundan sonraki etkinlikler olarak neler yapılacak? Henüz kararlaştırılmadı ise neler düşünüyorsunuz?

SERHAT Cem arkadaşımız alternatif tasarısı oluşturma kolay olmadığını söyledi. Ama bununla birlikte bugünkü kampanyamız umduğumuzdan etkili oldu. İmza sayısı olarak 10 bine ulaşmayı düşünüyorduk. 12 bin imzaya ulaştık. Ama başarımız imza sayısı ile sınırlı değil. Üniversiteye yeni başlayan öğrenciler dahi derneklerde çalışmak için hevesliler ve kampanya sayesinde bu gerçekleşti. Dernekleri benimsediler ve bu arada derneklerde çalışıyorlar. Elbette alternatif bir tasarı sunarken kitlenin, tüm öğrencilerin katılımı gerekir. 44. maddeye hayır kampanyası bunu sağlamış bulunuyor. Şimdi bundan sonraki hedeflerimize çok rahat ulaşabileceğiz çünkü artık dernekler kitleye işlevlerinin örgütü olabildiklerini gösterdi ve bu açıdan sahiplenilen yapılar olmaya başladı. Bu şekilde önümüze çıkacak sorunlara çok daha rahat çözümler üretebileceğiz. YÖK'e alternatif oluşturacak yasa tasarısını da tüm öğrencilerin katılımıyla çok daha rahat bir şekilde hazırlayabileceğiz. Dernekler öğrenci sorunlarıyla, onlara çözüm aramakla üzerine düşen işlevi yerine getireceğini gösterdi. Alternatif reform tasarısının hazırlanması, barınma sorununda, beslenme sorununda, kitap sorununda tüm öğrencilerin katılımı ile daha derin çözümler arayabileceğiz.

Ülkemizin yüksek eğitimi-ne bu yıl, bir vakıf üniversitesi niteliğinde, ya da "özel" üniversite olarak Bilkent katıldı. Üniversite düzenini köktenci bir tutumla değiştiren YÖK uygulamasının bir uzantısı, alt ögesi olarak oluşturulan Bilkent'in, niteliğinin toplumsal gelişme açısından irdelenmesi bu açıdan önem kazanmaktadır. Daha açık bir deyimle Bilkent, YÖK anlayışı içinde değerlendirilebilir.

Yapısı, özellikleri ve amaçlarıyla, YÖK, gerçekte, bir teknik okullar düzenlemesidir. YÖK'ün niteliği gerçekte, üniversite kavramıyla bağdaşmaz. Üniversite, adı üstünde, bilimsel üretim merkezidir. Üniversite anlayışı, özellikle günümüzde, yasağılığı, düşünce sınırlamalarını benimsemez, içeremez. Bu anlamda, YÖK üniversiteleri gerek ders programları, gerekse araştırma ve yayın çalışmalarıyla, üniversite niteliğinden çok uzaktır. Yalnızca, öğrencilere basma-kalıp bilgileri, yalan-yanlış yollarla aktaran okulların, üniversite adı taşımaları, onları üniversite saymaya kesinlikle yeterli değildir. YÖK üniversiteleri, birkısım tekniklerin öğrenildiği yerlerdir teknik okullardır. Ancak, öğrenim elemanı, araç-gereç yetersizliği, bunların, özellikle büyük kentlerin dışında olanların, teknik okul olmalarını da sınırlamaktadır.

Burada kısa bir açmalkıla, YÖK düzenlemesinin Atatürkçü gösterilmesindeki düzmeceye değinilmelidir. Atatürkçü anlayışta bilim bir tutkudur, gerçek yol göstericidir; topluma yön veren tek ışıktır. YÖK uygulamasıyla bu yaklaşım arasında her hangi bir ilişki kurulamaz.

BİLKENT'in kurulması, tek başına YÖK'cü üniversite anlayışının başarısızlığının, egemen çevrelerin beklentilerine yanıt veremeyeceğinin bir kanıtıdır. BİLKENT'in kurucuları YÖK'ün de yöneticileridir. BİLKENT'e gereksinim duyulması, YÖK uygulamasından bilimsel üretim beklemediklerini gösterir.

BİLKENT'in, YÖK'ü yönetenlerce kurulması, gerçekte, yeni kuruluşun da üniversite olamayacağını gösterir. YÖK'ü yönetenlerin, nasıl bilim düşmanı, düşünce düşmanı oldukları, yıllardır görülmektedir. Özgür bilimsel çalışma düşmanlarının, gerçek bir üniversite kuracaklarını beklemek, boşunadır. Bir başka deyişle, BİLKENT, gerçek anlamda, çağdaş bir üniversite olamayacağını, kuruluş süreciyle kanıtıyor, kendi başarısızlık tohumlarını içinde taşıyor.

BİLKENT, varolan koşullarda, salt "para sermayeye dayalı, para ile ve para için" birkısım tekniklerin öğrenilmesine olanak sağlayacak bir ku-

BİLKENT'LE AMAÇLANAN NEDİR?

Yakup Kepenek

rulustur. Bu durum, öğrencilerden alınan ücretten öğretim üyelerinin gelirlerine kadar uzuyor.

BİLKENT'le uygulamaya konulan yüksek ücret ödeyerek öğrenim görme süreci, Osmanlı'dan buyana, öğretimde fırsat eşitliği olarak nitelenebilecek bir anlayışa tümüyle ters düşüyor. Öğretim basamaklarının, sağlanan kamusal olanaklarla yoksul ailelerin çocuklarına da açık olması ilkesi, BİLKENT'le yıkılıyor. Özellikle, 1980 sonrasında gelir bölüşümünün giderek daha da eşitsiz bir duruma gelmesiyle, yoksul-zengin gelir farkının açılmasıyla, toplumsal ayrışma belirleniyor. Geçmişte, tüm eksikliğine karşın, "köylü çocuklarının Başbakan olması" yollarını açık tutan eğitimde fırsat eşitliği ilkesi, tümüyle

terk ediliyor. BİLKENT parası olanları, üst yönetimlere hazırlamayı amaçlıyor.

BİLKENT öğretim elemanlarına sağlanan yük sek ücret düzeyide ilginç bir yaklaşımı sergiliyor. Diğer "üniversitelerde aynı işi yapan, aynı nitelikteki" öğretim elemanlarının ücretinin dört-beş katı bir ücretin BİLKENT öğretim elemanlarına sağlanması, buralarda çalışma özlemini, verimli üretimi yok edici bir tutumu sergiliyor. Bu sömürge yönetimine özgü ücret anlayışının, YÖK üniversitelerinde yaratacağı olumsuz etkiye ek olarak, BİLKENT'te de, gerçek bilimsel çalışma yerine, paraya dayalı üretime yol açacaktır. "Parayı verenin düdüğü çaldığı" bir yaklaşımın, çağdaş üniversite, gerçek bilimsel üretim, özgür düşünceye dayalı araştırma ve

yayın gibi kavramlara ne kadar yabancı olacağı açıktır.

BİLKENT'in adı dışında, hiç bir olumlu yönü yoktur. BİLKENT benzeri girişimler, pek çok ülkede vardır. Ancak, gerek kuruluş biçimleri, gerekse toplumsal yapıda konumlan yönleriyle, çok farklıdırlar. Özellikle BİLKENT, yanlış zamanda, yanlış kişilerce ve yanlış biçimde kurulmaktadır.

Bu kadar yanlıştan bir doğru çıkmaz.

Eğer ülkemizde gerçek bir bilimsel üretim, çağdaş üniversiteler isteniyorsa, ilk yapılması gereken, düşünce özgürlüğünü eksiksiz sağlamaktır. Bu yapılmadıkça, Ortaçağ düşünce anlayışıyla, üniversite kurulamaz. Olsa olsa bir teknik okul kurulabilir, BİLKENT de teknik okulların paralı türü olacaktır.

DAYANIŞMAYA

ÇAĞRI?...

Okuyucularımızı, 12 Eylül 1980 sonrası-
nın en büyük grevini gerçekleştiren Ne-
taş işçileriyle dayanışmaya çağırıyoruz.
Netaş işçilerinin haklı çabalarında yalnız
bırakılmayacaklarına inanıyoruz. Yardım-
lar. Otomobil-İş Sendikası'nın İstanbul Zi-
raat Bankası, Küçük Sanayi Şubesi, 2316
nolu hesabına yapılabilir.

"Bu grev sendikal ve demokratik mücadelede çok önemli bir köşetaşı"

Bağımsız Otomobil-İş sendikasına bağlı Netaş işçileri, 23 Haziran 1986'dan bu yana süren toplu sözleşme görüşmelerinde anlaşmaya varılamaması üzerine 27 Ekim 1986'da aldıkları grev kararını 18 Kasım 1986'dan itibaren uygulamaya başladılar. 12 Eylül sonrası'nın en büyükü olma özelliği taşıyan grev, NETAŞ'ın (Northern Electric Telekomünikasyon AŞ) Ümraniye'deki fabrikası ile Ankara'daki montaj ve İzmir'deki satış yerlerinde aynı anda başladı. NETAŞ, çeşitli telefon santralleriyle, telefon makineleri üretimi yapıyor. PTT yüzde 49, Kanada'nın Northern Telecom Limited Şirketi yüzde 31 ve Türk Deniz Kuvvetlerini Güçlendirme Vakfı yüzde 15 ile NETAŞ'da en büyük paylara sahipler. Grev, NETAŞ'ın tarihindeki ilk grev olması nedeniyle de büyük bir öneme sahip. NETAŞ'da ilk kez 1975'de 35 günlük bir direniş yapılmış ve oldukça önemli kazanımlar elde edilmişti. 2650 Otomobil-İş üyesi işçinin katılımıyla başlayan grevin sürdüğü NETAŞ fabrikasına 22 Kasım günü giderek Grev Gözcülüğü yapan işçilerle görüştük. Yalnız Kürklü ve Zeki Engin adındaki işçilere greve ilişkin görüşlerini sordukumuzda, "1965'den beri ilk defa böyle bir grev yapıyoruz. Bu işyerinde çok daha kötü durumlarda bile greve çıkılmadı. Bu grev çok tepki topladı, 'NETAŞ gibi bir fabrika greve çıkamaz' dediler. Bu ilk grevimiz, sonuna kadar dayanacağız. 18 Kasım sah gününden beri grevdeyiz. İşveren hiçbir tepki göstermedi. İki saatte bir gündüzleri, bir saatte geceleri nöbet değişimi yapıyoruz. Maddi sorunlarımız önemli değil, önemli olan demokratik haklarımız." diyerek hem grevin önemini, hem de kararlılıklarını açıklıkla ortaya koyuyorlardı. Yasaklarla yok edilmeye çalışılan grev coşkusu kararlılık ve bilinçte yaşıyordu.

Daha sonra Otomobil-İş'in Ümraniye şubesine gittik. Şubede grev yerinde toplanmasına izin verilmeyen işçiler ve onları destekleyenlerden oluşan coşkulu ve heyecanlı büyük bir kalabalıkla karşılaştık. İşçi, işçi temsilcisi ve şube yöneticilerini kutladıktan sonra şube başkanı Şahin Öneyak, Genel Sekreter Nazım Alpman ve NETAŞ baş temsilcisi Celal Özdoğanın greve ilişkin görüşlerini aldık. İlk sorumuzda greve kadar yaşanan süreci anlatmalarını istedik:

"Bu dönem Otomobil-İş Sendikası'nın ikinci dönem toplu sözleşmesi oluyor. 88 maddelik toplu sözleşme taslağımızın tamamını işçi arkadaşlarımız hazırladılar. Taslağın 23 maddesi üzerinde anlaşma

"Bizim için Netaş grevi mücadelenin tomureğini oluşturuyor. Genişleyerek sınıfsal bir mücadele oluşturacaktır." Muzaffer İlhan Erdost ve Jülide Gülizar...

sağlandı. Daha sonra geri kalan maddelerde (65 madde) uyuşmazlık oldu. Arabulucunun da devreye girmesine rağmen herhangi bir sonuç alınmadı. Bunun sonucunda 27 Ekim'de grev kararı alındı. 18 Kasım'da da greve çıktık.

Uyuşmazlığı iki bölümde toplayabiliriz:

1- Ücretler, parasal konular, yıpranma primi (iki maaş tutarı) sosyal yardımlar.

2- Disiplin kurulu maddemiz. Montajda çalışan arkadaşlarımız, çalışma koşullarının iyileştirilmesi ve onların nakilleri ile ilgili sorunlarımız var; ailevi durumlarının gözönüne alınmasını istiyoruz. Naklin bir ceza aracı olarak kullanılmasına karşıyız. Nakil bir sürgün niteliği taşıyor

Disiplin kurulu başkanlığı '80 öncesinde donmuş olarak oluşturuluyordu. Yani Başkan, bir işçiden, bir işverenden oluşuyordu. '80 sonrasında haklarımız katledildi. İki işveren ve iki işçiden oluşan disiplin kurulunun başkanlığı işverene verildi. Biz, tekrar başkanlık dönüşümlü olsun diyoruz.

Kurulların devamı maddesi bizce çok önemli. Temsilcilerin görevleri toplu sözleşmenin bitmesiyle sınırlı. Yeni toplu sözleşme kabul edilene dek bu temsilciler görevlerini yapamıyorlar. Sağlık komitesi, yemek komitesi görevini yerine getiremiyor. Biz bu kurulların çalışmalarının kesilmesini kaldırmak istiyoruz.

Mücadele NETAŞ'da yeni değil, 1974-75'e dayanıyor. 35 günlük bir direniş yapıldı o tarihte. Bunun sonucunda sarı sendikacılığı çıkartıp, Otomobil-İş getirildi. Tüm bunlar bugün yaşadığımız olaylarla bağlantılıdır.

Bizim için NETAŞ grevi mücadelenin tomurcuğunu oluşturuyor. Mücadelenin başlangıcını oluştur-

uyor. Genişleyerek, sınıfsal bir mücadele oluşturacaktır.

Türkiye'de bu yasalarla grev yapılmaz dediler. Biz bu yasaların değişmesini istiyoruz. Fakat bu yasalar oturduğumuz yerden değişmeyeceğine göre, varolan haklarımızı sonuna dek kullanmalıyız. Burjuvazi bize haklarımızı vermeyecek. İnsanlar haklarını alabilmek

için birtakım bedeller ödemişler. Bizim ülkemizde demokrasi yok. Bir örnek verelim size; Laspetkim-İş sendikasıdan gelen çiçekleri polis işyerinin önünden kaldırdı. Bu küçük bir örnektir, ama delildir. Biz, zor şartlarda da olsa yasaları zorlamak istiyoruz. Türkiye'de bu yasalarla grev yapılamaz diyenlerin kullandığını çınlatacağız.

Greve işçilerin tamamı çıktı. Kapsam dışı olanların haricinde sendikalı, hatta sendikası olmayan işçiler de çıktı. Bu, bizim örgütlü gücümüzden geliyor. NETAŞ örgütlenmesini yaparken Türk-Metal de örgütlenme yapıyordu. Türk Metal bu örgütlenmeyi çağlayamadı. Ama bugün greve bu arkadaşlarımız bile katılıyorlar.

Örgütlenme ağıımız o kadar sağlam ki, bizim burada aldığımız kararlara, ulaşamadığımız yerde görev yapan arkadaşlarımız bile katılıyorlar. Örneğin, toplu sözleşme görüşmelerinden sonra fazla mesai-leri kestik. Buna dışardaki arkadaşlarımız da uydu. Bu grevin önemi yalnız NETAŞ, Otomobil-İş için değil. Bunu aşuğunu görüyoruz. Örneğin ilk telefonu Hak-İş'den aldık. Hem bağımsız hem de Türk-İş'e bağlı sendikalar burada bir dayanışma ağı yarattı. Kamuoyundan da çok büyük ilgi görüyoruz. Gazeteci arkadaşlarımızı yanıtlamakta çok zorluk çekiyoruz. Bu bizim için çok büyük bir sevinç kaynağı tabii. Bunun yanında uluslararası basından da ilgi gördük. Daily News aradı. Alman ART televizyonu geldi, çekimli program yaptı. ZDF görünümlü olarak vermiş. Biz ulusal düşünüyorduk, uluslararası ilgi gördük. Bu grev, sendikal ve demokratik mücadelede önemli bir köşeydi.

Halkımıza grevin anarşiyimş gibi gösterilmesine karşın büyük destek görüyoruz. İnsanlar otobuslerden el sallıyorlar, otolar korna çalıyorlar. İnsanlarla iyi bir dayanışma var."

Bu uzun yanıtın ardından grevin uygulanması sırasında uyulması zorunlu tutulan yeni kuralları anımsattık, bunlara ilişkin görüşlerini de şöyle açıkladılar:

"Biz öz olarak birşey kaybetmedik. Eskiden grev yerinde yapılan toplantıları şimdi salonda yapmayı düşünüyoruz. Bir panel yapmak istiyoruz, grevçilerle dayanışma olarak. Sazlı-sözlü bir dayanışma gecesi yapacağız. Kadın grevci arkadaşlarımızla, erkek grevci arkadaşlarımızın eşlerini burada toplayacağız. Bir tanışma ve dayanışma yaratmayı düşünüyoruz."

NETAŞ işçilerini haklı taleplerinde dayanışma duygularımızla selamlıyoruz.

GÜN DERGİSİ'NİN "SENDİKAL HAKLAR ve DEMOKRASİ" PANELİ

Geçtiğimiz ay Gün Dergisi, "Sendikal Haklar ve Demokrasi" konulu bir panel düzenledi. 16 Kasım günü düzenlenen panele konuşmacı olarak Petrol-İş Genel Başkanı Cevdet Selvi, Yol-İş Genel Başkan Yardımcısı Recai Emre, Cumhuriyet Gazetesi yazarlarından Şükran Ketenci, Gazeteci-yazar-Mustafa Sönmez katıldılar. Paneli yöneten Özcan Kesgeç, açılış konuşmasında şunları söyledi:

"12 Eylül sonrası sendikal haklar yasaklandı. Kamuoyunda tüm iletişim araçlarıyla sendikalar kötülendi ve itibarsızlaştırılmaya çalışıldı. Ve sendika görevlileri bu alanda üzerlerine düşeni yapamadılar. İşçi hakları bu olumsuz oluşumun nedeni gibi gösterildi ve işçiler Türk ekonomisinin batağa girmesinin nedeni sayıldı. 80'den bu yana demokratik hak ve özgürlükler yok edildi. Sendikal hak ve özgürlükler her müdahalenin sonunda, demokrasi de

ortadan kaldırılıyordu. Buradan işçi hakları ve demokrasinin sıkı ilişkisi olduğu ortaya çıkıyor."

Bu çerçevede diğer konuşmacılar yaptıkları konuşmalarda 80 sonrasında, hak ve özgürlüklerin ortadan kaldırıldığı ve işçi haklarının yok edildiği konusunda görüş birliğine vardılar. İşçi haklarını, demokratik hak ve özgürlükleri çeşitli yönlerden ele aldılar. Konuşmacılar ayrıca Türk-İş konusunda yaptıkları konuşmalarda, Türk-İş yönetiminin işçi hakları konusunda takındığı tavır kınadılar.

Petrol-İş Genel Başkanı Cevdet Selvi, Türk-İş yönetiminin değişmesi gerektiğini, ancak bundan sonra Türk-İş'in daha iyi bir konuma gelmesinin sağlanabileceğini söyledi.

Özellikle işçilerin büyük ilgi gösterdiği panele oldukça kalabalık bir izleyici topluluğu gelmişti. Yaklaşık 5,5 saat süren panel, dinleyicilerin sorularının yanıtlanmasından sonra sona erdi.

Toplumların demokrasi tarihlerinde değişik dönemler vardır. Bu dönemler, iktidarı elinde bulunduran toplumsal güçlere göre birbirinden farklı sınırlar çizerek, çok temel ilkelerde bile yorum farkları olduğu görülür. Kimi zaman, birtakım demokratik hakların daha da genişletilmesi gerektiği görüşü hakim olurken, kimi zaman da böyle bir yaklaşımın demokrasiyi kurtarılmaya nişli hale getirdiğini söyleyen görüş iktidarı gelebilir. Böyle durumlarda demokrasiyi kurtarmak için demokratik hakların rafa kaldırıldığı da görülebilir. Söz konusu dönemler, demokrasinin baskına uğradığı dönemlerdir. Bu baskından gençlik etkilenir, insan hakları etkilenir, düşünce özgürlüğü etkilenir.

Ancak yine tarih, baskının basanın olmadığını gösteren örneklerle ve çabalara da sahne olmuştur. Bu çabada en büyük pay, baskıncıdan da en büyük "pay"ı alan demokrasi güçlerine; aydınlara işçilere ve gençliğe düşmüştür.

Türkiye'de geçen altı yıllık süre içerisinde, demokrasiden yana olan tüm güçler ilkin demokrasi mücadelesindeki yerlerini gözden geçirmek zorunluluğuyla karşı karşıya kalmışlardır. Bu zorunluluk özellikle gençliğin yerinin belirlenmesi anlamında oldukça önemlidir. Çünkü, tüm dünyada olduğu gibi Türkiye'de de demokrasi mücadelesinde gençliğin tutumu ve yeri konusunda farklı görüşler vardır. İçinde yaşadığımız günlerde ise bu yaklaşım birbirinden çok uzak noktalara savrulan bir çeşitliliktedir. Bir yan-

NETAŞ'ın Ümraniye'deki merkezi ve fabrikasında grev sürerken, aynı saatte Ankara'daki montaj çalışmaları da grev nedeniyle duruyor, İzmir'deki satış bürosunda da grev başlıyordu

Netaş'ta Grev Çadırı

da iktidar gençliğin toplumsal yaşama katılımını yasalarla engelleyip beyinleri depolitizasyon karanlığında körelmeye çalışırken, diğer yanda gençliğe demokrasi mücadelesinin öncülüğü yüklenmeye çalışılmaktadır.

Bu noktada yapılması gereken, demokrasi mücadelesinin tarih içinde değerlendirilmesi olmalıdır. Tarih gösterdiği ise kısaca ve açıkça şudur: Feodallerin yıkılan kaleleri üzerinde burjuva sınıfının iktidarı işçi ve emekçi kitlelerin gücüyle yükselmiştir. Ancak çok geçmeden, başlangıçta ağırlı eşitlik sloganlarıyla demokrasi mücadelesinin öncüsü olan burjuvazinin bu talepleri yalnızca kendisi için "var" saydığı anlaşıldı. Çünkü artık eşitlik, özgürlük gibi sloganlar burjuvazinin iktidarıyla çelişkili istemlerdi. İşte bu andan başlayarak demokrasi mücadelesinin öncülüğünü işçi sınıfı aldı.

İşçi sınıfının sömürden kurtulma mücadelesinin uzun yolu içinde, demokrasi mücadelesi önemli bir mesafeyi oluşturmaktadır. Bu mesafenin aşılması geniş bir demokratik muhalefet tabanını gerektirmektedir. Demokratik muhalefetin en dinamik güçlerinden biri de gençliktir. İşte bu dinamizm, gençliği demokrasi mücadelesinin çok önemli bir unsuru haline getirmektedir. Peki bu önem, gençliğe demokrasi mücadelesinin öncülüğünün verilmesi şeklinde mi biçimlenmelidir? Bu soruyu kısaca yanıtlamaya çalışalım:

Gençlik bir toplumsal sınıf değildir. Toplumdaki her sınıf ve tabakanın kendi gençliği vardır. Gençliğin ezici çoğunluğunu işçi, köylü ve öğrenci gençlik oluşturmaktadır. İşçi ve köylü gençliğin, işçi sınıfı ve emekçi köylülerle birlikte demokrasi mücadelesinin içinde olması doğaldır. Öğrenci gençlerin de çoğunluğunu emekçi kökenliler oluşturmaktadır. Ayrıca yine öğrenci gençliğin çoğunluğu geleceğin

Mustafa Okan

emekçileridir. Bu nedenle öğrenci gençliğinde çıkarları, demokrasi mücadelesinde işçi sınıfının yanında yer almasını gerektirmektedir. Öğrenci gençlik bir sınıf olmadığı için demokrasi mücadelesinde ona öncülük işlevi yüklenemez. Ve öğrenci gençliğin demokrasi mücadelesindeki başarısı yalnız ve yalnız işçi sınıfının yanında yer almasına bağlıdır.

Geçtiğimiz Kasım ayı demokrasi güçlerinin iki büyük eylemin sahnesi oldu. Bunlardan biri, öğrenci dernekleri temsilcilerinin 6 Kasım'da Ankara'da sona eren yürüyüşleriydi. Diğeri de, NETAŞ'ta başlayan grevdi.

Öğrenci dernekleri temsilcileri altında 13 binin üzerinde öğrencinin imzası bulunan dilekçeyi TBMM Başkanlığı'na 6 Kasım'da iletiler. Bu dilekçe öğrencilerin "özzerk, demokratik üniversite" istemlerinin önemli bir adımını oluşturan YÖK'nun 44. maddesine ilişkin değişiklik önergesini içeriyordu.

Öğrenci gençlik demokratik örgütlenmesinin önündeki engelleri bir bir kaldırırken, işçi sınıfı da önemli adımlar atmıştı. İşçi sınıfının onyıllar süren mücadeleyle elde ettiği haklar '80 sonrasında öylesine geri noktalara götürülmüştü ki, bunları tekrar - hem de daha ileri noktalarda - kazanmak çok çetin bir mücadeleyi gerektiriyordu. Sendika seçme ve kurma özgürlüğünden, grev ve toplu sözleşme haklarına kadar uzanan olağanüstü yasalar, bilinçli ve kararlı bir mücadele perspektifini zorunlu kılıyordu. Yöneticileri yargı önüne çıkarılmış, kayıma teslim edilmiş DİSK bir yanda, 12 Eylül iktidarına bakan vermiş TÜRK-İŞ bir yanda; işçi sınıfının çabaları hiç durmadan sürdü. Bu çabaların en önemli özelliklerinden biri, ilerici sendikal hareketin yokedilemeye-

ceğinin gösterilmiş olmasıdır. Bir diğer önemli yanı da TÜRK-İŞ'i işlevsizleştirme politikalarının büyük ölçüde başarısızlığa uğratılması olmuştur. TÜRK-İŞ'in İzmir ve Eskişehir mitinglerinden yükselen ses budur.

Geçen Kasım ayının 18'inde Bağımsız OTOMOBİL-İŞ Sendikası'nı NETAŞ'ta başlattığı grev bu sürecin doruğudur. 2650 işçinin katılımıyla başlayan grev 12 Eylül sonrasının en büyük grevi olma özelliğini taşımaktadır. Grevin uygulayıcısı Bağımsız Otomobil-İş Sendikası'na 60 bine yakın işçi üye. Otomobil-İş Sendikası, 12 Eylül 1963 günü İstanbul'da kuruldu. 1980'den sonra kapatılan Maden-İş Sendikası üyelerinin toplu katılımlarıyla üye sayısı hızla artan Otomobil-İş'in faaliyet gösterdiği metal işkolu, işverenlerin de en çok sendikalaşmayı gerçekleştirdikleri işkolu. Başbakan Özal'ın da bir zamanlar genel başkanlığını yaptığı MESS'te örgütlenen işverenler, bugün 100.200 işçi çalıştırıyor. Bir başka deyişle metal işkolunda çalışan sendikal işçilerin yüzde 32'si MESS üyesi işyerlerinde çalışıyor. Bu işkolundaki işçilerin Otomobil-İş çatısı altında toplanmaya başlamaları MESS üyesi işverenleri harekete geçirdi. Bu hareketlenme sonucu Otomobil-İş üyesi işçilerden 3000'e yakını işten atıldı. Bu engellemeleri Bakanlığın engellemeleri izledi. Otomobil-İş tüm engellemeler sonucu verilmeyen yetki belgelerinin yüzde 70'ini yargı kararıyla aldı.

Böylesine zorlu bir süreci başarıyla geçiren Otomobil-İş Sendikası'nın Netaş'ta gerçekleştirdiği grevin önemi yalnızca katılım sayısı ile sınırlı değil. Sendikanın Genel Başkanı İlhan Dalkılıç, "Hak almanın tek yolu olarak grev kaldı. İsteklerimiz benimsenene kadar grev sürecek" sözleriyle, greve gerçek anlamını veren düşüncenin altını çiziyordu.

Netaş'ta işçiler uzun sürecek bir mücadeleye hazır olduklarını, kararlı olduklarını gösterdiler. Yeni yasalarla ellerinden alınmaya çalışılan kutlama sevinçlerini sendika merkezlerindeki sazlı-sözlü coşkuları ile yaşattılar. Grevin başladığı andan itibaren değişik işkollarındaki işçilerin kutlama ve dayanışma ziyaretleri ile bu coşku daha da büyüdü.

Gençlik de, işçi sınıfı da yaşanan sorunların antidemokrasiden kaynaklandığını bilmektedirler. O halde çözümün demokrasi için çaba gösterilmesine bağlı olduğu açıktır. Demokrasi mücadelesinin, demokrasiden yana olan tüm güçlerin ortak çabaları ile başarıya ulaşacağı gerçeği bir kez daha doğrulanmıştır.

TÜRK-İŞ'İN DÜNÜ BUGÜNÜ VE YARINI

Yıldırım Koç

Türk-İş'in 14. Genel Kurulu Ara-
lık ayı sonlarında yapılacak.
Bu genel kurul kamuoyunda
oldukça büyük bir ilgi uyandır-
dı. Tartışmalar aylar öncesinden baş-
ladı ve genel kurul yaklaştıkça daha da
canlanıyor. Türkiye işçi sınıfının gelişen
gücü ve toplumsal yaşamda artan öne-
mi, Türk-İş Genel Kuruluna verilen
önemde bir ölçüde ortaya çıkıyor.

Genel Kurul öncesi Türk-İş'in dünü-
nü ve bugününü ele almakta, eldeki
verileri ışığında geleceğe ilişkin beklen-
tileri değerlendirmekte yarar var.

Türk-İş'i Nasıl Ele Almalı?

Türk-İş hakkında bir kitap mı yaz-
mak daha zor, yoksa Yarın'ın bir say-
fasını dolduracak bir yazı mı?" diye
sorulsa, hiç kuşkunuz olmasın, bir say-
falık yazı daha zor. Hayat ve özellikle
de toplumsal hareketler ve örgütlen-
meler o denli karmaşıktır ki, o karma-
şıklığın bir kitapta sergilenmesi
mümkünken, kısa bir yazıda ikinci ö-
nemdeki özellikleri soyutlamak çok zor
bir iştir.

Türk-İş'i inceleyen birçok kişinin
yaptığı bir değerlendirme var. Deniyor
ki, "Türk-İş yönetimine işçi sınıfının çı-
karları doğrultusunda davranmayan in-
sanlar hakimdir. Bu nedenle Türk-İş
gereken tavırlar ve davranışlar içine
girmemektedir."

Kanımca bu yargı doğru değil.
Türk-İş'in ve bağlı sendikaların yö-
neticileri mevcut durumun nedeni de-
ğil sonucudur. Sendikaların veya en
genelinde toplumsal hareketlerin ön-
derlerinin kişilikleri ve yetenekleri mut-
laka birçok gelişimi olumlu ya da
olumsuz etkiler, ama belirleyici olan bu
insanların kişilikleri değildir.

Türk-İş üst yönetimi ve bağlı sendi-
kaların yönetimleri, işçi sınıfının bugün-
kü gücünün, örgütsüzlüğünün, yete-
rinde deneyim sahibi olamamasının
v.b. sonucudur. Sendika-ıçi demokra-
sinin yetersizliği ise olumsuzlukları ar-
tırmıştır. Bugün bizlere umut veren
gelişmelerin kaynağını ise, geçmişte
Türk-İş ve bağlı sendikaların birçokun-
da olumsuz gelişmelere yol açan et-
menlerin olumlu gelişmeye yol açacak
biçimde değişmiş olması oluşturmak-
tadır. Son yıllarda Türkiye işçi sınıfının
ulaştığı nicel ve nitel düzey, Türk-İş'teki
değişikliklerin ana nedeni olacaktır.
Hiçbir sendika yöneticisi bu toplumsal
gelişmenin önünde uzun dönemde du-
ramaz. Kısa süreli direnişler ise daha
büyük tepkilere yol açar.

Türk-İş'i anlamaya çalışmak, Türk-
İş'te bazı yöneticileri suçlamaktan da-
ha zordur, ama dünyayı değiştirmek ni-
yetinde olanlar için çok daha yararlıdır.

Türk-İş'in Bazı Özellikleri
Türk-İş dıştan görüldüğü gibi büt-
tünlülükli bir yapı değildir. Heterojen bir
yapısı vardır. Bir tarafta ambleminde
kurt resimli Türk-Metal'i, diğer tarafta
12 Eylül sonrasında kapatılan ve faa-
liyeti durdurulan Yol-İş'i, Petrol-İş'i gö-
rebilirsiniz.

Türk-İş Kesinlikle merkezîyetçi bir
örgüt değildir. Türk-İş yöneticilerinin
bağlı sendikalar üzerinde gücü ve et-
kinliği son derece sınırlıdır. Türk-İş'in
ortak eylemler planlamasında yeterin-
ce başarılı olamamasının en önemli ne-
deni belki bu özelliğidir. Diğer bir
deyişle, Türk-İş gerçekte bir merkez-
den yönetilen bir konfederasyondan
çok, herkesin kendi başının çaresine
bakmaya çalıştığı bir üst örgüt niteliğin-
dedir. Türk-İş'in zayıflığı ve çaresizliği

büyük ölçüde buradan kaynaklanmak-
tadır. Türk-İş'in tavrı ve davranışları
eleştirilecekse, yalnızca yönetim kuru-
lundaki beş kişiyi eleştirmek, bu ne-
denle, haksızlık olur. Türk-İş'in
eleştirilecek özelliklerinin sorumlusu,
yönetim kurulunun beş üyesinin yanı
sıra bütün sendikaların da yönetici-
leridir.

Türk-İş'in en önemli özelliklerinden
biri devlete bağımlılığıdır. Türk-İş bir-
çok dönemde bir devlet organı gibi ha-
reket etmiştir. Türk-İş üst yönetiminin
yanı sıra, bağlı sendikaların çoğu için
de bu yargı geçerlidir. Türk-İş'in ve
bağlı sendikaların çoğunun hükümet-
lerle ilişkisinde de, üye kitlesinin gücün-
ü harekete geçirmek ve ona
dayanmaktan çok, başka hesaplar rol
oynamıştır.

Türk-İş'in A.B.D. devleti ile ilişkile-
ri de sendikacılık hareketine zarar ver-
miştir. A.B.D. hakim sınıfları, Türkiye
işçi sınıfının sendikal alandaki örgüt-
lenmelerini kendi denetimleri altında
tutmak için Türk-İş ve bağlı sendikala-
rın çoğunun yönetimleri ile yakın bağ-
lar kurmuşlardır. Bu bağlar bazı
yıllarda doğrudan kurulmuştur, bazı yıl-
larda da Amerikan Sendikalar Fede-
rasyonu (AFL-CIO) kullanılmıştır.
Bugün paravan bir yarı-devlet kurulu-
şu olan Asya Amerika Hür Çalışma
Enstitüsü (AAFLI) bu görevi yerine ge-
tirmektedir.

Bu yapı, işleyiş ve iç-dış etkiler so-
nucunda Türk-İş'in ve bağlı sendika-
ların büyük bir bölümünün yönetimleri
işçi sınıfının çıkarları doğrultusunda bir
tavrı ve davranış içinde olmamışlardır.
Ancak, özellikle 1980 sonrasında po-
lirik, ekonomik ve toplumsal alanda
meydana gelen gelişmeler, Türk-İş ve
bağlı sendikalarda olumlu doğrultuda
değişiklikleri gündeme getirmektedir.
Bu ve benzer özellikler ele alınma-
dan Türk-İş'in yapısı ve dinamikleri
kavranamaz ve değerlendirilemez.

DiSK'i Türk-İş'ten ayıran en önem-
li özellikler de bu noktalarda ortaya çı-
kıyordu. DiSK oldukça homojen ve
merkezîyetçi bir yapıya sahipti. Devlet-
ten ve A.B.D. hakim sınıflarından ise
tümüyle bağımsızdı. DiSK'in
1967-1975, 1975-1977, 1977-1980 dö-
nemleri, yönetimlerinin yapısı, tavrı ve
davranışları açısından ayrılabilir, ama
bu belirtilen özellikler 1967-1980 dö-
neminin tümünde hakim durumdadır.

Türk-İş'in Doğuşu ve Gelişimi

Türkiye'de sendikacılık hareketi on-
dokuzuncu yüzyılın sonlarına kadar
uzanmaktadır. Osmanlı İmparatorlu-
ğu'nda endüstrinin zayıflığı ve birçok
başka etkene bağlı olarak, Cumhuriyet
dönemine işçi sınıfının güçlü bir örgüt-
lenme mirası devrolmadı.

Cumhuriyetin ilk yıllarında yaşanan
görelî bir özgürlüğün ardından 1925 yıl-
ında işçi sınıfının sendikal örgütlenme-
sine darbe indirildi. 1938 yılına kadar
sendika kurmanın önünde tüzel bir en-
gel olmamasına karşın, Cumhuriyet
Halk Partisi sendikaları kurdurtmadı.

Aksina, kendi denetimi altında,
CHP'nin yan örgütü niteliğinde işçi
dernekleri ve devlet sendikaları örgüt-
lenmeye çalıştı.

1938 yılında kabul edilen Cemiyet-
ler Kanunu ile de "sınıf esasına daya-
lı cemiyet kurmak" yasaklandı. Bu
yasak 1946 yılında kaldırılncaya kadar,
sendikalar kurulamadı.

1946-1952 döneminde Türkiye'nin
dört bir yanında yöresel sendikalar ve
meslek sendikaları kuruldu. Bu sendi-
kalar o yıllarda il düzeyinde (il birlikle-
ri olarak) ve ülke çapında (millî tip sen-
dikalar veya federasyonlar olarak) ör-
gütlendiler. Türk-İş, çok karmaşık et-
kilerin sonucunda, bu il birlikleri ve
federasyonlar tarafından 1952 yılında
kuruldu.

1952-1960 döneminde sendikaların
grev hakkı yoktu. Hükümetler sendika-
ları kendi denetimleri altına almak için
büyük çabalar gösterdiler. Bunda iste-
dikleri ölçüde başarılı olamayınca da,
işçi sınıfının sendikalara olan güveni-
ni azaltmak amacıyla çeşitli girişimle-
rde bulundular. İşçilerin bazı ekonomik
hakları yasalarla verildi ve aynı zaman-
da sendikalar üzerinde yoğun bir baskı
uygulandı. 1954-1960 döneminde
Türk-İş ve bağlı sendikalar büyük sıkın-
tılar yaşadılar.

1961 Anayasası sendikal hak ve öz-
gürlüklerin sınırlarını genişletti. Grev
hakkının tanınmasıyla birlikte, toplu iş
sözleşmeleri birbiri ardına bağitlanma-
ya başladı. Sendikaların üye sayısı da
arttı. Türk-İş 1960-1966 döneminde
toplumsal ve politik yaşamda oldukça
saygın bir yere sahipti.

1966 genel kurulu Türk-İş'te bir dö-
nüm noktası oluşturur. Türk-İş'te bir yol
ayrımı oldu. Sendika içi demokrasiye
tahammül edemeyenler, o günkü Tür-
kiye İşçi Partisi yanlısı olan sendikala-
rı ve sendikacıları yönelimden dışladılar.
Türk-İş yönetiminin, gelişen sınıf
mücadelesi koşullarında hakim sınıfla-
rın yanında açıkça yer alan tavrı 1967
yılında DiSK'i doğuran süreci başlat-
tı. 1967-1970 döneminde sendikacılık
hareketi olağanüstü biçimde yoğunlaş-
tı. Türk-İş üst yönetimi, DiSK'in kapa-
tılmasını sağlamak için Demirel
Hükümetiyle işbirliği yaptı. 1970 yılın-
da gündeme getirilen bir yasa ile Sen-
dikalar Yasası değiştirildi. 15-16
Haziran olayları bu değişikliğe tepki
olarak ortaya çıktı. Türk-İş, DiSK'i yok
etmeyi amaçlayan bu yasa tasarısını
destekledi.

DiSK'in 1967-1970 dönemindeki
mücadelesi Türk-İş içindeki bazı sen-
dikalarda tepkilere yol açtı. Türk-İş için-
de kendisini sosyal demokrat sendika-
lar biçiminde isimlendiren bir hareket
başladı. 1971 yılında önce 4 sendika,
daha sonra da 12 sendikaların yöneti-
cileri Türk-İş üst yönetimini ve uygula-
dıkları politikaları eleştirdiler. 1973
yılında yapılan genel kurulda da o gün-
kü yönetim karşısında açık bir tavır al-
dılar. Ancak yönetime gelemediler.

1973 genel kurulundaki açık tavrı ve
yenilgiden sonra Türk-İş içindeki
önemli iki sendika (Genel-İş ve Oleyis)
Türk-İş'ten ayrıldı ve DiSK'e geçti. Bu
geçişin DiSK ve Türk-İş üzerinde
önemli etkileri oldu. Türk-İş içinde güç-
ler dengesi demokratlar aleyhine
döndü.

1980 ve Sonrasında Türk-İş

Türk-İş ve bağlı sendikaların çoğunun
yöneticileri 24 Ocak kararlarına karşı
acı bir tavır almadılar. Bir kısmı bu ka-
rarları destekledi bile. Bu istikrar prog-
ramının siyasal alanda tamamlayıcısı
olan 12 Eylül askeri müdahalesi ise
Türk-İş üst yönetimi tarafından hararet-
le desteklendi ve Türk-İş Genel Sek-
reteri Sadık Şide, yeni oluşturulan
Hükümette Sosyal Güvenlik Bakanı
olarak görev aldı. Türk-İş'in ve bağlı
sendikaların yöneticilerinin büyük bir
bölümü, 12 Eylül yönetiminin 12 Mart
yönetimi gibi davranacağına, DiSK'i,
Hak-İş'i ve MİSK'i kapatıktan sonra,
herşeyi Türk-İş'e teslim edeceğine ina-
nıyordu. Bu inanç 1982 Anayasası tar-
tışmaya açılncaya kadar sürdü. İşin
ciddiyeti 1982 Anayasası ve 1983 yıl-
ında 2821 sayılı Sendikalar Yasası ile
2822 sayılı Toplu İş Sözleşmesi, Grev
ve Lokavt Yasası gündeme geldiğinde
ortaya çıktı. Ancak iş işten geçmişti.

Türk-İş'in ve bağlı sendikaların bir-
çoğunun yöneticileri 1980-1986 dö-
neminde demokrat bir sendikacı tavrı
göstermediler. sendikacı olarak işçilere
karşı sorumluluklarını yerine getirme-
diler. Sendikal hak ve özgürlükler gas-
pedilirken gerçek ücretler
düşürülürken, işsizlik artırılırken, v.b.
tepkisiz kaldılar.

Türk-İş'in Geleceği

Toplumsal yaşamda iki-üç yıllık sü-
reler kısa sayılır. Bu nedenle, Türk-İş'e
ilişkin değerlendirmeler 1986 Aralık ge-
nel kurulu ile sınırlı kalmamalı. 1989'u,
1992'yi gözönüne almalıdır.

Türk-İş ve bağlı sendikaların yö-
netimleri, mevcut durumun nedeni değil,
sonucudur. Artık dipten güçlü bir dal-
ga gelmektedir. Bu dalganın önünde
durmaya kalkışmanın başarılı olması
düşünülemez.

Bugün Türk-İş ve bağlı sendikalar-
da işçi sınıfının çıkarları doğrultusun-
da gözle görülebilen veya hissedilen
birçok olumlu gelişme vardır. Bu ge-
lişmelerin bir bölümü bugün yönetim-
lere yansımaktadır, bir bölümü
gelecekle yansımaktadır. Bu yansıma
sürecini hızlandırmak için Türk-İş'in
devletten ve hükümetlerden bağımsız-
lığının sağlanması, A.B.D. hakim sınıf-
larının ve onların paravan örgütü Asya
Amerika Hür Çalışma Enstitüsü'nün
(AAFLI) denetim ve güdümünden kur-
tarılması ve sendika içi demokrasinin
sağlanması öncelikli gereklidir.

Aceleci olmadan umutlu olmalıyız.

“...K...esik da-
marların
kıtasıdır
Latin
Amerika. Keşfedildiği günden beri bu-
rada herşey, önce Avrupa, sonra da
Kuzey Amerika sermayesine dönüş-
müş ve o uzaktaki iktidar merkezle-
rinde öylece birikmiştir, öylece
birikmektedir. ...”

“Latin Amerika” dendiğinde, akla
yazar Eduardo Galeano’nun bu söz-
leri geliyor ister istemez.

Gerçekten de, sömürgelere susamış
Rönesans Avrupalılarının Okyanus’a
açılmalarından bu yana geçen yüzyıl-
lar boyu, yer yüzünün, alabildiğine
sömürülen, yoksullaştırılan bir parçası
olarak kalmış Latin Amerika; tüm do-
ğal ve insansal kaynakları son kerte-
sine değin kullanılmış, tüketilmiş
başkalarınca. Adı, niteliği değişik ol-
makla birlikte, yüzyıllar öncesinden
hiç de farklı olmayan, ama çok daha
gelişmiş ve karmaşık bir sömürü dü-
zeni egemen Latin Amerika’da bugün
de.

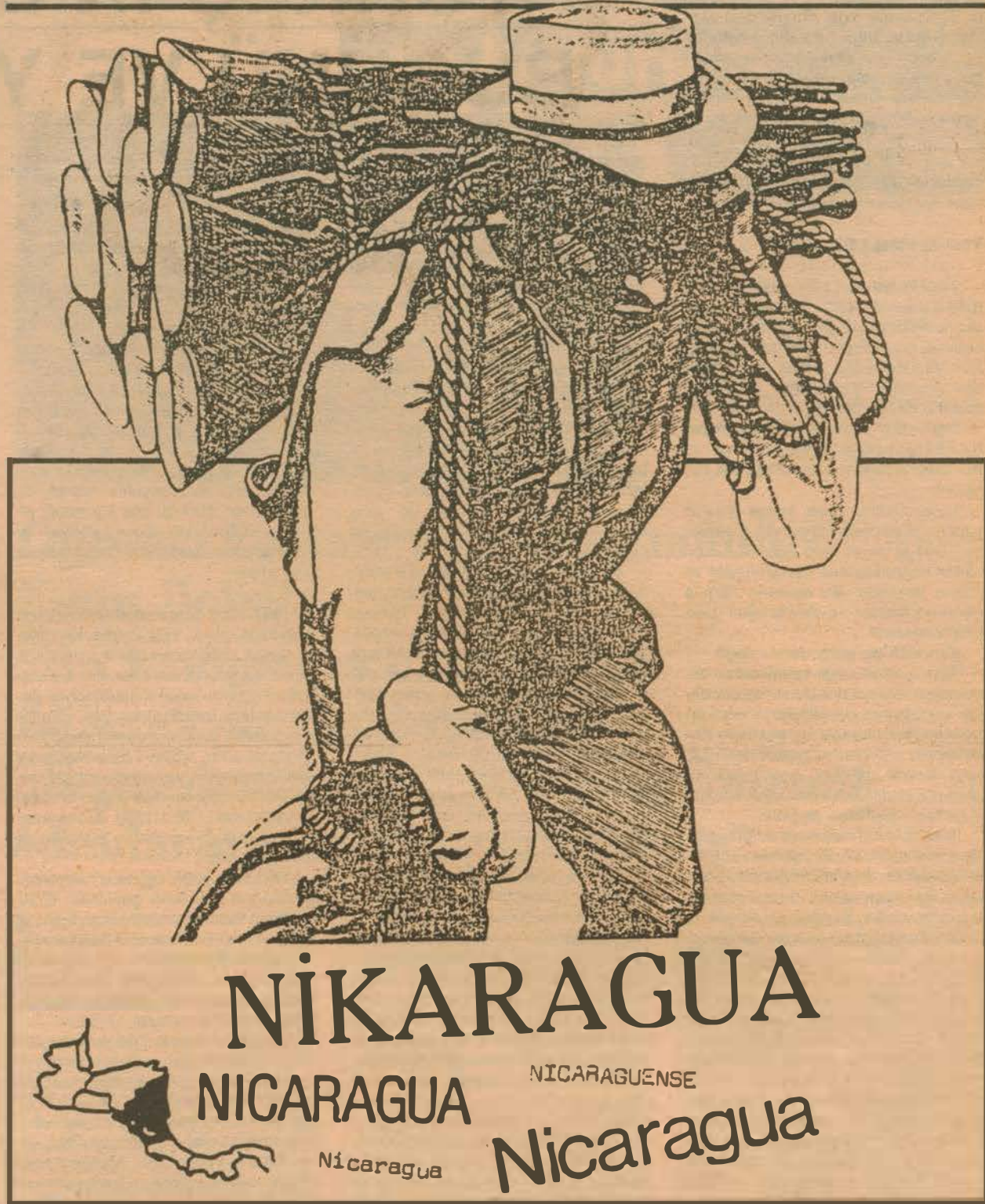
Latin Amerika ülkelerinin hemen
hepsi, 19. yüzyılın ilk yarısında Por-
tekiz ve İspanya’nın egemenliğinden
kurtularak, bağımsız olmayı başardıl-
lar. Ancak, günümüzdeki anlamıyla,
“sömürgecilğe karşı verilen bir kur-
tuluş savaşı” sonunda kazanılmış bir
bağımsızlık değildi bu; İspanyol ve
Portekizli sömürgecilerin, bu sömürü-
ye ortak olmak isteyen anavatanları-
na başkaldırıp onlardan ayrılarak,
sömürüyü kendi başlarına sürdürme-
leriydi yalnızca. Ne ki, böylesine zen-
gin kaynakların “tam anlamıyla”
değerlendirilebilmesinin yerli sömür-
gerlerin harcı olmadığı kanısında
olanlar da vardı. Nitekim, bir süre
sonra emperyalizm de karıştı işin içi-
ne ve içerdeki egemen güçlerin sömür-
rüsüne dış sömürü de eklendi böylece.

Evet, yüzyıllar geçti aradan ve tüm
bu süre boyunca, her geçen gün biraz
daha arttı Latin Amerika’dan koparı-
lanlar. Öylesine iç içe geçmiş bir sö-
mürü yumağının ortasına düşürüldü
ki Latin Amerika, kıtanın az gelişmiş-
liğinin tarihinde yaşanan herşey, ev-
rensel kapitalizmin gelişiminin
tarihine bağımlı birer olguydu bir
bakıma.

Latin Amerika, Batılılar için bu-
gün o eski “harikalar diyarı” değil
belki de, ama hâlâ onların hizmetin-
de; tükenmez bir hammadde kaynağı
onlar için.

Latin Amerika insanının yüzyıllar
boyu yaşamından söküp atamadığı bi-
rer gerçek tüm bunlar. Ama, onun ya-
şamına bir anlam veren ve her geçen
gün biraz daha umutlandıran başka
gerçekler de var. Direniyor artık La-
tin Amerika insanı; ülkesinin, insanı-
nın göz göre göre sömürülmesine
başkaldırıyor ve İspanyol efendileri-
nin kazandığı “bağımsızlık”tan son-
ra, gerçek bağımsızlığını elde
edebilmek, özgür ve mutlu yaşayabil-
mek için savaşım veriyor: Latin Ame-
rika insanının, 20. yüzyılın ilk

Bir Uyanışın Öyküsü

yarısında Emiliano Zapata ve Pan-
cho Villa ile birlikte “Toprak ve
Özgürlük” diyerek ayaklanmasından
bu yana yaşanan ve sekteye uğratılan
tüm ilerici devinimlerin birikimiyle ye-
ni bir dönemin kapısı aralanmakta bu-
gün ve ezilip, bastırılmış ya da ihanetle
uğratılmış tüm evrimlerin deneyimi,
yeni girişimlerde belirgenleşip, can-
lanmakta!

Zapata ve Villa’nın başlattığı öz-
gürlük savaşımında, onlardan sonra
yaşanan en önemli olay, kuşkusuz,
Küba Devrimi’dir. Latin Amerika’nın
“İlk özgür toprağın.” müjdecisi olan
bu devrim, kıta tarihinin tekdüze ve
ölümcül akışını da değiştirdi. Nitekim,
başarıya ulaşan Küba deneyiminden

sonra başka ülkeler de değişik yön-
temler ve araçlarla dönüşüm deneyi-
ni başlattılar. Bu dönüşüm sürecinin
son on yılda kaydettiği en önemli ba-
şarı da, hiç kuşkusuz, Sandinist Ulus-
sal Kurtuluş Cephesi’nin önderliğinde,
1979 Temmuz’unda gerçekleştiren
Nikaragua Devrimi’dir.

MUZ CENNETİ’NDE DEVRİM

Nikaragua’da yaşanan ve 1979
Temmuz’uyla doruğuna ulaşan dev-
rim sürecini anlayabilmek için, bu kü-
çük Orta Amerika ülkesinin tarihini
incelemek gerekir önce. Daha 1979’a
gelinceye değin, Sam Amca için gü-
neşli bir muz bahçesinden ibaret olan
bu ülkede, ona karşın, böyle bir dev-

rim nasıl gerçekleştirilebildi; nedir onu
başarıya ulaştıran?

Bu konuda “görüş bildiren” kimi
burjuva ideologları, Sandinistler’in
Nikaragua’daki başarılarını yalnızca
“taktiklere” bağlayarak, herhangi
bir politik gücün de, benzer taktikle-
ri kullanarak aynı başarıya ulaşmış
olabileceğini öne sürüyorlar. Ne var
ki, Sandinist Devrim’in başarısını kü-
çümseyerek, yalnızca “taktiğe” indir-
gerken, bu “taktiklerin” neden başka
siyasal güçler tarafından başarıya
ulaştırılamadığı sorusunu da yanıtız
bırakıyorlar. Gerçekten de, ülkede ya-
şanan tarihsel gelişimin doğru bir de-
ğerlendirmesi yapıp, devrim
sürecinin hangi koşullarda, nasıl iler-

İçlediği incelenirse, söz konusu görüşün, nesnellikten ne denli uzak olduğu anlaşılır.

19. yy'ın ilk yarısından başlayarak, ABD'nin yayılması sırasında göze çarpan en önemli olgulardan biri, o tarihlerde bağımsızlıklarını kazanmaya başlayan Latin Amerika'daki-eski İspanyol sömürgelerinin, politik bağımsızlıklarını korumakla birlikte, özellikle ekonomik açıdan ABD'nin yoğun baskısı altına girmeleri ve ona bağımlı duruma gelmeleri'di. Orta Amerika kıtağında, önemli bir coğrafyasal konuma sahip olan küçük İspanyol sömürgesi Nikaragua için de durum pek farklı olmadı: Toplumsal gelişimi, baskıcı bir sömürgecilik ortamında biçimlenen Nikaragua, bağımsızlığını 1821'de kazandı. Nikaragua, 1838'de Orta Amerika Federasyonu'ndan ayrıldıktan sonra, önce sömürgeci bir Amerikalı işadamlarının diktatörlüğüne girdi, sonra da ABD'ye tam bir bağımlılığın kucağına düştü. Ülkeyi iki yıl egemenliğinde tutan Amerikalı işadamları Cornelius Vanderbilt, Nikaragua Gölü'nde ve ülkedeki elverişli su yollarında yapılacak taşımacılığın ne denli kârlı bir iş olduğunu 1852 yılında keşfetmiş ve bu işin kaymağını bir süre tek başına yemişti. Bu su yolu taşımacılığı, öylesine kârlı bir girişimdi ki, Vanderbilt'a ortak olup, ülkeye çöreklenmek isteyenler çoğalmakta gecikmedi. Öyle ki, Vanderbilt -yine kendisi gibi Amerikan yurttaşı olan William Walker'a ticaretini savunabilmek için, küçük bir yerel savaş başlatmak zorunda bile kalmıştı. Ama, sonunda ülkedeki su yolu taşımacılığına da, ülkenin yönetimine de çöreklenen William Walker oldu. Walker'ın çevresine topladığı bir düzine silahlı adama güvenerek, kendini devlet başkanı ilan etmesinden sonra (bu arada Nikaragua uyuğuna geçmeyi de unutmamıştı) yaptığı ilk iş, resmi dilin İngilizce olması ve köleliğin yeniden yasallaştırılmasıydı. O yıllarda, İngiltere ve ABD arasındaki egemenlik çatışması, özellikle Orta Amerika ve Karaiip bölgesinde yoğunlaşmış ve buralardaki bağımsızlık hareketleri gelişmeye başlamıştı. Walker da bu egemenlik savaşına tek başına katılıp, bir şeyler koparmak isteyince, komşu ülke Honduras'ın üçü bir köyünde, karşısına dikilen idam mangasının kurşunlarından kurtulamadı.

Nikaragua'nın toplumsal yapısı, büyük oranda sömürgeci dönemin izlerini taşıyordu bu sıralarda; sömürgecilerin yerini bütümlük toprak sahipleri ve yerli egemenler almıştı. Ülkenin bundan sonraki gelişimini belirleyecek olan iki ana öge, egemen güçler arasındaki savaşım ve ABD'nin etkileri olacaktır.

ZELAYA ve EKONOMİK GELİŞMELER

Liberal başkan Jose Santos Zelaya, 1893'den sonra Nikaragua'da belirli bir istikrarı sağlayabilen tek kişi oldu. Onun zamanında ülkede gerçekleşen değişimler, sonraki gelişme açısından oldukça önemlidir.

Zelaya döneminde, özellikle kahve ve muz üretimine devlet desteği sağlanarak, Nikaragua'nın uluslararası piyasaya girmesi sağlandı. Bu durum, tek ya da az sayıda üründe uzmanlaşan ulusal ekonomilerin tümü gibi, Nikaragua'nın da uluslararası piyasaya bağımlılığı sonucunu doğurdu. Bu dönemde ülkedeki güçlü bir kahve ve tarım oligarşisi oluştu. Ne var ki, bir süre sonra liberal başkan Zelaya, ABD'nin dediklerini yapmamakla kalmayıp, ülkedeki Kuzey Amerika tekellerini kapatma ve doğal kaynakların yabancılarca sömürülmesini engelleme kararı alarak, ABD çıkarlarına karşı ülkedeki tarım oligarşisinin çıkarlarını korumaya kalkışınca, 1909'da Amerika desteğindeki tutucular tarafından devrildi. Tutucuların iktidarı döneminde Nikaragua, politik ve ekonomik bakımdan tam anlamıyla bir ABD uydusu oldu ve ülkenin denetim gücü kesin olarak ABD sermayesinin elinde toplandı. Bu arada, ülkede çıkan karışıklıkları bastırmak için "hükümetin çağrısıyla" gelen Amerikan askerlerinin, ülkeden geri çekilmeleri ancak otuz yıl sonra gerçekleşecekti. ABD, bu uzun işgal döneminde ülkede iki sürekli deniz üssüne sahip oldu ve bir kanalın yapım hakkını elde etti. Tüm bunlar için ödediği bedel ise yalnızca birkaç asker ve üç milyon dolardı. Söz konusu kanal, ABD için çok önemliydi. Çünkü, Nikaragua bulunduğu coğrafyasal konum, ayrıca elverişli su yolları ve gölü ile Pasifik-Atlantik geçişin en kestirme yoluyla.

SANDİNO ve ARDINDAN GELENLER

1924 yılında yapılan seçimlerde, Liberal Parti başarılı olmuş, ancak yine bir Amerikan plânıyla düşürülmekten kurtulamamışlardı. Bunu, 1926-27 İç Savaş izledi. Savaşın 1927'deki Espino Negro Anlaşması'yla sona ermesinden sonra, silahlar bırakıldı ve liberal general Moncada başkan oldu. Silahlarını bırakmayan tek kişi kalmıştı ülkede; Nikaragua'da tek bir Amerikan askeri kalmayınca dek savaşacağını söyleyen Augusto Cesar Sandino'ydu bu kişi. Dediklerini de yaptı nitekim; 1934'te Amerikan askerlerini ülkeyi terketme-

lerine değin silahlı savaşımını sürdürdü. Silahını bıraktıktan sonra da, Segovia dağlarında köy kooperatifleri örgütlemeye yöneldi. Sandino, düşüncesi ve eylemiyle Nikaragua halkını bilinçlendirmesinden kendi çıkarları için tedirgin olan işbirlikçi yönetim tarafından Şubat 1934'te pusuya düşürülerek öldürüldü; kurduğu kooperatifler yerle bir edildi. Bu arada Nikaragua, Philadelphia'nın arka semtlerinde yetişmiş bir "karanlık işler erbabının", Anastasio Garcia Somoza'nın ellerine bırakılıyordu.

ABD'ye bağlılığı konusunda en ul'ak bir kuşku duyulmuyan Somoza'nın (halk arasındaki adı Tocha'ydu, ama en çok kullanılan sıfatı Yankee idi) "tarihsel yükselişini" ve küçük bir kahve plantasyonundan başlayarak, ülke topraklarının yarısını ele geçirip, beşyüz milyon doları aşan bir servete sahip olabildiğini, ABD'nin, ülkede kendisine karşı gelen anti-emperyalist hareketi bastırmak amacıyla kurduğunu Ulusal Muhafızlar içindeki etkinliğine ve onların (yani ABD'nin) desteğine borçluydu. Amerikan müdahalecileri ve onların kuklası Somoza diktatörlüğü, Nikaragua'nın dünyayla olan bağlarını neredeyse kopararak, ülkenin geri kalmışlığını pekiştirdi. Ancak, Nikaragua halkı otuzlu yıllarda Amerikan işgal güçlerini bozguna

uğratan Augusto Cesar Sandino'yu ve onun düşüncelerini her zaman anımsıyordu.

Sandino, ideolojisi ve sınıfsal içeriği bakımından bir burjuva partisi olan Liberal Parti'dendi. Ateşli bir yurtsever olan bu gerilla lideri, zamanla bu partiden koparak, tüm düşünce ve eylemlerine öylesine köktenci bir dönüşüm kazandırmıştı ki, bunlar, tümüyle marksist kuramla uyum içinde olmasalar da, devrimci stratejinin pek çok ögesini içeriyordu. Yeni sömürgeci müdahaleye karşı çıktığı ve Ame-

rikan emperyalizmine karşı bir savaşım verdiği için, Sandino'nun bıraktıkları günümüzde de geçerliliğini korumaktadır. Sandino, ulusal bağımsızlığın demokratik halk iktidarıyla yakından ilgili olduğunu kavramıştı. Şöyle diyordu bir konuşmasında: "...Yalnızca köylüler ve işçiler bizleri sonuna dek izleyeceklerdir."

Sandino'nun toplumsal düşünceleri de oldukça etkileyiciydi. Yabancı müdahaleciliğine karşı özverili savaşımın, ülke içinde dönüşümlere yolaçmadığı sürece anlamsız olacağını biliyordu. Nikaragua'nın kapitalist olmayan yoldan gelişiminin temelini, toprağın ortak mülkiyetiyle her bireyin çalışmasının toplumsal özünde görüyordu. Koşullar, Sandino'nun politik parlaklığını sınırlandırmayıp, doğru askersel-stratejik çizgisini, devrimci

sürecin sürekliliğini sağlayacak politik bir stratejiyle eşleme şansı bırakmamasına karşın, onun örgütlediği askersel-politik hareket, tarihsel gelişimde önemli bir rol oynadı ve Sandino'nun ölümünden sonra, küller altında için için tüten bir ateş gibi uzun yıllar kendini göstermeden gelişerek, gerekli an geldiğinde ortaya çıkmıştı. 1961'de Sandinist Ulusal Kurtuluş Cephesi'nin oluşturulmasına değin, Sandino'nun eylemi ve düşünceleri, genç kuşağın, harçkecin geleceğine güvenle bakmalarında esin kaynağı oldu.

Ellili yılların sonuyla birlikte Küba Devrimi, tüm Latin Amerika ülkelerinin kurtuluşunun işareti olmuş ve gelişen bu yeni koşullarda, Carlos Fonseca, Nikaragua'daki devrimci toplumsal tabakanın, politik ve askersel öncü örgütünü kurmaya başlamıştı. Sandinist Ulusal Kurtuluş Cephesi (FSLN) üyesi Huberto Ortega'nın da dediği gibi, Carlos Fonseca, ideolojik, politik, törel, yargısal ve felsefesal bir kuruluşun öncülüğünü yapmıştı. FSLN kurucularının ideolojik çalışması, ağırlıkla ve öncelikle, egemen sınıfların iktidarı çaresiz ve vahşi bir dinci göstermeden bırakmayacakları düşüncesini kanıtlamakla. Somoza'nın Ulusal Muhafızlar eliyle giriştiği saldırılar bunu somutlamakta gecikmedi nitekim. Nikaragua'daki kurtuluş sürecinin, büyük bir olasılıkla sivil savaşa dönüşeceğini gören Sandinist Cephesi, varlığının ilk günlerinden be-

ri, "silahlı savaşımın belirsiz bir süre ertelenmesi ve kitlelere 'olgunlaşma' şansının tanınması" yolundaki oportunist sava karşı çıkmıştı. Cephe, silahlı savaşımın diğer kitle eylemleriyle birleştirilmesi gerektiğini somut bir biçimde ortaya koyuyordu. Fonseca, halka yaptığı çağrıda barışçıl yöntemlerin kullanılabileceğini, ancak silahların da elden bırakılmaması gerektiğini belirtiyordu önemle. "Deneyimimiz göstermektedir ki..." diyordu, "Nikaragua'daki devrimci sürecin itici gücü, kentlerdeki ve köylerdeki silahlı devrimci halktır!"

1970-75 yılları arasındaki dönem, bu anlamda öğreticidir. Bu dönemde, Sandinist Ulusal Kurtuluş cephesi (FSLN), kitleleri değişik yöntemlerle harekete geçirmiş, kırsal bölgelerde ve kent merkezlerinde gizli eylemlerin sağlam temelini güvenmişti. Kitlelerle silahlı öncü gerillalar arasındaki ilişki, aşama aşama değişiklikler gösteriyor, dağlardaki gerilla eylemleri, biçim olarak askersel olsa da, içerik olarak politik bir nitelik taşıyordu. Sandinist hareketin uygulamadaki deneyimi, kitlelerin ve silahlı savaşımın devrim sürecindeki rolünün ve ağırlığının, basit bir biçimle önceden belirlenemeyeceğini, ancak somut durumlara bağlı olarak biçimleneceğini ortaya koymaktadır. Özetle, Nikaragua'da yaşanan devrimci sürecin ilk aşamalarında canalcı stratejik öneme sahip olan silahlı savaşımın öncülüğü, daha sonraları özellikle de zaferden önceki son birkaç yılda, üstlendiği ana görevi kitlelere devretti.

Carlos Fonseca'nın gösterdiği bu hedef, bugün büyük ölçüde gerçekleştirildiği Nikaragua'da: Sandino'yu izleyenler, yeni bir Nikaragua kurmaya başladılar. Sendikalarda örgütlenen işçilerin, işgücünün verimini artırma, ekonomiyi sağlamlaştırma ve hepsinden önce toplumsal devrim sürecini pekiştirme çabasına etkin katılımları sağlanmakta, toprak reformu ve kooperatifleşme yoluyla tarımsal üretim ve bundan üreticilerin aldığı pay artırılmaktadır. Geri kalmış, harap olmuş ülkede devrimci dönüşümler harekete geçirilmekte, dört kuşak için başlatılan okuma-yazma seferberliği sürdürülerek cehalet silinmekte onca yıldır "dolar kültürünün" kısırcakından kurtulamayan halkın geleneklerini derleyen yeni bir kültür yaratılmaktadır; çocuk ölümleri, salgın hastalıklar gerilemekte, yeni okullar, hastaneler, üretim işletmeleri açılmaktadır; Somozacı uçakların yok ettiği kentler yeniden yapılmakta, her şeyden önemlisi, insan haklarını güvence altına alan ve yeni toplumsal dönüşümleri hedef eden yeni yönetim yapısı kurulmaktadır.

Küçümsenecek şey değil tüm bu yapılanlar; değil, çünkü Nikaragua Devrimi'nin zafere ulaşmasından büyük öfke duyan ABD, Somoza'nın devrilmesi ve halk iktidarının kurulmasının hemen ardından başlattığı saldırılarını, her geçen gün biraz daha artırarak,

"ilan edilmemiş bir savaş" sürdürüyor. Nikaragua, 1979 Temmuz'undan beri ABD tarafından yürütülen diplomatik ve ekonomik baskıların, sonu gelmez provokasyonların hedefi olmakta. ABD, kendi uzmanlarınca eğitilen, Somoza artığı işgal çetelerinden oluşan "özgürlük savaşçıları" aracılığıyla doğrudan saldırıyor Nikaragua'ya ve bunu yaparken Nikaragua'ya komşu devletlerin topraklarını birer köprü olarak kullanıyor. Hedefi açıktır ABD'nin: Diktatörlüğü yeniden oluşturmak. Bu gibi durumlarda kullandığı genel taktiği uyarınca da, saldırısını örtmek amacıyla, bir propaganda kampanyasına girişmiş ve Nikaragua'nın ABD'yi tehdit ettiğini ileri sürmeye başlamıştır. Kendi ülkesinde toplumsal gereksinimlerin karşılanması için ayrılan pay, her yıl biraz daha düşerken, Nikaragua Devrimi'nin çökertmek amacıyla kullandığı Conrralara 100 milyon dolarlık yardım paketi ayrılmayı ihmal etmeyen Reagan, Orta Amerika'da bu tür demokratik dönüşümlere izin veremeyeceğini açıkça ilan etmektedir.

Genç Nikaragua Devrimi'nin büyük bir tehlikeyle kuşatıldığı doğrudur, ancak yurtseverler, işgalcilerle kiralık adamlarını defetmekte kararlıdır. Uluslararası dayanışmaya güvenen Nikaragua halkının, pek çok kuşağın uğruna kanlarını akıttığı bir hakkı, tartışmasız kendi yazgılarının efendisi olma hakkını yüksek tutacaklarına ve devrimin temel amacı olan yeni toplumsal dönüşümlere erişeceklerine kuşku yoktur.

Bu çerçevede gelişen Sandinist Ulusal Kurtuluş Hareketi'nin, özellikle 70'li yılların ikinci yarısına doğru bir ivme kazanması, yönetimin giriştiği karşı saldırıların artmasıyla birlikte, burjuva-gerici kliginin çözümlerine koşut olarak gerçekleşti. Başta Somoza ailesi olmak üzere, büyük toprak sahipleriyle ve ülkedeki Amerikan tekelileriyle çıkarları uyuşmayan küçük

mülkiyet sahibi burjuvazi katmanları, gerçekleştirilme sürecinde anti-emperyalist, anti-feodal demokratik devrim karşısındaki tavırlarını da -görel olarak- değiştirmeye başlamışlardı artık. Kuşku yok ki, Omar Cabezas'ın "öncü gücün efsanevi yenilmezliği" dediği şey olmadan, diktatörlüğün karşı silahlı savaşım sürecinde bir parti kurulmasına zaman olmadığına inanmakla birlikte, Sandinist Ulusal Kurtuluş Cephesi (FSLN), devrimci girişiminde yüksek düzeyde bir verim elde etmişti. Sandinist Cephesi için, kuruluşunun ilk yıllarında her şeyden önemli olan varlığını halka duyurabilmek ve halkın moral direnişini pekiştirmekti. Gerillalarla hükümet güçleri arasındaki Pancasan Savaşı (1967), devrimciler açısından yenilgiye sonuçlanmış olmasına karşın, Cephe'nin ülke çapındaki etkisinin yayılması için bir hareket noktası olmuştu. Bunu, devrimci sürecin yeni aşamaları izledi. Ancak, Nikaragua'nın politik ve ekonomik geri kalmışlığı, burjuvaziden bağımsız muhalefet örgütlerinin bulunmaması nedeniyle, öncü güç FSLN, toplumsal bileşiminin niteliğini gözden uzak tutmak durumunda kalıyordu. Nitekim, Fonseca daha 1969'da, diktatörlüğü reddeden tüm Nikaragualıların Sandinist Cephesi'ne katılmaları gerektiğini söylüyor ve bunun, işçi sınıfıyla köylülüğün temsilcilerinin, Sandinist Ulusal Kurtuluş Cephesi'nde ana görevi üstlenmelerine engel olmayacağına inanıyordu. Sandinistler, halka diktatörlüğün yalnızca Somoza demek olmadığını, ancak emperyalist ve oligarşik iktidar olduğunu, önemli olan noktanın, toplumsal sistemde köktenci dönüşümler getirebilmek olduğunu tekrar tekrar anlatıyorlardı.

1977'de, silahlı öncülerin birkaç yenilgisinden ve liderlerinin pek çoğunu yitirmesinden sonra, burjuva muhalefet, FSLN'yi, Somoza ile barış üstüne bir diyalog başlatmaya çağırıldığında, Cephe, demokratik güçler arasındaki birliğin ve muhalif güçlerin demokratik diyalogunun tarihsel bakımdan gerekli olmasına karşın, demokratikleşme yolundaki ilk ve en önemli adımın, diktatörü devirmek ve rejimin temellerini yoketmek olduğunu ilan ediyordu. Yirmi yıl süren kesintisiz savaşımında yoğunlaşan kitle bilinci ve Sandinist Cephe etkinliği, burjuvaziye etkinliğinden yoksun bırakıyor ve 1979 Temmuz'unda devrimin zaferini müjdeleyen halk hareketinin yükselmesini sağlıyordu. Ancak, FSLN, kurucusu Fonseca'nın temel düşüncesini hiç unutmuyordu: "Silahlı ayaklanma, ille de devrim ya da toplumsal değişim anlamına gelmez. Bu nedenle bizler, Nikaragua halkının ayaklanmasını köktenci toplumsal dönüşümlere bağlı derin devrimci içerikle kuşatmalıyız"

- 1- *Uygur Türkleri*, Server Tanilli, Sev Yayınları İstanbul
- 2- *Latin Amerika'nın Kestik Demetleri*, Eduardo Galeano (Çev: A. Tokatlı-Rosa Alan Yayıncılık)
- 3- *Nikaragua Sandinist Devrimi*, (Çev: Emre Öner Nisan 1986, İstanbul, Yazın Yayıncılık)
- 4- *Sandinistlerin Kızları*, Margaret Randall, (Çev: Mehmet Yurtçu 2. Basım Aralık 1985 İstanbul Metis Yayınları)
- 5- *Nikaragua-Bir Kıvılcık mı?*, Ümit Kıvanç (Kasım 1979 İstanbul Birlik Yayıncılık)
- 6- *Newly Free Countries in the Modern World*, (Çev: Sevgül Uludağ)
- 7- *Solidarite-Konkret*
- 8- *Nikaragua: Köller ve Fırtınalar*, (Çin Der-gisi Temmuz 1985 sayı 1 Nergis Algün)

Silahlı Pas Evi Yas Tutar

-Susanna'ya-

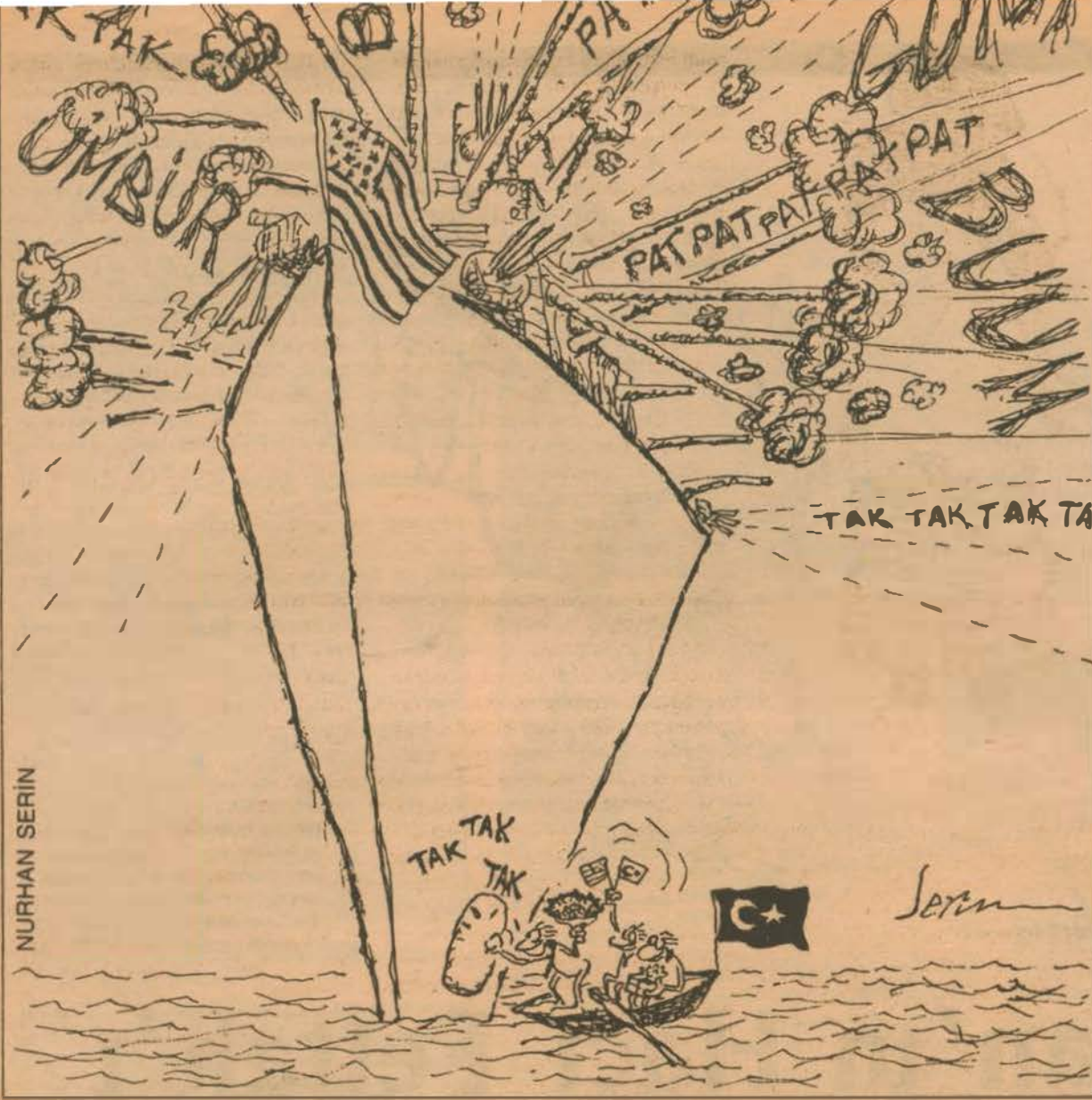
Hangi derin kuyulardan konuşuyorsun
Böyle ezberine alabilecek misin zamanı
Buz dağları erir mi böyle
Söyle

Verdiğin adresler sana getirmiyor beni
Sabırsız bir hançer gibi
Dönük duruyorsun kendine

Kırları unutan yüzündeki çiçek
Oynaştığını görüyor da otların ağaçların
Yelin soluğuna uzatamıyor boynunu

Gökyüzündeki gölgede bir yıldız
Güneşin kovasına daldırıp elini
Yıkayamıyor yüzündeki lekeleri
Adsız sokaklara çıkıyor
Paylaşılmamış coşkuların
İçinde sakladığın eşkiya
Yaşamına gömmez mi kendini orada
Silahlı pas evi yas tutmaz mı
Buz dağları erir mi böyle
Söyle

A. Tekin

“Hoşgeldin Missouri...”

Yılmaz Uslu

KIRK YILDA BİRKAÇ İSTEK

5 Nisan 1946 sabahının ilk saatleri İstanbul telaş içinde. “Geliyor, geliyor” diye bağırarak alaburustan çocukların çığlıkları yeri göğü tutuyordu. Çocukların biraz da okulu kırmaktan gelen sevinci gelecek olanın merakıyla kamçılanıyordu. İnsanlar akın akın Dolmabahçe, Galatasaray sirtlarından sabunlu sularla temizlenmiş rıhtımlara doğru akıyorlardı. Ünlü Abanoz sokağında İstanbul’un telaşına kapılıp, genelev patronları kapı baca her yeri badana ettiriyorlar, sermaye kızlar Beyoğlu sinemalarındaki yıldızlar gibi süsleniyorlar, film diyaloglarından kullandıkları İngilizce sözcüklerle müşterilerine hazırlanıyorlardı. İşportacılar, simitçiler, kos helvacılar, boyacı çocuklar, cepçiler rıhtımda protokolda yerlerini almışlar, bekliyorlardı. Dolmabahçe’den, Taksim’e,

Eminönü’ne gidecek deniz piyadeleri için ücretsiz taşıma yapacak tramvaylar görev başında. Kız Kulesi, Kabataş, Üsküdar camilerinin minarelerine “Hoşgeldiniz mahyaları asılmıştı. Çocukların demir at çığlıkları kalabalığın heyecanını artırdı. Japonların teslimiyle anlaşmalarını imzaladıkları gemi, Missouri İstanbul’a geliyordu. Kısaca bir şenlik havası egemendi ortalığa. Oysa Missouri’nin güvertesinde ABD’de ölen Türk elçisi Münif Ertegün’ün tabutu vardı. Diğer yanda Amerikalıların kafasında “derin dostlukların” başlangıcı vardı.

Missouri, Türkiye ve ABD arasında ikili anlaşmalar, Marshall planı, askeri üstler, Türkiye’nin NATO’ya girişinin ön habercisiydi. Cumhurbaşkanı İsmet İnönü, “Siz buraya gelince kuzeyimizde kara bulutlar dağılıyor” diyerek Missouri’nin anlamını

belirtiyordu. Türk ve Amerikan yetkilileri protokol gereğince görüşmeler yaparken, deniz piyadeleri Abanoz sokağının konukseverliğine doğru koşuyorlardı. İstanbul halkı da Missouri’yi görmek için gemiye koşuyor, balolara katılıyor ve yıllar süren dedikodular için malzeme sağlıyordu. Arnavutköy kız koleji ve Robert koleji kızları İngilizcelerini ilerletiyorlardı. Deniz piyadelerinin keyfine diyecek yoktu. İlginç bir konukseverlikle karşılaşmışlardı ve bunun tadını çıkarıyorlardı.

Göz açıp kapanıncaya dek zaman geçmiş Missouri, kara bulutları dağıtarak demir almış ve gitmişti. Ama getiren ruh kalmıştı. Sonra başka Amerikalı askerler geldiler. Türk mahkemelerinde yargılanamıyorlardı. 1950’li yılların sonlarına doğru yaşanan birkaç olay belleklerde kalmıştı,

Nöbet değişimine giden Türk askerlerine sarhoş bir Amerikalı binbaşı çarpmıştı. Amerikalı binbaşı bu kazadan dolayı bozulan moralini düzeltmek için Yunanistan’a gönderilmişti. Yine o günlerde, kasalı motosikletleri ile geçen ikisi asteğmen üç Türk vatandaşına bir Amerikalı çarpmış, ikisinin ölümüne birinin ömür boyu sakat kalmasına neden olmuştu. Derken Türk askerleri Kore’yi tanımışlardı.

Kırk yıllık bir aradan sonra 11 Kasım 1986 sabahı Missouri yine Dolmabahçe önüne demirliyordu. Ama şimdi Missouri kendisini yenilemişti. 48 tane Cruise füzesi, ileri bilgisayar teknolojisi ile donatılmıştı. Missouri’de bu kez Richard Perle vardı. SEİA anlaşması için bir paket getirmişti. Yardım, Türkiye’nin ihtiyaçlarını gözönünde tutularak yüksek düzeyde gerçekleştirilecek, hibe bölümünün mümkün olduğunca artırılmasına çalışılacak, askeri faizleri en düşük düzeyde tutulacaktı. SEİA anlaşması imzalanırsa bunlar gerçekleşecekti.

Missouri boğazdan ayrılırken, şapkaları ile ünlü Rogers Atatürk hava alanına iniyordu. Rogers’in gelişini gazetelerden izleyelim. “NATO Müttefik Kuvvetler Başkomutanı Orgeneral Bernard Rogers NATO 32’nci Genel Kurul toplantısı için geliyordu. Uçağın inişinden sonra kendisini karşılamak üzere protokol yerlerini alan 3’üncü Kolordu Komutanı Tümgeneral Turgut Toprak, Hava Harp Akademisi Komutanı Tümgeneral İlhan Kılıç, Hava Harp Okulu Komutanı Tümgeneral Mustafa Türker uçaktan Rogers ve eşinin inmesini beklerken önce bavullar, daha sonra elbise askıları inmeye başladı.” (...) “Aradan 20 dakika geçmesine rağmen Rogers hâlâ uçağın kapısında görünmedi. Artık herkes ‘Tamam kendisi çıkıyor’ dedi, bu kez de Rogers’in katlanmış pardüsesi ve üzerine konmuş melon şapkası bir gorilin elinde uçağın kapısında belirdi.” (...) “30 dakika boyunca bekleyen generaller protokoldeki sıralarını bırakarak uçağın önünden ayrıldılar ve şeref salonuna dönerek Rogers’i protesto ettiler.” (Günaydın, Engin Büyükcavcı)

Ülkemize Missouri ve benzeri savaş gemilerinin, Rogers gibi dost kuvvetlerin Başkomutanlarının, dışişleri görevlilerinin, Paul Henze “gibilerinin” ziyaretleri Türkiye’nin dış politikasında hemen doğrudan değişimlerin göstergesi olmamakla birlikte, yeni dayatmacı istek ve uygulamaların ip uçlarını vermektedir. Ortadoğu’da her geçen saniye hızlanan değişimler ve gelişmeler olurken, Ortadoğu’ya yönelik yeni müttefikler arayışları gündemdedir. “ABD’nin İran’a silah sevkinde Türkiye’nin rolü ne olmuştur?” gibi soruların sorulduğu şu günlerde, bu ve benzeri ziyaretler sonrası artık hükümetimiz çekinmeden giderek zorlamacı olan isteklere, uygulamalara evet yanıtını verebilmektedir. Bütün bu arayışların ne derece barış amaçladığı kuşku yokken, barışın bölgede mutlak egemenliği kuracağından kuşku duymuyoruz.

İslamiyetin teslimiyet olduğuna inanılır. İnsanın bu teslimiyeti tanrıyadır. Yüzerce yıl sonra uhrevî ve dünyevi işlere kafa yoran bir başka Muhammet teslimiyetin içerik ve kapsamını derinleştirmiştir. Muhammet Ziya-ül Hak çağcıl gelişmelere göre teslimiyeti manevi olandan maddi olana dönüştürmüştür. Muhammet Ziya'nın özgün nitelikleri ve icraatı bize Hacı Fettah'ı anımsatır. Hacı Fettah, Halide Edip'in Vurun Kahpeye'sindeki kuvvalara karşı olanların tipidir. Keyfi ve çıkarı bozulmadıkça halkın başka bir ulusca ezilmesine, sömürülmesine al-dırılmaz.

Muhammet Ziya yakınlarında Kabbe'yi tavafta cümle şeytanları taşlamıştır. Hacı Fettah'tan hiçbir eksikliği yoktur ve teslimiyet konusunda dünyevi seçeneklerin tadına varmıştır. İkinci Hacı Ziya'yı dünyevi seçeneklerini olgunlaştırırken aramızdan gerekmektedir. 1924 yılında Pencap'ta doğan Hacı Ziya, İngiliz egemenliğini tanıyacaktı. İngilizlerin, ülkesine egemen olduklarının ayırında mıdır? Hacı Ziya belki ayırında değildir ama ülkede Hintlilerden, müslümanlardan, sihlerden özlüce bir halklar, mozağının, bu ülke bizimdir kavgası vardır. Birlerce insan yaşamını bu uğurda yitirmiştir. Hacı'yı bu yıllarda İkinci Dünya Savaşında, İngiliz ordusu subayları arasında görürüz. İngilizlerin ulusları birbirine kırdırmaktaki ustalığı bilinir. Birinci Dünya savaşında, ta Avusturalya'dan insanlar getirip Çanakkale bo-

tarifesi gibi günlenmiştir. Hacı gelir, anayasamızı, Danışma Meclisimizi', seçim sistemimizi, Yök'ümtüzü inceler. YÖK'ümüz, Hacı Muhammet Ziya-ül Hak'a 'fahri felsefe doktoru' ünvanını verir. Hacı dünyevi ve uhrevî uğraşları sonunda Filozof olarak ödüllendirilmiştir. Hacı ülkemize gelmişken Eyüp Sultan Hazretlerini de ziyaret edip dualar eder.

Hemen demokrasi için çalışmaya başlar. "İslam bizim dinimiz, ekonomimiz, hükümet sistemimizdir" der. Devletimizin islami temellere oturmasını onayınıza sunuyorum. Bunu kabul ederek beni de Cumhurbaşkanlığına seçme rızası göstereceğinizi biliyorum der. Tüm Pakistan hep bir ağızdan evet diye bağırır. Hacı'nın Pakistan halkına bir sürprizi daha vardır. Genel seçimleri yapacağını açıklar. Çağdaş dünyanın tellalları TV'ler yayına başlar. Dini bütün müslümanlar seçime katılabileceklerdir. Yalnız, sarhoşlar, zina yapanlar, kaçakçılar, at hırsızları ve bir de daha önce siyasal partilerde yer almış devlet muhalifleri seçime katılamayacaklardır. Hacı Ziya, seçimleri yapıp Meclis-i Şura'sını kurdurur. Meclis, salla başını, ver onayını biçimde Cumhurbaşkanı ile uyumla çalışır.

Hacı'nın, gül yağı, tütüsü, kafur kokan demokrasisi: ekimlerin bol olması-na, ülke dışında çalışan işçilerin döviz aktarımına, Sam Amcanın silah teknoloji, para yardımına, Hacı Fettahların iktidar olduğu müslüman ülkelerle kur-

Pakistan'ın Hacı Fettah'ı

gazını aşmaları da buna bir örnektir. Kitlese katliamların bile Hint yarımadasında ki bağımsızlık ateşini söndürmeyeceğini anlayan İngiliz kurmayları bilindik yöntemi kullanırlar. Bol ve yönet. Muhannıncı Ali Cinnah, İngilizlerin olmasına takılır, müslümanları dini temelli bir devlet oluşumuna götürerek Pakistan'ı kurar. Biz dönüp İkinci Dünya savaşında ne yapar diye Hacı'yı arasak, 1955 yılında kurmay subay yetiştiren bir askeri okulda görürüz onu. 1959 yılında Sam Amca bu yetenekli subaya kurmay kurslarını açar. Dilin kemiyi yoktur denmiş, Hacı Ziya içinde bir söylenti yayılır. Ziya kursa katılmak için uçakla Amerika'ya gitmek zorundadır. İlk kez uçağa binmektedir. Rüya gibi bir hostes, yolcuların rahatı için ahu gibi dört bir yana sekmektedir. Her yolcu için kullanıyoruz efem der. Hacı bir cikletlere, bir hostese bakar anladım der. Jelahterini yırtar ve cikletleri kulağına sokar. İnsanoğlu söylentiye sever, ne ki Sam Amca aradığı askeri bulmanın mutluluğu içinde Hacı Ziya'yı bir kez daha kurmay kursuna çağırır. Asyanın güneyi mezhepsel, dinsel, ulusal ve sınıfsal çatışmalar içindedir. Barut fıçısının fitili bir türlü sönmemektedir. 1971 yılında fıçı bir kez daha patlar, Hindistan ile Pakistan arasındaki savaştan Bengaldeş devleti doğar.

Savaş sonrasının öfkeli dinginliğinde Hacı Ziya, askeri kariyerinde yavaş

yavaş yükselmektedir. Pakistan'da arada bir yapılan seçimlerde iktidara sosyal demokrat Zülfikar Ali Butto gelir. Cadı kazanı da o anda kaynamaya başlar. İşleri güçleri bir kenara bırakıp herkes devletin koküne konan dinamiti aramaya başlar. Devlet ha yıkıldı hayı-kılacaktır, toplum kargaşadadır. Hacı'yı o zaman genelkurmay başkanı olarak görürüz.

1970'li yıllarda özellikle Latin Amerika'da başlayan Freidman baharı ile bir inaniş yeşerir. Genelkurmay başkanları beklenen çağdaş mesihlerdir. Başlarının üzerinde haleler vardır. Devleti yıkılmaktan toplumu kargaşadan, ekonomik denetimi devletten kurtaracak mucizeler kumpanyasıdır generaller.

Peki Hacı Ziya'nın hangi genelkurmay başkanından yıldızı eksiktir? Hacı Ziya'da kürsüye çıkar. Devleti yıkılmaktan, toplumu kargaşadan, kâr getirmeyen kamu kuruluşlarını devletten kurtaracağını açıklar. Söylediklerini yapması için Zülfikar Ali Butto'yu asması gerekecektir. Butto darağacına gi-

derken, Hacı Ziya'ya bir uyarıda bulunur: "Ben bu ülkeyi mezarından da idare ederim." Hacı aldırma, beyaz atlı şhzade gibi, kâh Afgan sınırına koşar, mazlum gerillalarla namaz kılar, kâh Hint sınırına koşar Sihlerle toplumsal kargaşa üzerine söyleşiler yapar. Hacı Ziya'nın bu koşuşturmada ülkesini unuttuğunu sananlar yanılır. Pakistan'ın temiz ülke demek olduğunu bilen Hacı Ziya, şeriatın kestiği parmak operasyonuna başlar. "Demokrasi düşüncesi Pakistan halkına yabancıdır" der. "Demokrasi islam dininin değerleriyle uyumsuz" der. Pakistan'ın toplumsal ilişkilerinde demokrasiyi tanımlayacak ne varsa tümünü kaldırdım der.

Sam Amca, şeriatın kestiği parmak operasyonunu pek sever. Pakistan ordusunu giydin'r, doyurur, silahlarını yeniler. Güney Asya üzerinde harita çalışmaları yaptırır. Hacı Ziya'dan demokrasiye geçmesi rica edilir. Hacı'nın yolu hemen bizim ülkemize düşer. Bizde demokrasi takvime bağlanmış, tren

duğu ilişkilerle ekonomiyi canlandırmasına karşı küflenmiştir. Onbir muhalifet partisinin ilk ilk Pakistan'da ördüğü cephe, Benazir Butto aracılığı ile uyarılarını Hacıya yollamışlardır: "Eğer bir an önce seçim kararı alınmazsa barışçıl bir devrim hazırlayacağız, Ziya bunu bilsin." Hacı Ziya, Benazir Butto'nun kitlelerle buluşan bu uyarısına, "kadınlarla mücadele etmek centilmenliğe sığmaz" diye yanı verir. Benazir Butto'yu hemen gözaltına alır. Derken Lahor sokakları yıllar sonra öğrenci gösterilerine sahne olur. Hacı kırk yıl önce İngiliz subaylarının uyguladıkları yöntemlerle öğrencilere karşılık verir. Lahor sokaklarında öğrencilerin ölüler, duvarlarda, "Ziya-Marcos kardeşler", "Kahrolsun ABD emperyalizmi", "Yaşasın Demokratik Pakistan" sloganları kalır.

MUHAMMET ZIYA-ÜL HAK

80'Lİ YILLARDA “İNSAN MANZARALARI” SERGİSİ ÜZERİNE

Vahit Aras

“İNSAN MANZARALARI” SERGİSİ İÇİN GEREKÇELİ RAPOR

Geleneksel bir yapı kazandığı umidi veren YARIN dergisi fotoğraf sergisinin ikincisinin konusu “İnsan Manzaraları”. İnsan ve manzara kavramları kuşkusuz ülkemiz insanının her kesiminin kendi çevre ilişkileri içinde yorumlanması amaçlanarak seçilmiştir. Bu amaçla ortaya koyan güzel örneklerle rastlanıyor.

Son bir yılda fotoğraf yarışmalarında duyulan ilgisizliğin -yarışma olmadı halde- “İnsan Manzaraları”nda aşıldığı görülmüyor. Amatör fotoğrafın kendi içinde bir gelişim süreci çektiği ve kaliteli ürün koyma uğraşını sürdürdüğünü bu sergide gözlemleyebiliyoruz.

Ünlü ABD’li fotoğraf sanatçısı Edvard Steichen’in 1955 yılında düzenlediği The Family of Man (İnsanlık ailesi) adlı fotoğraf sergisinin minü bir örneği olan bu sergi insanımızı yorumlamada benzer etkileri yapıyor.

Bireysel başarılar kuşkusuz ön plana çıkıyor. Ancak “İnsan Manzaraları” tüm örnekleri ile değerlendirildiğinde kalıcı bir sergi olma işlevi yanında etkili bir bütünlük taşıyor. Sergide yer alan yapılar arasında anılarda izler bırakacak çalışma ortaya koyan İlker MACİA, Necmettin KÜLAHCI -Nevzat ÇAKIR ve Sedat TOSUNOĞLU’nun adlarını anmadan geçemeyeceğim.

Çerkes Karadağ

Dergi olarak, ikinci fotoğraf sergisi düzenlemeye karar verdikten sonra arkadaşlarla uzun uzun tartıştık. Konusu ne olacaktı? Böyle bir sergiyle neyi amaçlıyorduk? Veya amacımıza nasıl bir konu başlığı koyacaktık. Bu tartışmalar uzun süre devam etti. Fakat gördük ki bütün tartışmalar gelip 80’li yılların değişen Türkiye “İnsan Manzaraları”na dayanıyordu. Yani, “umut insanda”. Öyle bir başlık bulmalıyız ki bu umudu anlatsın. Öyle bir başlık bulmalıyız ki 80’li yılların Türkiye insanını anlatsın.

80’li yıllarda, 12 Eylülle birlikte ülkemiz olağanüstülüklerin olağanlaştığı, olağanlıkların da olağanüstüleştiği bir döneme girdi ve bu dönemi halen yaşıyor. Bu olağanlaşan olağanüstülüklerle bağlı olarak da ülkemiz “İnsan Manzaraları” değişti ve değişmeye devam ediyor. Tek tek portre olarak değişiyor, toplu olarak insan yüzleri değişiyor, yaşanılan mekanları değişiyor. Hapishanelerde yatırıyla Türkiye, hapisten çıkanlarıyla Türkiye, bunları bekleyen ana, baba, kardeş, dost ve sevgilileriyle Türkiye. Gözaltına alınanlar ve gözaltında kaybolanlarıyla Türkiye. Değişen gazeteleriyle, dergileriyle, ki-

taplarıyla Türkiye. Örgütsüz bırakılan işçisi, köylüsü, öğrencisi öğretmeni, memuruyla Türkiye. Yok edilmeye çalışılan “Baskı gruplarıyla Türkiye. Ve demokrasi mücadelesi veren, direnen insanlarıyla bir ülke.

Küçük umutlarıyla, açılılarıyla, verilen mücadeleyle, bir dönem halen yaşıyordu. Bu dönem mutlak anlatılmalıydı. Romanıyla, şiiriyle öyküsüyle, resmiyle ve fotoğrafıyla. Geçtiğimiz günlerde günlükler, anılar, belgeler, gazete/kitaplar ve mektuplar arka arkaya yayınlandı. Bunları, bu yangını işleyen diğer sanat ürünleri izlemeliydi. Bu dönem her yönüyle belgelenip, anlatılıp yarınlara aktarılmalıydı. Serginin başlığını bu amaçla “İnsan Manzaraları” koyduk. Burda şunu da belirtmem gerekiyor. Böyle çok özel bir konuyu örgütlü bir grupun çalışması ile birbirinden habersiz birçok insanın çalışması arasında mutlaka çok fark vardır. Elbette örgütlü bir grup çalışması daha da başarılı olacaktır. Serginin amaçlarına yerine getireceğine inanıyorum. Seçici Kuruldaki arkadaşlar gelen fotoğraflar ve sergilenen fotoğraflar hakkındaki gerekçeli raporlarını yazdılar. (Ülke-

mizde yapılan sergi ve yarışmalarda ilk defa gerekçeli raporlar yazılıp yayınlanıyor.) Bu sergiye, yine ülkemizde ilk defa seçici kurulun üyelerinin birer yapıtlarını da alarak bir geleneği başlatmış oluyoruz.

“İşçi Portreleri” sergisi gibi “İnsan Manzaraları” sergisi de bir çok yerde açılacak. -Ki son yıllarda ülkemizde fotoğraf sergileri galerilere hapsedilerek işlevsizleştirilmeye çalışılmaktadır. -Belki bir çok yerde açılması engellenecek. Ama, bu serginin uzun süre tanıtılacağı da bir gerçek.

Sergiyi izledikten sonra, yukarda söylemeye çalıştığımız şeyleri ne kadar başarabilmişiz ve ne kadar başaramamışız göreceksiniz. En azından sergiyi gezerken 80’li yılların “İnsan Manzaraları”nı arayacaksınız, tartışacaksınız. Bunun bile çok önemli olduğu bir dönem yaşıyoruz. Fotoğraflara bakıp kendimizi düşünmek, arkadaşları dostları, ailemizi düşünmek. Çevremizdeki insanları düşünerek yapılanmayanları bulmak. Ve romanıyla, şiirleriyle, öyküsüyle, anısı, belgesi, gazete/kitaplarıyla bu dönemin anlatılması gerektiğine olan inancımızı, beklentimizi tekrar yinelemek. İşte bu çok önemli. □

Yüzyıllar boyu insanlığın kanayan yarası olan savaşılar karşı girişilen barış hareketinin yaygınlaşmasında aydınların, özellikle de edebiyatçıların önemli rolleri olmuştur. Fransa'daki belli başlı aydın barış savaşçılarından biri de Romain Rolland'dı. Rolland'ın barış çabalarının kaynağı olan şu iki kuraldan söz edebiliriz: Doğruluk ve insan sevgisi. Dünyanın dört bir tarafından şiddet ve zulme karşı özgür ve barışçı bir dünya için savaşım veren insanlar ona dostça selamlar yolluyorlardı. Rolland'ın ünlü ülkesi olan Fransa'yı aşmış, tüm dünyayı kaplamıştı. Bu konuda Pierre Abraham Europe dergisinin Romain Rolland özel sayısında şöyle bir olayı anlatıyor:

"Üç yıl önceydi, Kuzey Vietnam'a gittiğim. (...) Kaldığım otelde bir iki arkadaşla birlikte çay içiyorduk. Bu sırada kapı açıldı. İçeri biri girdi. Yaşı belli olmayan bu adamın, ellerinin nasırından, yüzünün yanıklığından bir köylü olduğu anlaşılıyordu. (...) Adını söylediler. Nguyen Hong. Bir köylü yazarmış. Romain Rolland'ın yalnız adını, Fransız olduğunu ve barış için giriştiği eylemi bilen Nguyen Hong, bir arkadaşıyla birlikte, bütün bir gece Rolland'ı anmış. Kitaplarını okuyacağına yemin etmiş. Jean-Christophe'u eline geçirmiş. Fransızca-Vietnamca bir sözlük satın almış. Fransızca bilmediği halde her sözcük için sözlüğe bakarak, başından sonuna kadar okumuş. Hong kitabın son sayfasını da okuduktan sonra, bu kadar güzel, insana umut veren başka bir yazı okudum diye düşündüğünü söylüyordu."

Rolland, Fransa'nın küçük bir kasabasında doğdu. Ailesi Paris'e yerleştikten sonra o da, burada Arkeoloji ve Sanat Tarihi alanlarında öğrenim gördü. Yazın alanında, ilk ürünlerini dramlarla verdi. Rolland'ın tiyatro eserlerindeki kişilikler, doğruluk ve özgürlük tutkularıyla dolu olan yalnız insanlardı.

1898 ile 1902 arasında Fransız İhtilali üzerine bir dizi roman yazdı: Danton, Usun Uykusu, 14 Temmuz.

Rolland, 1900'larda kültürün eğitici ve devrimci değerine inananlarla birlikte bir "halk tiyatrosu" kurmayı düşünüyordu. Ancak, Jean-Christophe'u yazma girişimi tüm zamanını alacaktı.

On bölümlük Jean-Christophe 1904-1912 arasında yayınlandı. Rolland, bu kitaba kendinden çok şey katmıştı: anılar, düşünceler. vb. Rolland, Jean-Christophe'la sanatsal yaratıcılık serüvenini ve aynı girişimlerin birleştirdiği insanların kardeşliğini yazdı. Romanın kahramanı Avrupa'daki o zamanki yanlış uygulamalara karşı çıkıyordu. Jean-Christophe'un gir'ıştığı tüm savaşım, içindeki insan aşkının dışı vurumundan başka şeyden ileri gelmemektedir. Bu roman sade bir sanat eseri olmanın ötesinde bir tanıklıktı ve tüm insanlara yöneltilmiş bir mesaj taşıyordu.

Rolland daha sonra Beethoven, Mikelandji gibi ünlülerin yaşam öykülerini yazdı. 1913 yılında Fransız Akademisi'nin büyük edebiyat ödülünü kazandı. Özellikle Jean-Christophe'tan sonra uluslararası bir üne kavuşmuştu.

Savaş ilan edildiğinde İsviçre'deydi ve bu tarafsız ülkede kalmaya karar vermişti. Bu ona diğer Avrupa ülkelerindeki dostlarıyla yoğun bir görüş alış-verişinde bulunmasını sağlıyordu. O sıcak günlerin ortasında Rolland, soğuk kanlılığını ve yargılama gücünün netliğini koruyabilmişti. Ancak tarafsız kaldığı söylenemez. O doğruluk, adalet

ROMAIN ROLLAND

ve dostluğun savaşçısıydı. 1915'te "Boğuşmanın Üzerinden" başlığıyla bir kitap olarak yayınladı. Şimşekleri üzerine çekmekte gecikmeyen bu kitapta Rolland, doğruluğa ve adalete çağrı yapmış ve propagandanın yalanlarını reddetmişti.

1916 yılında Nobel Edebiyat ödülü alan Rolland, 1919 yılında da aydınların aralarındaki iletişimi kesmekle kalmayıp, kendilerini ayrı görüşlerin propagandalarına hizmet etmeye adanmaları ve kinin yaygınlaşmasına katılmaları, özgür düşüncüyü aşağılayıp

gözardı etmelerine karşı "Düşüncenin Bağımsızlığı Bildirgesini" yayımladı:

"Kalkın! Düşünceyi tüm bu kara uzlaşmalardan, aşağılayıcı ittifaklardan kurtaralım. Düşünce, kimsenin hizmetkârı değildir. Asıl biz, düşüncenin hizmetkârıyız (...). Varlığımızın nedeni ona sahip olmak, onun etrafında toplanmaktır. Ödevimiz, gecenin bu tutkularla dolu keşmekeşinde sabit bir noktayı ele almak, insanlara kutup yıldızını göstermektir. Biz, gururun esiri olmakla, felaketler karşısında sessiz kalmak arasında bir seçim yapmıyoruz. Bunların hepsini reddediyoruz. Tek bir Doğ-

ru'yu kutsuyoruz, özgür, sınırsız, sınırlamasız, ırkların ve kastların tüm önyargılarından sıyrılmış olan Doğru'yu. İnsanlığı tabii ki gözardı edemeyiz: Biz, onun için çalışıyoruz, yalnızca ve yalnızca İnsanlık için. Halkları tanımıyoruz. Halkı tanıyoruz-evrensel, tek, acı çeken Halkı, mücadele eden Halkı, düşen ama her zaman yeniden kalkan halkı ve kanla ıslanmış o zor yolda durmadan ilerleyen Halkı-tüm insanların oluşturduğu, hepsinin eşit bir biçimde kardeşimiz olduğu halkı. (...)

Bu metni imzalayanlar arasında: Einstein, Gorki, Hermann Hesse, Ellen Key, Selma Lagerlöf, Bertrand Russell, Rabindranath Tagore, Stefan Zweig ve Alain, Chateaubriant, Duhamel, Jules Romains de vardı.

Rolland, 20'li yılların başlarında hindu düşüncesine kapıldı. O zamanlar Avrupa'nın siyasal durumu da (İtalya'da faşizmin, Almanya'da Nasyonal Sosyalizmin tırmanışı) rol oynamıştı. Komünist Parti'ye girmede ama yaşamının son

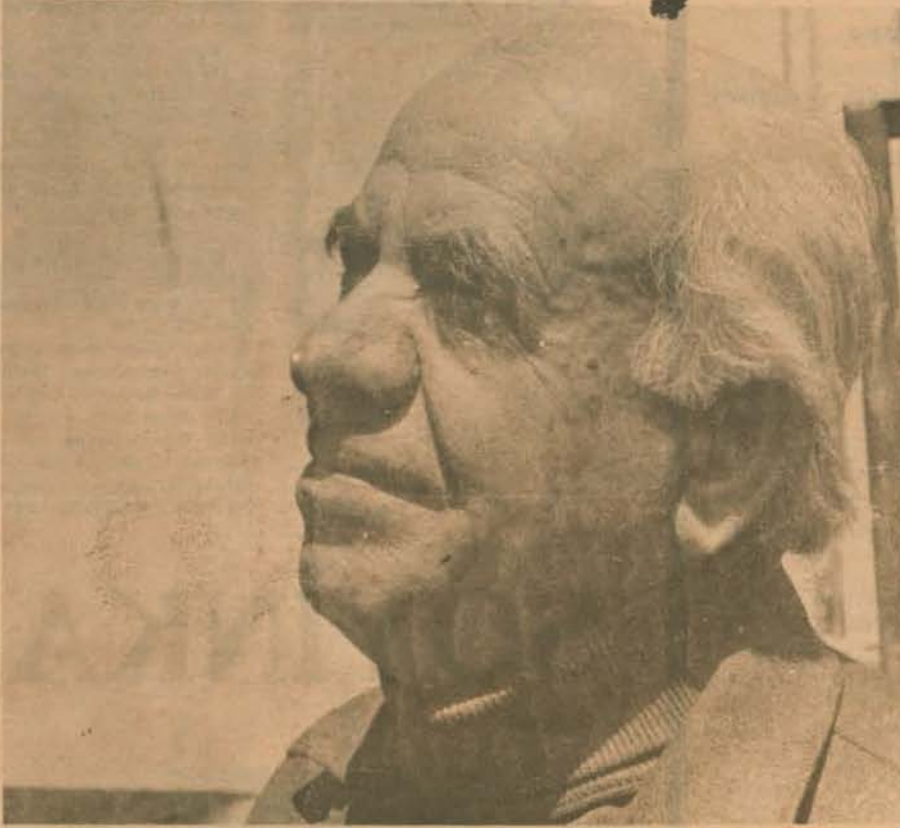
yıllarında onun en sadık savunucularından biriydi. 1933 yılında Uluslararası Anti-Faşist Komite'nin şeref başkanı oldu.

1935 yılında Gorki tarafından davet edildiği SSCB'ye gitti, orada çeşitli derneklerin etkinliklerine katıldı ve sol basında bir çok makalesi yayınlandı.

Son yıllarını gene çalışarak geçirdi, otobiyografisini yazdı. Nokiyayı Rolland'ın şu sözleriyle koyalım:

"Özlemim iyi niyetli tüm insanların birliğini sağlamak olmuştur. Böyle insanlar tüm uluslarda böyleleri vardır ve hepsin de de aynı şekilde ezilmektedirler." □

ali yüce

Sen hem cimri hem cömertsin
Benim sevgili ülkem
Çok zenginsin hem de
Ama çalışanlar acıdan ölür
Oturanlar yatanlar
Tilkiye kuyruk satanlar
"Vefat eder" çok yemekten

Sen hem somurtkan
Hen, güleç yüzlüsün
Benim güzel Türkiye'm
Çok şakacısın hem de
Karın derilerim ağrıyor
Kasıklarım çatlıyor gülmekten

Gülmeyip ne halt edeyim
Benim yorgun Türkiye'm
Tabutlar aynı tahtadan
Aynı renk bezden kefenler
Aynı toprağa gömülür
Yem olur aynı çiyana
Ölenlerle vefat edenler

Eline sağlık Tanrım
Oh oluyor ölenlere
Ama vefat edenlere yazık
Ayıbediyorsun hem de
Cennet mekânları olsun
İyi bir yer ayır bari
Şöyle ne çok sıcak
Ne de çok serin olsun

Bir ricam daha olacak
İ.üf fen unutma Tanrım
Seninkiler ışığı sevmez
Karanlığa bayılır kendileri
Üç kâğıtçılık yoksa eğer
Sömürülecek halk yoksa
Cennette sıkılır kendileri

Padişah Adayı

Milli Maşallah partisi
Padişah adayıyım ben
karnı biraz büyücek
Dişleri iriceyim
Bana oyunuzu verirseniz
Demokrasinin kabuğunu ben yeyip
İçini size vereceğim

Sayın kellerin başına
Gökten sırma saç yağacak
Sayın uyuzlara uyuz ilacı
Körlere göz sağirlara kulak
Sayın yaşlıları gençleştirip
Sayın ölüleri dirilteceğim
Beni padişah seçerseniz
Özgürlüğün kemiğini ben yeyip
Etini size vereceğim

Sayın çıplaklara
Kumaş yağdıracağım gökten
Sayın açlara pasta börek
Kızarmış kuş elleri
Derelerden bal akıtacağım
Sayın bekârlara cennetten
Bakire kızlar getirteceğim
Beni padişah seçerseniz
Mutluluğun suyunu ben içip
Kaymağını size yedireceğim

Ölenlerle Vefat Edenle

Süttün hem zehirden acı
Hem baldan tatlı yurt ana
Kimimize güldür memelerin
Dikendir kimimizin ağzına
Dilim silada gırbet
Şiirim acı kakhaha

Telefon Konuşması

Kira uygun görünüyordu, yeri ise farketmez.
Ev sahibi kadın yemin ediyor
kıtkanaat geçindiğine. Hiçbir şey kalmıyor
kendini açıklamaktan öte. 'Madam,' diye uyardım,
'gereksiz yolculuktan nefret ederim. Ben Afrikalıyım.'
Sessizlik. Endişeli soluk almanın
sessiz iletişimi. Ses yeniden geldiğinde
rujlara sarınmış, altın suyuna batırılmış
uzun bir sigara ağızlığı. Yakalanmışım aptalcasına.
'NE DENLİ KARA?' ... Yanlış duymuyordum...
'AÇIK MI YOKSA ÇOK MU KARA?' B düğmesi. A düğmesi.
Halka açık saklambaçın mide bulandıran
soluk kokusu. Kırmızı kabin. Kırmızı hap kutusu.
Kırmızı, çift tabanlı, haykıran katran.
Gerçekti! Kötü amaç gizleyen sessizlikten utanıp,
zorla üstlenilen budalalığa teslim olarak
bir açıklama istemek.
Çok da düşünceliydi önemini belirtirken:
'KARA MİSİN? YOKSA AÇIK RENKLİ Mİ?'
Açıklama geldi.
'Yani sade kahve mi, yoksa sütlü mü?'
Onun katılımı meslekiydi, kişisel olmadan vururken.
Çabucak ve dalga ayarını iyi seçerek dedim:
'Batı Afrika cinsinden,' ve biraz düşündükten sonra,
'Pasaportuma dek.' Gözünün önünde canlandırıyor olmanın
kliniksel sesizliğinden, gerçekçiliğe kaçış
aksanına yansiyordu. Telefonun öbür ucundan sertçe,
'O DA NE?' dedi, 'NE OLDUĞUNU BİLMİYORUM?'
'Esmer gibi.'
'KARA YANI, DEĞİL Mİ?' 'Pek o denli değil!
Yüz olarak esmerim madam, ama
kalan kısmımı bir görseniz.
Avuçlarımin içi, tabanlarım,
tıpkı oksijenli sarışın!
Aşınarak oldu -budalalık ama, madam-
yani oturmaktan ötürü
kığım kapkara - Bir dakika madam!'
Anlayarak kadının kapatmak üzere olduğunu,
'Madam,' diye yalvardım, 'lütfen gelip,
kendi gözlerinizle
görmek istemez misiniz?'

Sanıyorum Yağmur Başladı

Sanıyorum yağmur başladı
Öyle ki kopabilir diller köklerinden
ve ağzın çatılarını sökerek, asılabilir
bu bilginin ağırlığıyla.

Yükseldiğini gördüm
o ani bulutun küllerden. Yerleşerek
kül rengi bir halka yaptılar: içinde
dönüp duran ruhun.

Ohh, yağmalı yağmur
Bellekteki bu kapanışlar, bağlarken bizi
garip çıkmazlara, öğreterek
hüznün saflığını.

Ve nasıl çarpıyor
tutkularımızın
ışık geçiren kanatları,
kurutarak karanlık özlemlerimizi
acımasız vaftizlerde.

Yağmur kamışları
Teslim olmanın onurunu -ama boyun bükmeden-
Uzaklardan, bu, benim toprağımla senin birleşmen
Soyar eğilen kayaları.

13 Temmuz 1934'de Ibadan yakın-
larında, Abeokuta'da doğdu (Batı Ni-
jerya). 1954'de Ibadan'daki Oviele
Kolejinden ön çalışmalar yaptıktan
sonra Leeds Üniversitesi'ne girdi.
1973'de buradan doktor derecesi ile
ayrıldı. İngiltere'de altı yıl kaldığı sü-
re içinde, çeşitli kültürel çalışmalar
yanında, Londra'daki Royal Court
Theatre'da dramaturg'luk yaptı
(1958-59). 1960'da Rockefeller bursu
arak Nişerya'ya döndü ve drama
eğitimi gördü. Ibadan, Lagos ve İle-
de öğretim görevlisi olarak görev al-
dı. 1960'da "The 1960 Masks" ve
1964'de "Orisun Theatre
Company" adlı tiyatroları kurdu. Bu
tiyatrolarda, sahne koyuculuğu ve
oyunculuk yaptı.

Soyinka, Nijerya'daki Biafra içsa-

vaşı sırasında ateşkes çağrısı yaptığı
için tutuklandı (1967) ve Biafra için ça-
şusluk yaptığı gerekçeyle 22 ay ha-
pisi yatı.

Soyinka'nın tiyatro oyunları:

The Swamp Dwellers ve The Lion
and the Jewel (1963), The Trial of
Brother Jero (1963), Jero's Meta-
morphosis (1973), A Dance of The
Forests (1963), Kongi's Harvest
(1967), Mandmen and the Specia-
lists (1971), The Strong Breed
(1963), The Road (1965), Death and
the King's Horseman (1975), The
Bacchae of Euripides (1973), Ope-
ra Woyosi (1981), A Play of Giants
(1984) ve Requiem for a Futurolo-
gist (1985).

Roman ve diğer düzyazı kitapları:

The Interpreters (1965) ve Season
of Anomy (1973) romanlarını oluşlu-
rur. The Man Died: Prison Notes
(1972) ve Ake (1981) özyaşam anla-
tımlarıdır. Mythe, Literature and the
African World (1975) en önemli de-
nemeler toplamıdır.

Şiir kitapları:

Idanre and Other Poems (1967),
Poems from Prison (1969), A
Shuttle In the Crypt (1972) ve Ogun
Abimbami (1976).

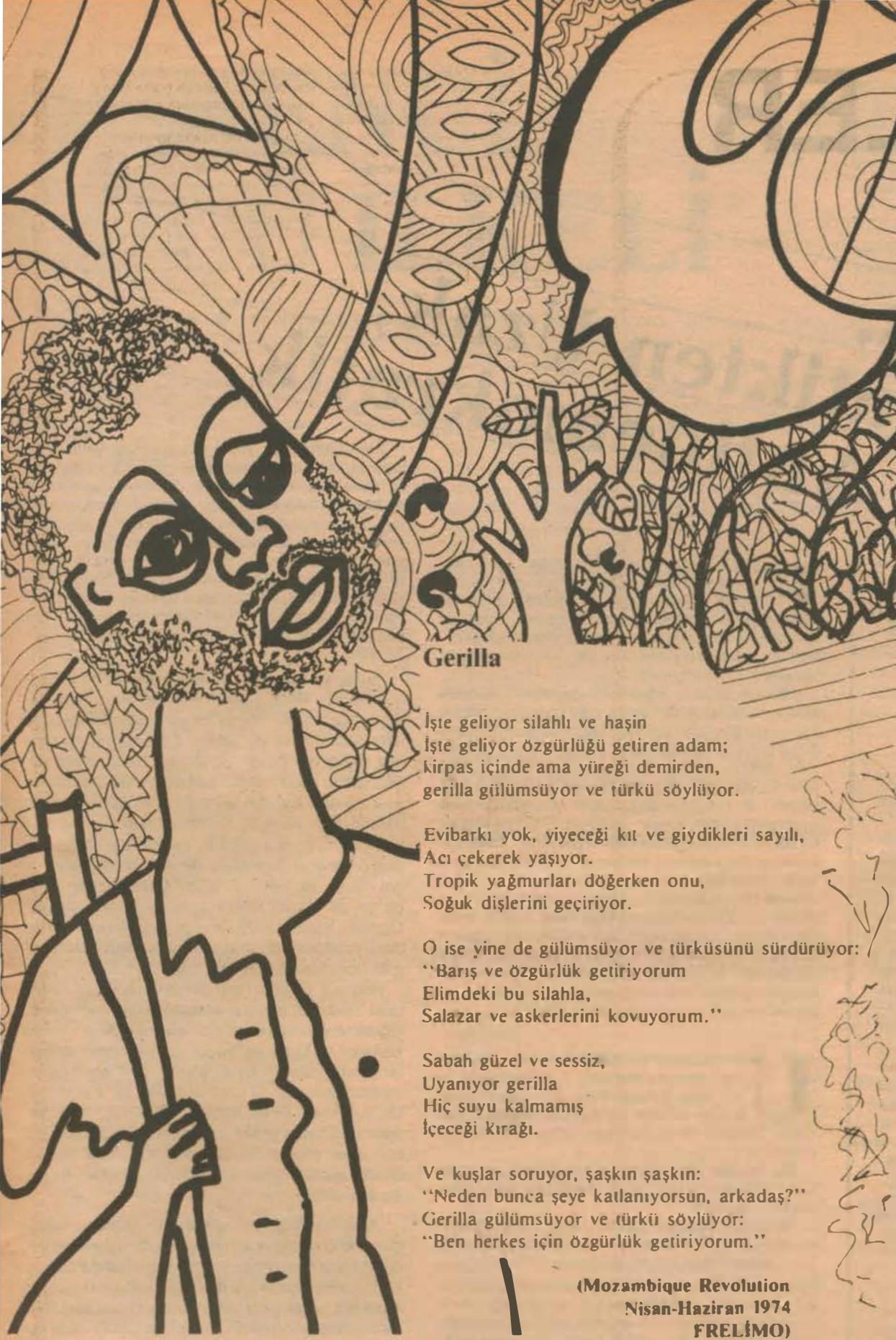
Soyinka üzerine çalışmalar:

Prof. Eldred Jones: "The Writing
of Wole Soyinka" (Heinemann,
1973), James Gibbs, derleyen, "Cri-
tical Perspectives on Wole
Soyinka" (Three Continents Press,
Vaşington, 1980) ve Stephan Larsen:
"A Writer and his Gods" (Stocholm,
1983).

VOLE SOYINKA

Türkçesi: GÜRHAN
UÇKAN

Gerilla

İşte geliyor silahlı ve haşin
İşte geliyor özgürlüğü getiren adam;
Kirpas içinde ama yüreği demirden,
Gerilla gülümsüyor ve türkü söylüyor.

Evibarkı yok, yiyeceği kıt ve giydikleri sayılı,
Acı çekerek yaşıyor.
Tropik yağmurları döğerken onu,
Soğuk dişlerini geçiriyor.

O ise yine de gülümsüyor ve türküsünü sürdürüyor:
"Barış ve özgürlük getiriyorum
Elimdeki bu silahla,
Salazar ve askerlerini kovuyorum."

Sabah güzel ve sessiz,
Uyanıyor gerilla
Hiç suyu kalmamış
İçeceği kırağı.

Ve kuşlar soruyor, şaşkın şaşkın:
"Neden bunca şeye katlanıyorsun, arkadaş?"
Gerilla gülümsüyor ve türkü söylüyor:
"Ben herkes için özgürlük getiriyorum."

(Mozambique Revolution
Nisan-Haziran 1974
FRELIMO)

Çağımızın kurtuluş
nareketleri içinde Mozambik'in
verdiği savaş, günümüz
gerçeklerine ışık tutuyor ve
gelecek için ipuçları veriyor.
Tarihinden bugüne sömürünün
akla gelen, çıkar çevyelerince
yararlanabilir her çeşidini yaşamış
ve yaşamakta olan Afrika'nın
durumu, güney ucuna
kenetlenmiş ırkçıların giderek
tüm yeryüzünü tehdit eder hale
gelmesinden ötürü artık
kimsenin görmemezlikten
gelemeyeceği bir konumdadır.

Mozambik Kurtuluş
Hareketinin önderi SAMORA
MACHEL, kuşku verici bir 'kaza'
sonucu öldü. FRELIMO yönetimi,
onun başkanlığı altında
Mozambik'te birlik düzeni
kurmuş Güney Afrikalı ırkçılar
ve onların satılmış maşalarının
tüm saldırılarına karşı, ülke
geleceğini kurma yolunda
önemli adımlar atmıştı. Samora
Machel'in yokluğundan
yararlanmayı umanlar için bu
'kaza' çok elverişli bir
'rastlantı' gibi gözüküyor. Ne ki
bir bütün halinde ülke
yönetimini elinde tutan
FRELIMO'nun, bu umudu
taşınanları düş kırıklığına
uğratacağına inanıyoruz.

Aşağıdaki iki şiir, Samora
Machel önderliğindeki kurtuluş
hareketi, başarıyla
sonuçlanmadan az önce iki ayrı
militan tarafından yazılmıştır.
Her iki ozanın da adı, şiirlerin
yayınlandığı dergide yer
almıyor. Biz bu iki şiiri, Samora
Machel'i saygıyla anarak
yavınlıyoruz.

Türkçesi:
GÜRHAN UÇKAN

Önemli olan,
usun el ile birliği
toprağı işlerken kardeşçe ve özgür
öyle ki apansız büyüyecek
mısır tarlalarının dalgalı yeşili...

Önemli olan,
her bireyin
usu, davranışı ve duyguları
öyle ki toplumda
damla damla birikimle
okyanus olarak
tüm yeryüzünü kaplayacak

Deniz kenarında
yeni bir şiir
yeni insanlar için.

(Mozambique Revolution
Nisan-Haziran, 1973
FRELIMO)

BİR DEVRİMCİNİN ANISINA

İKİ ŞİİR

Denizin Kenarında Şiir

Bu deniz değil
hafif hafif sıpırdayan
ak kumlar üzerinde

Bu dolunay değil
halinden hoşnut parıldayan
çamların gümüş iğnelerinde

Esas olan,
yeni bilinç
bilgi
cehalet, yanlış, inanç, gerilik
kumdan kaleler gibi sallanıyor
bilimin ve materyalizmin rüzgârında

LİSELER

Çağdışı, Pratikten Uzak, Antidemokratik

Nesrin Hocaoglu

Sayın Yarı Yetkilileri,
Yazacaklarım belki çok küçük bir soruna değinecek, ama ben yine de size yazma gereği duydum.

Ben, lise son sınıfı bu yıl bitirdim. Bütünleme derslerim olduğu için sınava girmem gerekiyor. Sınav tarihlerini, okul kapısında asılı bulunan açıklamadan öğrendim. Ayrıca yan tarafta da, sınava gelirken kılık kıyafet bakımından kurallara uyulmasını belirten bir yazı vardı. Ben de, buna uyarak saçımı kestirip, uygun bir kıyafet giydim sınava giderken. Sınav günü, yani 26.8.1986 tarihinde okula gittim. Okul müdürü, saçları uzun olanlara, "biz size daha önce söylemedik mi..." diye bağırdı. Bu arada öğrencinin birini de "ii oğlum konuşma" diyerek uyardı. Az sonra müdür yardımcısı elinde büyük bir makasla gelerek saçları uzun olanların saçlarının ön kısmını kaba bir biçimde kesmeye başladı. Kestirmek istemeyenleri ise içeri almıyordu. Sıra bana geldiğinde "hocam traş oldum" dedim, o da, "iyi oğlum, olduysan gir" diyerek iekledi. Ben de mecburen kestirmek zorunda kaldım. Kestirmeseydim, sınava giremeyecektim çünkü. Sınava gireceğimiz salona girdiğimizde, bu kez de müdür elinde aynı büyük makasla çıkageldi. Saçlarımızı bir kez de müdür kırdı.

Milli Eğitim'de onca sorun varken, böyle küçük ve saçma işlerle uğraşmaları insana komik geliyor doğrusu. Sanmam ki, eğitimdeki başarı saçla ya da giyimle ölçülsün. Bugün, okulumuz olan Sivas Atatürk Lisesi'nin ÖSYS'deki başarı oranı ancak % 15'tir. Acaba tüm suç öğrencilerde mi?

Yukarıda belirttiğim gibi, yazdıklarım küçük bir sorunu belirtiyor yalnızca, ama gençliğin gururuyla ve geleceğiyle bu kadar insafsızca oynamak, beni bir gençlik dergisi olan Yarı'nı yazmaya mecbur etti. Amacım, ne kendi reklamını yapmak ne de okul görevlilerini kötülemektir. Yalnızca, öğrencilere karşı biraz daha dikkatli davranılmasını istiyorum.

Osman Gür
SİVAS

Eylül ayında liseler açıldı. Aradan üç ay gibi uzunca bir zaman geçmesine karşın, Eylül'le birlikte gündeme gelen ortaöğretim sorunu giderek daha sık ve daha kapsamlı olarak yer almaya başladı yayın organlarında: Öğretmen eksiklikleriyle, binaların yetersiz ve sağlıksız oluşuyla, kitapların bulunmamasıyla...

1986 yılı bütçesi incelendiğinde, eğitim alanında olumlu habere rastlamanınneden olanaksız olduğu açıkça görülür. Milli Eğitim Gençlik ve Spor Bakanlığı'nın bütçe içinden aldığı pay sadece yüzde 8,7'dir. Yani 1980 yılı bütçesinden yüzde 2,9 daha az. Oysa ülkemiz, nüfus artış hızı oldukça yüksek bir ülke. Yetkililerin "zırt pırt çocuk doğurmayın" yolundaki anlamlı uyarılarına karşın, çocuk doğuyor. Daha da kötüsü, bu çocuklar büyüyüp lise çağına geliyorlar. Fakat yetkililer bu dayatmacı tutuma boyun eğerek, artan nüfusla birlikte eğitime ayrılan ödeneği arttırmak yerine, anlamlı bir uygulamayla, gittikçe azaltmak yolunu tutmuşlardır. Bu uygulamayla ufak tefek bazı sorunlar çıkmıştır tabi. Bu sorunların bir kısmından aşağıda söz edilmiştir. Bu yazıda adı geçen, ya da hiç değinilmeyen (bir punduna getirip ortaöğretime paralı yapma çalışmaları gibi) sorunların ileride ayrı ayrı yazılara konu olabileceklerini söylemekle yetinelim şimdilik.

Ülkemizde her yıla ortaokullardan binlerce öğrenci mezun olmaktadır. Bu öğrencilerin büyük bir çoğunluğu öğrenime devam kararı alırken, bir kısmı bırakıyor. Bırakanların, ekonomik durumu kötü ailelerden olmasıysa rastlantı olmalı.

Bu "tembel" öğrencilerin ne olduğu sorununu başka bir yazıya bırakarak, öğrenime devam etme kararı alanlara dönelim.

Bu kararın uygulanmasının kolay olmayacağı açıktır. Hele de iyi öğretim veren bir liseye kayıt yaptırmak istemişseniz. Bunun için iyi öğretim veren bir ortaokulu bitirmiş olmak gerekir. Böyle bir ortaokuldan mezunsanız ya da müdür beyin kıramayacağı birinin selamıyla gelmişseniz ilk engeli aşmışsınız demektir. Gerçi, eğitimde fırsat eşitliği vardır, ama gene de iyi bir ilkokulu bitiren iyi bir ortaokula, iyi bir liseye, oradan da iyi bir fakülteye gitme hakkına sahiptir. Kötü bir ilkokulu bitiren ise, kötü bir ortaokula, kötü bir liseye gitmek, sonra da üniversite sınavlarında başarısız olma hakkına sahiptir. Kayıt yapılabilecek kurumu bulduktan sonra, sıra kayıt işlemlerine geldi. Nüfus cüzdanı örneği, ikametgâh kağıdı, bir-iki bilemediniz yirmi-otuz fotoğraf, zarflar, pullar vb. birkaç belgeyi alıp, onbeş-yirmi bin lira gibi bir miktar parayı hazırlamalısınız. Ondandır sonrası kolay. Ama siz okul aile birliği ya da benzeri bir ad altında yapacağınız bağış yapmamakta direnir, eğitim-öğretimin parasız olduğu yolunda iddialarda bulunursanız işiniz zorlaşır tabi. Çünkü hiç bir görevli okullara ayrılan ödeneklerin yetersizliğinden ya da öğretmen maaşlarının miktar konusunda bilgi vermez. "Kıbarca" ikna edilirsiniz. Ya da göze alacağınız bir kavgadan galip çıkarak bağış yapmadan kayıt yapabilirsiniz.

Kayıt yaptırdınız. Şimdi sıra formaydı, defterdi, kaptı derken yapacağınız elli-altmış bin lira tutarındaki "ufak-tefek" harcamalarda. Diyelim paranız var ya da borç harc denkleştirdiniz. Kitapları bulmak kolay mı? Kitapçıların önünde uzun kuyruklar oluşturacaksınız. Gene de bulamadığınız kitaplar olacak. Cıvadaki tüm kitapçılar taranacak, olmazsa yakın şehirlerdeki eşe dosta haber salınacak. Tüm bunlara karşın bulamadığınız kitaplar, uzun süre kitapsız yaptığınız dersler olacaktır. Fakat sinirlenmemelisiniz. Henüz yolun başındasınız: Önünüzde uzanan üç uzun yıl var.

Bu üç yıl boyunca öğrenecekleriniz biraz çağdışı olabilir. Hâlâ, Darwin'in Evrim Kuramı bir iddia olarak anlatılır. Ya da felsefe kitabı sayfalarında kimi düşünürlere yer yoktur. Öğrendikleriniz çağdışı şeyler olduğu gibi, çoğunun hiçbir pratik değeri yoktur. Bu nedenle kurbağanın iç organlarını ya da Avustralya'nın tavşan sayısını öğrenmenin yararını nasıl göreceğiniz konusunda düşünmeniz boşunadır. Bunca çağdışı, bunca pratikten uzak olan öğrenimin demokratik olması olanaklı değil doğal olarak. Bu nedenle Divan Edebiyatı'nın üstüne bir de Nazım Hikmet'i ya da "hasta adam" Osmanlı İmparatorluğu'nun paylaşılmasının ardındaki nedenleri, emperyalizm gibi kavramları öğrenmek zorunda kalmayacaksınız.

Bilgileri, çağdışı, anti demokratik ve pratikten uzak niteliklerine uygun koşullarda öğreneceksiniz. Öğretmenleriniz yetersiz bir eğitim aldıkları yetkili kişilerce de kabul edilen, büyük ekonomik zorluklar içinde yaşayan kişiler olacak. (Derslerin öğretmensiz geçmesi de uzak olmayan bir ihtimaldir). Okulun yeterli bir laboratuvarının, kütüphanesinin, spor salonunun olmaması, binanın sağlık koşullarına aykırı oluşunu fazla dert etmemek gerekir. Çünkü verilen eğitimin niteliği, bu unsurları gereksiz kılmaktadır.

Ama dayağı gerekli kılmaktadır. Mutlaka, kurbağanın iç organlarını öğrenmemekte ayak direyen, öğretmene olur olmaz sorular soran ya da beş dakikalık ders arasını altı dakikaya çıkarmak isteyen olumsuz tipler çıkacaktır. Bunlara karşı zamanında önlemler alınmalıdır. Bu durum göz önünde bulundurularak dayak olayları büyütülmemelidir. Zaten bunlar "olağandışı" olaylardır, basına yansıyan çok çok yirmi-otuz olaydır.

Eğitim düzenimiz böyle iken düzenli kuranların, koruyanların "bana dokunmayan yılan bin yaşasın" diyen, büyüklerine karşı hep itaatlı olması gerektiğini bilen, hayrın da şerrin de Allah'tan geldiğine inanan, ömüründen, baskıdan, ırkçılıktan, emperyalizmden habersiz" ideal gençler beklemeleri haklarıdır.

Ama herkesin hakkını alması her zaman mümkün olamayabiliyor tabi. Herşeye karşın öğretmen ve öğrenciler yaşadıkları koşulları, giderek tüm eğitim sistemini eleştirip, bununla da yetinmeyip alternatifler üretmişlerdir. Görünen o ki bundan sonra da böyleleri çıkacaktır.

Sözde “Köstebek” İtirafı ve FKÖ’nün Türkiye’deki geleceği...

Filistin Kurtuluş Örgütü ve Türkiye temsilcisi Ebu Firaz hakkında birdenbire alevlenen iddialar ortalığı karıştırdı. Ürdünlü diplomat Ziyad Sati’nin öldürülmesi olayının üzerinden bir yıl geçtikten sonra yakalanan terör sanıklarının ifadeleri, büyük suçlamalar da içeriyordu. Ebu Firaz ise, Ürdünlü diplomatın katil sanığı olarak yakalanan dön Filistinlinin düzmece bir senaryoya kurban gittiğini söyleyerek olaya yeni boyut eklemişti. Bu noktada, kırım haklı, kırım haksız olduğunun anlaşılacağı bir karmaşa başgösteirdi: Ürdün büyükelçiliğinde çevirmen olarak çalışan Adnan Musa Amerin, hem Suriye gizli servisi, hem de Ebu Nidal örgütü adına casusluk yaptığını ısrarla ediyor. Öldürülen Ürdünlü diplomatla ilgili emrin Suriye gizli servisinde verildiği; Suriye’nin de Ebu Nidal ve Ebu Firaz ile işbirliği içinde olduğu öne sürülüyordu. Bu işbirliğinin amacı ise, Başbakan Özal’a suikast düzenlemekten, balaşları bombalamaya dek uzanan bir dizi eylemle bütünleşerek, bir iç kargaşa ortamı yaratılacaktı.

Haklılık ya da haksızlık konusunda hiç bir önyargıda bulunmadan ancak bir süre önce Esenboğa’da bombalı çanta ile eylem öncesi yakalandığı belirtilen üç İranlinin yargılama sonucu aklandığını da anımsayarak olayların ortaya çıkış zamanlamasına dikkat etmek gerekiyor: ABD’nin Suriye’ye saldırı hazırlığı yaptığı söylentilerinin, İngiltere’nin Şam ile diplomatik bağlarını kesmesinin gerginlik yarattığı bir ortamda, Türkiye bazı senaryolara kurban edilmek istenmesin? Türkiye ile diplomatik ilişkisi bulunan bir ülkenin -ister Suriye, ister FKÖ, isterse İran olsun- terör ya da istenmeyen olaylara karıştığı belirlenirse, bir devletin saygınlığı bunu güvenlik güçleriyle, haber alma birimleri ile önlemek, engellemek; gerekirse suçluları sınır dışı bile etmekten geçer. Ancak, ne denli sağlıklı olduğu kuşku götürmeyen, sonradan yadsınmayacağına ilişkin nice bir güvence içermeyen bir takım “köstebek” itirafı ile Washington’un beklentisini karşılayan bir konuma itilmek, herhalde ciddiyetle bağdaşmaz.

“Yarın Gençlik Gecesi”

16 Kasım 1986 günü Yarın İzmir Bürosu’nun düzenlediği “Yarın Gençlik Gecesi” büyük bir coşkuyla gerçekleşti. Jülide Güllizar’ın sunuculuğunu yaptığı gece, Yarın İzmir Temsilcisi Sevil Çağırın’ın konuşmasıyla açıldı. Dünya Gençlik ve Öğrenci Haftası’nın anlamı ve Türkiye gençliğinin sorunlarına kısa bir bakış içeren konuşmasının bir bölümünde Sevil Çağırın şunları söyledi:

“Yarın’ın 1981’de yayın yaşamına başladığı koşullardan bu yana çok zaman geçti. Ve Yarın, bu zorlu süreci yaşayarak 6. yılına ulaştı. Bu gelişmenin en önemli dayanaklarından biri de okuyucularının aktif ve ödünsüz desteği idi elbette. Bu destek ve dayanışmayla sorunları göğüsledik. Yarın’ın altı yılı, aynı zamanda demokrasi çabalarının da somut göstergelerinden biri oldu. Yarın’ı geleceğe ulaştıran da budur.”

Geceye anlamını verne Dünya Gençlik ve Öğrenci Haftası’na ve Dünya Demokratik Gençlik Federasyonuna ilişkin bilgilerle süren konuşma, DDGF’nin andının okunmasıyla sona erdi.

Bu konuşmadan sonra gecenin ilk konukları sahneye davet edildiler. İstanbul’da Kartal ilçesinde kurulmuş bir işçi tiryatrosu olan Karal Sanat İşliğinin gösterisi beğenile izlendi. Oyuncularının büyük bölümünü işçilerin oluşturduğu topluluk, yönetmenleri İsmail Işıksay’un yazdığı, “Vur Bir Mastika” adlı oyunu sahnelediler.

Oyunun ardından sahneye gelen M. İlhan Erdost ile kısa bir söyleşi yapıldı. Ardından ‘İzmir Öğrenci Dernekleri Karma Korosu’, ilk olarak Erdost ile birlikte hazırlandıkları bir ağıtı seslendirdiler:

“Güle gel
Yaprağa gel güle gel
Bin yıl oldu gelmedin
Söyleye gel güle gel”

7 Kasım 1980’de yitirdiğimiz İlhan Erdost için M. İlhan Erdost’un yazdığı “İlkyaz Manisi”nin ardından Erdost’tan, yine İlhan Erdost için

yazılmış “Yokluğun Şiiri”ni dinledi izleyiciler.

İzmir Öğrenci Derneklerinin kültür-sanat alanındaki ortak çalışmalarının somut bir örneği olan Karma Koro, programın devamında çok sesli halk türkülerine yer verdi. Bu arada videolarıyla geceye katılan ‘konukların’ yarattıkları arıza nedeniyle koro türkülerini bir ara mikrofonsuz söylemek zorunda kaldı.

Ardından Jülide Güllizar, bölüm aralarına serpiştirdiği, gece ile ilgili kutlama mesajlarını okumayı sürdürdü. Çok sayıda derginin gönderdiği kutlama mesajlarının ardından öğrenci derneklerinden ve Çağdaş Gazeteciler Derneği Genel Başkanı Ahmet Abakay, Yarın Yazışmaları Yönetmeni Mustafa Okan, Erbil Tuşalp ve Yılmaz Onay’dan gelen mesajlar okundu.

Geceye Ankara’dan çağrılı gelen İnsan Hakları Derneği Genel Başkanı Avukat Nevzat Helvacı’nın insan hakları-gençlik-demokrasi üzerine yaptığı konuşmayı Mahzun Doğan’ın kendi şiirlerinden oluşan dinletisi izledi. Mahzun Doğan’ı Gurup Selenler izledi. Kısa bir süre önce İstanbul’da kurulan Selenler, 11 kişilik kadrosuyla Ruhi Su türkülleri ve kendi özgün çalışmalarından oluşan programlarını sundular. Gecenin bir başka konusu da Şükrü Erbaş’tı.

...
Unutmak kolaydır suçlamak kolaydır

Asırlan beslenip bir gül fidanı gibi Yaşamın yapraklarıyla geçmişin toprağından

Bir gün bile yitirmeden bulutlar içinde

Güneşin yoluna Geleceğe güller sunmaktır Geleceğe güller sunmaktır

...
Gece, Vecihi Timuroğlu’nun kendi şiirlerinden sunduğu örneklerle sona erdi. Dünya Gençlik ve Öğrenci Haftası’nda gerçekleştirilen “Yarın Gençlik Gecesi”nin bir geleneğe dönüşerek sürmesi dileğiyle...

• Yarın İzmir Bürosu

YARIN “İNSAN MANZARALARI” FOTOĞRAF SERGİSİ

4 - 13 Aralık

Yer: Bilim Sanat Kitabevi-Kadıköy
İstanbul

GÜN

Siyasi Haber ve Yorum Dergisi

ARALIK (22)

SAYISI

ÇIKTI

İşkence uygulamalarında güden zek tutulan bir emami: NEDEN DİYARBAKIR?

Türk-İş Genel Kurulu yapıyor

Türk-İş’de Amerikalı emami:

AAFL’den sonra Petroler ve FPIA..

Türkiye’de ABD ve NATO baskısı

Antikomünist bayrağı yökselecek zamanıdır

Öğrenci gençliği antikomünist görev:

Kitlemiz için tutarlı eylem çizelgesi

Ölmüş “Sendikacılar ve Demokrasi” paneli yapıldı

GÜN işçilerin, emekçilerin dergisi. Ülkemizin özgür ve aydınlık günleri, kalıcı ve gelişkin bir demokrasi için GÜN’ü okuyalım, okutalım.

Bir ayın iç ve dış politika yorumlarını, sendikacı hareketteki gelişmeler üstüne değerlendirmeleri fabrikalardan, işyerlerinden haberleri GÜN’de izleyebilirsiniz.

İşçi sınıfımızın ve emekçi halk yığınlarının gözü, kulağı, sesi, soluğu olan GÜN’ü çevremizde yaygınlaştıralım.

Abone İsimleri: Yurtici/Yıllık 250 TL - Yurtdışı/Yıllık 300 TL
Gönderim için 0 6 846 66 66 66
Yayınlanma adresi: Akademi Caddesi (Büyükdere), 16/2, Beşiktaş/İstanbul

okuma notları...

Farabundo Marti Ulusal Kurtuluş Cephesi'nin Savaşımı
EL SALVADOR'DA DEVRİM
Wolfram Brönnner/
Horst-Eckart Gross.
Hg.
Türkçesi: Coskun Kartal
Yarın Yayınları, Ekim 1986
126 sf.

Yüzölçümü: 21.393 kilometrekare.
Nüfus: Yaklaşık 4.9 milyon.
Yönetim Biçimi: Başkanlık biçimiy-
le yönetilen Cumhuriyet.
Ekonomik ve sosyal durumu: Or-
ta gelişmişlik düzeyinde bir kapı-
tarafı tarım ve sanayi ülkesi.
Gelir düzeyi: Gelir düzeyi Orta
Amerika'nın en düşük ülkesi. Çal-
ışabilir nüfusun üçte biri işsiz. Beş
kişiden ikisi okuma yazma bilmi-
yor. Ve ABD'ye büyükelçiliği'nin ada-
larındadır. yönetilen baskıcı, otoriter
rejime karşı, onbinlerce yurtseve-
rin yaşamını yitirdiği amansız bir
savaş. El Salvador (Orta Amerika
devriminin ikinci halkası olarak or-
taya çıktı. Yaşananlar tüm dünya-
da olduğu gibi ülkemizde de ilgiyle
izleniyor. Ama yeni gelişmeleri yo-
rumlayabilmek, bütün içinde bir
yerlere tutturabilmek kolay değil.
Ne diğer kaynaklar ne de basın
böyle bütüncül bir bakışı sağlaya-
bilmek için yeterli değil. Bu nede-
nle de Yarın Yayınları'ndan çıkan
El Salvador'da Devrim büyük
önem taşıyor.

El Salvador büyük bir oluşumun
içinde. Bunyesinde istisnasız ülke-
nin bütün devrimci güçlerini, so-
yal demokratları ve sol Hristiyan
demokratları topladığı olan
FMLN/FDR'nin toprak kontrolü ül-
kenin yaklaşık yüzde 18'ini kapsı-
yor. FMLN genel komuta heyetinin
beş üyesi ülkedeki son durumu de-
ğerlendiriyorlar kitapta. Beş ko-
mutanın ağzından ekonomik
durumuyla, devrimci güçlerin ko-
numuyla, yapılan askeri operas-
yonlar, seçimlerden sonra oluşan
tablo ve halk kitlelerinin değerlen-
dirmeleriyle ülkenin genel bir gö-
rünümlü çiziliyor.

El Salvador'da yaşanan süreçte
iktidar sorunu, devrimin biçimi-
yolu, solun birliği konuları yoğun
olarak tartışılmış ve bunlara geti-
rilen çözümler, yaklaşımlar öneri-
ler sergilenmiş. Marksizmin
dogmatik uygulanması, Latin
Amerika'da komünist partiler, te-
ori pratik ilişkisi tartışmalarına kat-
kıda bulunacak kitap en önemli
işlevini yerine getirmiş oluyor: Öz-
gün bir devrim deneyimini bize ta-
nıttırıyor.

Şiirkrüye Balkuzu

GÖZETİMİNDE KAYBOLANLAR
Kürşat İstanbullu
Yalçın Yayınları
Ekim 1986, 2. Basım
150 sf.

"Birçok devrimcinin sorgu oda-
larında kayıp olmasına, öldürülüp
hastane önlerine atılıp gidilmesine
12 Eylül'le birlikte ilk kez tanık
olduk" diye giriliyor kitaba önsöz-
ünde. Gerçekten 12 Eylül'le bir-
likte birçok ilkler yaşadık.
bunlardan birisi de kayıpların sa-
yısının 800'lere ulaşması değil mi?
Kitapta bu kayıpların bir kısmının
yaşadıkları kanıtlarıyla anlatılıyor
"Gözetiminde kaybolanlar" kita-

Bu ayki sayımızın, "Okuma Notları" köşesinde önerilen kitapların konusu genç-
lik. Derneklerin kurulmasıyla birlikte öğrenci gençlik hareketi büyük bir ivme
kazandı. Bu süreç içerisinde Türkiye tarihinde gençlik hareketleri konusunda
araştırma yapmak isteyen okuyucularımızın sayısı giderek artıyor. Hemen be-
lirtmek isteriz ki, gençlik gibi önemli bir konuda, ülkemizde yayınlanan kitap-
lar istenilen düzeyde değildir. Öznel yorumları barındıran kitapları da içeren
bu listenin gerek Türkiye'de gerekse dünyada gençlik konusunda yapacağı-
nız araştırmalarda yararlı olacağını umuyoruz.

1. Olaylı Yıllar ve Gençlik
F.3run Karadeniz
May Yayınları-1975
2. Yaşamımdan Acı Dillimler
Harun Karadeniz
May Yayınları-1979
3. Dünyada ve Türkiye'de
Gençlik
Hasan Basri Gürses-Fulya Gürses
Der Yayınları-1979
4. Öğrenci Kıymı
Selim Demirci
Yarın Yayınları-Kasım 1985

birinin amacı şöyle özellenmiş:
Amacım asla yüzlerce kayıp ve iş-
kence olayını sıralayarak işte bi-
ze bunları yaptılar diye karamsar
bir tablo çizmek değil. Bu tablo za-
ten 12 Eylül'le yelerince çizildi.
Amacım "kardeş kavgasını önle-
mek", "istikrarı sağlamak" gibi laf-
ların ardında, önlenen "kardeş
kavgası" ve sağlanan "istikrar"ı
göstermek.

İşkence altındakilerden ne iste-
niyordu? İşlemedikleri suçları ka-
bul etmeleri isteniyordu.
Herşeyden önce de "İhanet
emelleri" isteniyordu. Oysa onlar
"Direndiler, onurlarını korunduk,
onurumuzu korumak için direndi-
ler. Ama asla ihanet etmediler ve
onursuz, aşağılanmış bir hayatı ve
ihaneli seçmediler."

Ama yapılanların, mezarına bir
karanfil koyabilmek için oğlunu
arayan babaların, kimliği bilindiği
halde "hüviyeti meçhul" diye mor-
ga gönderilenlerin, ölümünden
sonra iladesi alınanların, her yerde
oğlunun gözbebeklerini görenle-
rin, oğlunun katili bulunduğu za-
man gözyaşlarını silecek olanların,
"bir gün şu fabrikada kemlütüz için
çalışıp, yaşayabilirsek" dediği için
komünizm propagandası yaptığı
gerekçesiyle gözaltına alınanların
hesabının sorulmayacağını kini
söyleyebilir ki?

İşkencenin acımasızlığı, işkence
odaları, katliamlar, haskılar neyin
kanıtı sizce? Aydınlık bir gelece-
ten korkunun, ve aydınlık bir ge-
leceğin müjdelarının değil mi?
Mullaka ve mullaka o "düş" ger-
çekleşecek deniyor ve
"Venceremos" diye biliyor kitap.

Okuduğunuzda 12 Eylül dene-
yini biraz daha iyi anlaya-
caksınız.

Biröl Ertan

EVRENSEL KİTABEVİ

SSCB'nin Dünyaca ünlü "MIR ve PROGRESS" yayınları ori-
jinal ve İngilizce baskılı

- RUS KLASİKLERİ
Solokov, Gorky, Tolstoy vb
- ÇOCUK KİTAPLARI
- DERGİLER
—SOVIET FILM
—SOVIET SPOR
—SCIENCE in the USSR
—ÇOCUK Dergileri
- Tıp, MATEMATİK, FİZİK, KİMYA, MAKİNA vb. mühendis-
lik kitapları
- PLAK ve KASET

Seçkin "FOLK, CAZ ve KLASİK" müzik plak ve kaset çeşit-
leri

- Joan Baez, Leonard Cohen, Pete Seeger, Victor Jara,
Theodorakis, Paco de lauz, İtli İlimanı, vb.
- Ayrıca seçkin "CAZ ve KLASİK" kaset çeşitleri
- Pek yakında SSCB'den ihmal edilen Melodiya ve Klasik Plak-
lar satışa sunulacaktır.

Not: İsteyenlere ücretsiz kitap ve plak listesi ücretsiz ola-
rak gönderilir.

EVRENSEL KİTABEVİ

Atatürk Bul. Engürü Pasajı 1. Kat. 107/42
Kızılay-ANKARA Tel: 17 29 89

Yarın Dergisi abonelerine kasetlerde %10 kitaplarda %15 in-
dirim yapılır.

YARIN YAYINLARI

**Farabundo Marti
Ulusal Kurtuluş
Cephesi'nin
Savaşımı**

**EL
SALVADOR'DA
DEVİRİM**

Farabundo Marti Ulusal Kurtuluş Cephesi (FMLN)
El Salvador'un üçte birini denetiminde tutuyor, ül-
kenin başta birini ise, oluşturduğu halk iktidarı organlarıyla, kendisi yö-
netiyor. Bu kitapta, El Salvador halkının, FMLN bayrağı altında, ABD'nin silah depoladığı bir ülkede, acımasız diktatör-
lüklerle karşı verdiği onur-
lu kurtuluş savaşını tüm boyutlarıyla tanıyacaksınız.

Fiyatı: 800 lıra (KDV dahil)
Tek istekler için 800 liralık posta pulu gönderiniz. 4000 lırayı
aşan istekler yüzde 20 indirimli ve ödemesi gönderilir.
Cumhuriyet Kitap Kulübü ve Yarın Abone Kulübü üyeleri
kulüplerden edinebilirler. Yazışma adresi: Asmalıçesme sokak,
Nazif İshani, 14/2, Sultanahmet-İstanbul.

YARIN 6. YIL ABONE KAMPANYASI

80'li yılların gençliğine yönelik incelemelerde YARIN başvurulan ilk kaynak olacak bundan böyle. Kitaplığınızda YARIN'larınız tam mı? Tam değilse, eksik sayılarınızı bildirir bize. Önceki sayılarınız hızla tükeniyor. (1, 3, 25 ve 48. sayılarımız tükendi.) Abone kampanyası boyunca abonelerimiz basılı fiyatlarımları % 40, okuyucularımız % 25 indirimli olarak önceki sayıları edinebilirler.

Ayrıca önceki sayılarımızı, tamamlamak isteyen okuyucularımıza için eiltlerimize göre ayırarak hazırladık. Bu paketler içinde tükenen bazı sayılarımız ne yazık ki bulunmuyor. Tutarları ise şöyle:

1. cilt dergileri: 200 lira
2. cilt dergileri: 500 lira
3. cilt dergileri: 800 lira
4. cilt dergileri: 1000 lira
5. cilt dergileri: 1200 lira

CİLT VE CİLT KAPAKLARI

1. cilt, TÜKENDİ (İçindeki sayıların bir kısmı tükendiği için yeniden hazırlayamıyoruz)
2. cilt: 3.500 lira
3. cilt: TÜKENDİ (İçindeki sayıların bir kısmı tükendiği için yeniden hazırlayamıyoruz)
4. cilt: 3.500 lira
5. cilt: 3.500 lira
6. cilt kapağı: 1.500 lira

ALTINCI YIL AFİŞ VE KARTLARI

- Afişler: 300 lira
Abonelerimize: 200 lira
Kartlar: 100 lira
Abonelerimize: 70 lira

YARIN KASETLERİ

- Okuyucularımıza: 1200 lira
Abonelerimize: 1000 lira
Takım isteklerinde ayrıca % 10 indirim yapılacaktır

Kasetler:

1. Victor Jara (Şili)
2. Quilapayun (Şili)
3. Atahualpa Yupanqui (Arjantin)
4. Inti-Illimani (Şili)
5. Poul Robeson (Amerika)
6. Pete Seeger (Amerika)
7. Isabel Parra (Şili)
8. Woody Guthrie (ABD)
9. Victor Jara (2)
10. Daniel Viglietti (Uruguay)
11. Amerikan İşçi Baladlar

YARIN ANAHTARLIKLARI

- Tutarı: 400 lira
Abonelerimize: 300 lira

KİTAP KULUBU

Abonelerimiz aşağıda isimleri bulunan yayınevlerinin kitaplarını indirimli olarak edinebilirler. Ayrıntılı bilgi isteyen abonelerimiz bize bildirdiklerinde kitap katalogu adreslerine postalanacaktır.

- 1- Yarin Yayınları (% 25 indirim)
- 2- Bilim ve Sanat Kitapları (% 20 indirim)
- 3- Sol Yayınları (% 20 indirim)
- 4- Onur Yayınları (% 20 indirim)
- 5- Sosyal Yayınlar (% 10 indirim)
- 6- Kuzey Yayınları (% 20 indirim)
- 7- De Yayınevi (% 20 indirim)
- 8- Hil Yayınları (% 20 indirim)
- 9- Kalem Yayınları (% 20 indirim)
- 10- Dayanışma Yayınları (% 20 indirim)
- 11- Soylam Yayınları (% 20 indirim)
- 12- Yurt Yayınları (% 20 indirim)
- 13- Teori Yayınları (% 20 indirim)
- 14- Maya Yayınları (% 20 indirim)
- 15- Ayko Yayınları (% 20 indirim)

- 16- Yazko (% 20 indirim)
- 17- Havass Yayınları (% 20 indirim)
- 18- Birey ve Toplum Yayınları (% 20 indirim)
- 19- Gündem Yayınları (% 20 indirim)
- 20- Değişim Yayınları (% 20 indirim)
- 21- 4 Eylül Yayınları (% 20 indirim)
- 22- Kerem Yayınları (% 20 indirim)
- 23- Hacan Yayınları (% 20 indirim)
- 24- Mayıs Yayınları (% 20 indirim)

Yurt içi isteklerde posta giderleri Yarin Abon kulübü tarafından karşılanıyor. Posta ücretlerinin çok yüksek olması nedeniyle, yurtiçi ödemeli ve tüm yurtdışı isteklerde, bu giderleri karşılamak için bu tutarlar istek tutarına eklenmektedir.

Tüm isteklerinizi YARIN Abone Kulübü, PK. 723 Kızılay/Ankara adresine bildiriniz; tutarlarını "164860" nolu posta çeki hesabınıza yatırmanızı ya da posta pulu olarak göndermenizi bekliyoruz.

YENİ BİR ETKİNLİK DAHA

Ülkemiz 1980'den bu yana giderek artan, geniş halk yığınlarını etkileyen, yaşamın tüm alanlarına yayılmış bir ekonomik bunalım yaşamaktadır. YARIN, Bütçelerimizi kuçuk de olsa bir katkı ve bugünün ağır koşullarını hep birlikte dayanışma içinde göğüslemek için yeni bir etkinliğe başlıyor. Abonelerimiz, aşağıda isimleri bulunan kuruluşların hizmetlerinden indirimli olarak yararlanabilecekler. Bunun için YARIN Abone Kartı'nın gösterilmesi ya da fotokopisinin ilgili kuruluşlara gönderilmesi yeterli olacaktır. (Bir fotoğrafını gönderen abonelerimizin kartlarını adreslerine göndermeye başlıyoruz.)

Bu liste her ay genişleyecek. Etkinliği uç büyük ilin dışına yaymak için, tüm okurlarımızı dayanışmaya çağırıyoruz.

- KONAK KİTAPBEVİ (% 15 indirim)
Belediye Pasajı D-16 Konak / İZMİR
ERDEM KİTAPBEVİ (% 10 indirim)
Bornova / İZMİR
GÜN DERGİSİ Aboneliği (% 20 indirim)
856. Sk. 3/502 Konak / İZMİR
DOĞUŞ KİTAPBEVİ (% 10 indirim)
Konak / İZMİR
SERGİ KİTAPBEVİ (% 10 - % 20 indirim)
Konak / İZMİR
GENÇLİK KİTAPBEVİ (% 10 indirim)
İSTANBUL
BİLİM SANAT KİTAPBEVİ (% 15 indirim)
İSTANBUL
ORTAKÖY SANAT MERKEZİ (% 10 indirim)
İSTANBUL
EKİN SANAT KİTAPBEVİ (% 20 indirim)
İSTANBUL

YARIN 6. Yıl Abone Kampanyası 1 Ekim - 1 Ocak Tarihleri arasında gerçekleştiriliyor!

HEDEF ABONE SAYISINI İKİ KATINA ÇIKARMAK

YARIN yayın yaşamının 6. yılında, Eylül 1981'de gençlerin dergisi olma savıyla yola çıkmıştı. Adım adım ilerlendi bu yolda. Gündeme getirilen konularla, üretilen politikalarla. Artan okuyucu sayısı, giderek de abone sayısı. 5 yıl sonra ulaşılan nokta YARIN okuyucuları için hakedilmiş bir başarıdır. Binlerce mektup geldi YARIN'a, binlerce konuk. Bir yazıdan izlenen genel politikaya dek eleştiriler ileten, arkadaşına abonelik armağan etmek isteyen, semtindeki gazete bayının YARIN satabileceğini bildiren. İşte YARIN bugünkü noktaya bu sevgiyle, bu dostlukla geldi.

Kuşkusuz ulaşılan noktayla yetinilmesi söz konusu olamaz. YARIN bugünkünden kat kat geniş bir okuyucu kitlesine ulaşmalı. Basın ve yayın tekellerinin dışında kalmayı seçmiş bir dergi için bunun yolu, öncelikle abone sayısından geçiyor. Başka bir deyişle, YARIN için abonelerinin sayısı yaşamsal bir değer taşımakta.

Haydi, bir dostunuzu abone yapın, ABONE SAYIMIZI İKİ KATINA ÇIKARALIM! YARIN'ı ulaşmayan yeni yerlere, yeni okurlara ulaştırmak için bir kez daha GÖREV BAŞINA!

DOSTLAR TIYATROSU İSTANBUL

- BİLİM VE SANAT DERGİSİ Aboneliği (% 20 indirim)
Sümer Sk. 36/1 - A Kızılay - ANKARA
FOTOĞRAF DERGİSİ Aboneliği (% 20 indirim)
AFSAD, PK. 830 Kızılay - ANKARA
AFSAD Fotoğraf Kursu (% 20 indirim)
EVRENSEL KİTAPBEVİ (% 10 indirim)
Engürü Pasajı, 2. kat Bakanlıklar ANKARA
İLHAN İLHAN KİTAPBEVİ (% 10 indirim)
Bayındır Sok. 23/6 Kızılay - ANKARA
FOLKTUR (Üyelik, ağıt, gece vb etkinliklerde % 20 indirim)
Necatibey Cad. Deniz İşhanı No:58/11 ANKARA
YÖNTEM Spor Giyim (% 25 indirim)
Sihhiye Sağlık Sk. 26 A ANKARA
PENEZ Antika - Güneş (% 10 indirim)
Tunah Hilmi Cad. Koculu Pasajı altı kat / No: 18/49 ANKARA
GÜRÜN KİTAPBEVİ (% 20 indirim)
Nalbantoğlu Mh. Keni İstani 2. Kat. Heykei / BURSA
KÖLTÜR ÜRÜNLERİ MERKEZİ (% 15 indirim)
Alsancak - İZMİR
AKMAN KİTAPBEVİ - KIRTASIYE (% 20 indirim)
Atadan Cd. No: 19 Buca - İZMİR
ELİF KAFETERYA (% 20 indirim)
Buca - İZMİR
BİZİM TIYATRO (% 20 indirim)
Halk Cad. no. 37 Üsküdar - İSTANBUL
DUŞUN KİTAPBEVİ (% 10 indirim)
Konur Sok. Yenisehir - ANKARA
DÜNYA KİTAPBEVİ (% 10 indirim)
Atatürk Cad. ADANA
HAZİRAN KİTAPBEVİ (% 10 indirim)
Turan Cemalet Beriker Bulvarı, Kaloğlu İşhanı, Bodrum kat
No: 13 ADANA
BİLİM KİTAP - KIRTASIYE (% 20 indirim)
2. Anf. Mh. Cumhuriyet Cad. No: 75 MANİSA

Y çağrı

arın, yayın yaşamının altıncı yılında...

Yarın, 1 Eylül 1981'de yayınlanmaya başladı. Yeni bir dönem olduğu kuşkusuz olan '80'li yıllarda gençliğin, sesi, soluğu, söz hakkı olmaya çalıştı. Adım adım ilerlenilen bu yolda, gündeme getirilen konular, üretilen politikalar, **Yarın**'ın üzerine düşen bir görev, gerçekleştirilmesi gereken bir sorumluluktur.

Kazanımlarımız şüphesiz **Yarın**'ı üreten, dağıtan, okuyanların haklı gururudur. **Yarın**'ı bugünkü saygın yerine ulaştıran, üretilen politikaların yanında dergisine sahip çıkan okuyucu desteği, sevgisi, dostluğu olmuştur kuşkusuz.

Ulaşılan noktayla yetinilmesi sözkonusu olamaz. Kazanımlarımıza, başarılarımıza yenilerini eklemek, gelişkin hür demokrasiyi yaratabilecek derinliğe ulaşmak öncelikli görevimiz olmalı.

Ve artık ülkemizin son altı yılı konuşulduğunda, **Yarın**'sız konuşulamayacak. **Yarın** kendisine güveniyor, çünkü gençliğe güveniyor. Her sayısını hazırlarken biliyorki, gençlik gelecektir.

Yarın, tüm okuyucularını bir kez daha görev başına, dayanışmaya çağırıyor. Yarın'a abone olalım, abone bulalım. Sevgilerimizi, dostluklarımızı Yarın abonelikleriyle güçlendirelim. Yarın'ı çevremizde yaygınlaştıralım, ulaşılamayan yerlere ulaştıralım...

Artan maliyeti karşılayabilmek, biran olsun hafifletebilmek için **tüm okurlarımızı etkinliklerimizden yararlanmaya, dayanışmaya çağırıyoruz**. Çağrımıza katılan kitapevlerinden sanat merkezlerine, yayınevlerinden dergilere kadar pekçok kuruluş **Yarın** Abonelerine yüzde yirmiye varan indirim uyguluyor.

Abone kartlarımız* birlikteliğimizin, dayanışmamızın simgesi olsun. Unutmayalım, her yeni abone, her yeni kart, gücümüz, dayanışmamız, sesimiz olacaktır.

*Ayrıntılı bilgi arka sayfada...